

C. Collodi

E D I T O R A T I N E R E T U L U I

C. Collodi

AVENTURILE
LUI

PINOCCHIO

POVESTEA
UNUI
PRICHINDEL
DE
LEMN

TRADUCERE
DIN
LIMBA
ITALIANĂ
DE

ROMULUS ALEXANDRESCU

ILUSTRAȚIILE
ȘI
PREZENTAREA
GRAFICĂ
DE

EUGEN TARU

E D I T U R A T I N E R E T U L U I

CAPITOLUL I

*Ce s-a întâmplat cînd meșterul
Cîreașă-Tîmplarul a găsit o bucată
de lemn care plîngea și rîdea ca
un copil*

A fost odată...

— Un împărat! vor spune repede micuții mei cititori.

Nu, copii, n-ați nimerit. A fost odată o bucată de lemn.

Nu era, ce-i drept, un lemn de preț, ci doar o bucată din grămadă, din cele pe care le băgăm iarna în sobe sau în vetre, ca s-aprindem focul și să-ncălzim odăile.

Și nu știu cum s-a întâmplat, dar într-o bună zi, bucata asta de lemn nimeri în dugheana unui tâmplar bătrîn, pe care-l chema meșter Anton și căruia toată lumea îi spunea meșter Cireașă, din pricina nasului său, al cărui vîrf era veșnic lucios și vînat, întocmai ca o cireașă coaptă.

Îndată ce văzu bucata de lemn, meșterul Cireașă se bucură nespus. Își frecă mîinile mulțumit și mormăi cu jumătate de glas:

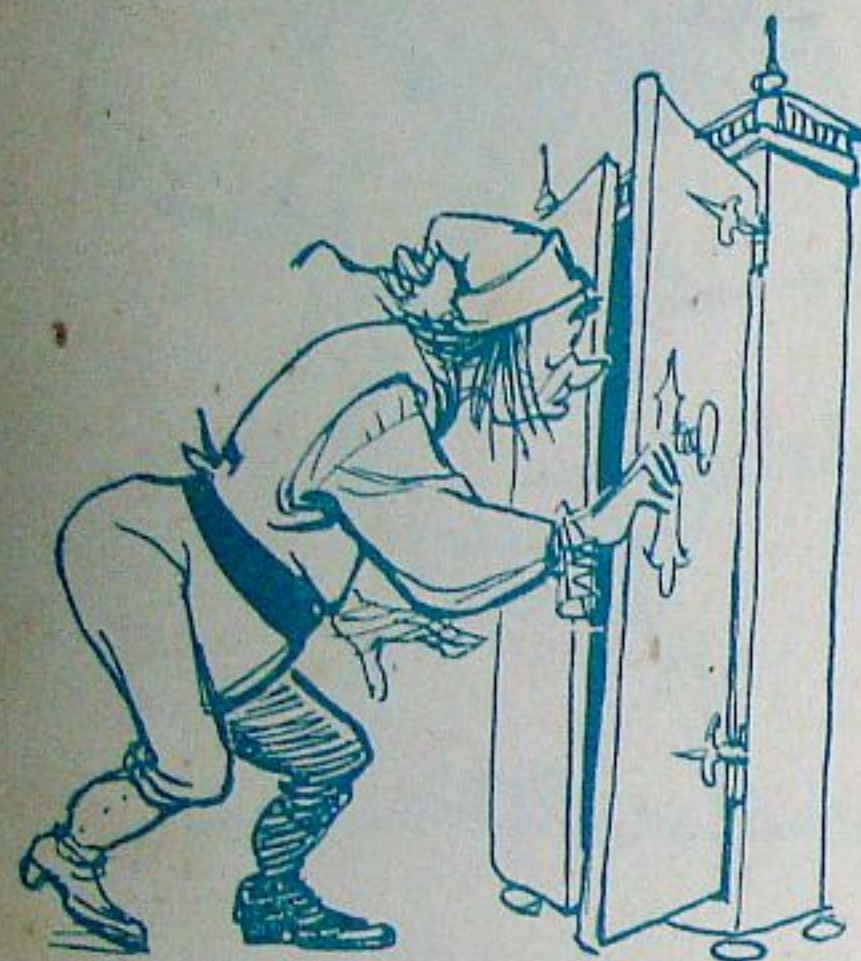
— Lemnul ăsta a nimerit tocmai la timp: tare aș vrea să fac din el un picior de masă.

Zis și făcut. Apucă repede o secură ascuțită cu gînd să-l cojească și să-l cioplească. Dar cînd fu gata să-i desprindă prima așchie, rămase cu mîna încremenită în aer: desluși un glăscior subțirel, subțirel, care țipa:

— Nu mă lovi prea tare!

Închipuiți-vă, dar, cum a rămas bunul unchiaș, meșterul Cireașă!

Își roti speriat ochii, jur împrejurul odăii, să vadă de unde se pornise glăsciorul, dar nu descoperi nimic! Se uită pe sub masa pe care lucra, nimic; se uită într-un dulap care stătea încuiat mereu, nimic; se uită în coșul cu talaș și rumeguș, nimic; deschise ușa prăvăliei să-și rotească privirea și pe stradă, nimic! Prin urmare?...

— Am priceput! zise atunci rîzînd și scărpinîndu-și peruca — mi s-a părut, se vede, c-am auzit un asemenea glăscior. Ia să m-apuc eu iar de lucru!

Și, luînd din nou securea, trase o lovitură zdravănă în bucata de lemn.

— Au! Ce rău m-ai lovit! strigă din nou, văicărîndu-se, glăsciorul pițigăiat.

De astă dată, meșterul Cireașă rămase stană de piatră, cu ochii holbați de spaimă, cu gura căscată și cu limba atîrnîndu-i pînă la bărbie, ca măscăricii de piatră care împodobesc unele fîntîni țîșnitoare.

Cînd își veni în fire, începu să spună, dîrdîind și bîlbîindu-se de spaimă:

— De unde-o mai fi ieșit glăsciorul ăsta, care-a strigat „au“?... Fiindcă aici nu-i, totuși, nici țipenie de om! Nu cumva bucata asta de lemn o fi învățat să plîngă și să se smiorcăie ca un copil? Nu prea-mi vine să cred. Lemnul, uite-l: e un lemn ca toate lemnele, bun de pus în sobă. Dacă ar fi azvîrlit în foc, ar putea prea bine să fiarbă și o oală cu fasole... Atunci? Oare să fie careva ascuns înăuntru? Dacă o fi într-adevăr așa, cu atît mai rău pentru el: îi arăt eu!

Și zicînd astfel, smuci biata bucată de lemn cu amîndouă mîinile și se porni s-o izbească fără milă de toți pereții.

Apoi se apucă să tragă cu urechea, dacă se mai aude cumva vreun glăscior care plînge. Așteptă două minute, nimic; cinci minute, nimic; zece minute, iar nimic!

— Am priceput! zise el atunci căznîndu-se să ridă și ciufulindu-și peruca. Mi s-a părut, se vede, c-am auzit glăsciorul acela spunînd „au“! Să m-apuc iar de lucru.

Și fiindcă-i intrase o frică strașnică în oase, prinse să cînte ușurel, doar-doar și-o mai face un pic de curaj.

Pînă una-alta, puse securea deoparte și luă rindeaua să răsluiască și să netezească bucata de lemn. În timp ce trăgea însă

cu rindeaua în sus și-n jos, auzi din nou același glăscior care-i spusese rîzînd:

— Astîmpără-te! Mă gîdili de nu mai pot!

De data asta, bietul meșter Cireașă căzu jos ca trăsnet. Cînd deschise ochii, se trezi prăvălit la pămînt.

Părea cu totul schimbat la față. Pînă și vârful nasului, din vînat cum li era de obicei, se făcuse albastru de frică!

CAPITOLUL II

Meșterul Cireașă dăruiește bucată de lemn prietenului său Geppetto. Acesta o ia să-și facă dintr-însă o păpușă de lemn, cu meșteșug, care să știe să danseze, să se bată cu sabia și să se dea tumba

Tochmai atunci cineva ciocăni în ușă:

— Poftim, intră — zise tîmplarul, fără să se poată ridica în picioare.

Atunci, în dugheană intră un bătrînel tare sprinten, pe care-l chema Geppetto, și pe care puștani din vecinătate, cînd voiau să-l necăjească, își spuneau „Mămăliguță“, din pricina perucii sale galbene, care semăna foarte mult cu o mămăligă.

Geppetto era tare supărăcios. Vai și amar de cel care îndrăznea să-i spună „Mămăliguță“! Devenea pe dată o fiară pe care nu mai era chip s-o stăpînești!

— Ziua bună, meștere Anton! zise Geppetto. Ce faci aici pe jos?

— Ia! Învăț furnicile să socotească.

— Să-ți fie de bine!

— Ce te-a adus pe la mine, cumetre Geppetto?

— Picioarele, nu vezi? Află, meștere Anton, c-am venit la dumneata cu o rugămintă.

— Sînt gata să ți-o împlinesc — îi răspunse tîmplarul ridicîndu-se în genunchi.

— Azi-dimineață mi-a trăsnet prin cap o idee!

— S-o auzim.

— M-am gîndit să-mi meșteresc o păpușă de lemn, dar o păpușă năzdrăvană, care să știe să danseze, să se bată cu sabia, și chiar să facă tumba. Vreau să fac cu păpușa asta ocolul lumii, ca să-mi agonisesc o bucată de pîine și un păhărel de vin. Ce părere ai?

— Bravo, Mămăliguță! strigă glăsciorul, care nu se știe de unde se ivise iar.

Auzindu-se chemat „Mămăliguță“, cumătrul Geppetto deveni pe dată roșu ca un ardei și întorcîndu-se către lemnar îi spusese cumplit de infuriat:

— Pentru ce-ți bați joc de mine?

- Cine-și bate joc?
- Mi-ai zis „Mămăliguță“!
- Nu ți-am zis eu!
- Poate vrei să spui că eu?! Tu mi-ai spus așa!
- Nu!
- Ba da!
- Ba nu!
- Ba da!

Și astfel, aprinzându-se, trecură de la vorbe la fapte. Se înhățară unul pe altul de păr, se zgîriară, se mușcară și se ocăriră zdravăn!

Cînd terminară păruiala, meșterul Anton se pomeni că ținea peruca cea galbenă a lui Geppetto în mîini, iar Geppetto băgă de seamă că strîngea în dinți peruca cea căruntă a tîmplarului.

— Dă-mi peruca înapoi! îi zise meșterul Anton.

— Dă-mi-o și tu pe-a mea și facem din nou pace.

Și cei doi moșnegi, după ce-și luară perucile înapoi, își strînseră mîna și jurară să rămînă prieteni buni pînă la moarte.

— Prin urmare, cumetre Geppetto — zise tîmplarul, în semn de pace — cu ce am plăcerea să-ți fiu de folos?

— Aș vrea să-mi dai nițeluș lemn, ca să-mi meșteresc păpușa. Îmi dai?

Tare bucuros, meșterul Anton se duse în grabă să ia de pe masa lui de lucru bucata de lemn care îi pricinuisese atîta spaimă. Dar cînd fu gata să i-o dea prietenului său, lemnul începu să se zbată amarnic și, țîșnindu-i din mîini, se porni să-i tragă de zor bietului Geppetto peste țurloaie.

— Aoleo! Meștere Antoane, cu asemenea bunăvoință îmi dăruiești ce ți-am cerut? M-ai cotonogit!

— Îți jur că nu eu!

— Atunci, poate eu!

— Toată vina e a nesuferitului ăstuia de lemn!

— Știu că e a lui; totuși tu mi-ai tras cu el peste picioare!

— Nu ți-am tras eu!

— Mincinosule!

— Geppetto, nu mă ocări, că acum îți zic și eu ție Mămăliguță!

- Mămăliguță!
- Mojicule!
- Mămăliguță!
- Maimuțoi spurcat!
- Mămăliguță!

Auzind că-i spune pentru a treia oară Mămăliguță, Geppetto văzu roșu înaintea ochilor și se năpusti asupra lemnarului. Și își cărară la ghionți cu vîrf și îndesat.

Cînd isprăviră păruiala, meșterul Anton se trezi cu două zgîrieturi mai mult pe nas, iar celălalt cu doi nasturi lipsă la haină. Dar după ce-și plătiră astfel datoriile unul celuilalt, își strînseră mîinile și se legară să rămîna buni prieteni pentru toată viața!

Și astfel, Geppetto își luă la subsoară lemnul cel năzdrăvan și, mulțumind meșterului Anton, o porni șontic-șontic spre casă.

CAPITOLUL III

Întors acasă, Geppetto se apucă îndată să-și meștească un prichindel de lemn, pe care-l botează Pinocchio. Cele dinți ștregări ale prichindelului

Locuința lui Geppetto era o odăiță scundă, care-și primea lumina pe sub o scară. Cît despre lucruri, nici că se putea ceva mai sărăcăcios: un scăunăș stricat, un pat hodorogit și o măsuță dărăpănată. În fund se putea vedea o vatră mică în care pîlpîia focul; dar focul era numai zugrăvit și lîngă foc era înfățișată o ulcică ce clocotea veselă și azvîrlea-n sus niște aburi groși, de-ai fi zis că-s aburi adevărați.

Îndată ce intră în casă, Geppetto își luă uneltele și se apucă să-l cioplească și să-l meștească pe prichindel.

„Ce nume să-i pun? se întrebă el. Aș vrea să-l cheme „Pinocchio”. Numele ăsta o să-i poarte noroc. Am cunoscut o familie întreagă de Pinocchi: Pinocchio tatăl, Pinocchioaia mama și Pinoccheii copiii, și tuturor le mergea de minune. Cel mai bogat dintre ei era cerșetor”.

După ce-i găsi prichindelului un nume, începu să-l lucreze fără zăbavă și-i făcu la repezeală părul, pe urmă fruntea și mai apoi ochii.

Îndată ce-i făcu ochii, care nu-i fu uimirea cînd băgă de seamă că ochii se mișcă și-l privesc țintă într-una?

Văzîndu-se astfel pironit de cei doi ochișori de lemn, Geppetto nu se simți prea în largul său și zise cu dojană în glas:

— Ochișori de lemn, de ce mă priviți așa?

Nu-i răspunse însă nimeni.

Atunci, după ochi îi făcu nasul; dar abia îl isprăvi și nasul începu să-i crească: și crești, și crești, și crești, de ajunsse în cîteva minute un năsoi ce părea că nu se mai isprăvește!

Degeaba se tot trudea bietul Geppetto să i-l scurteze. Cu cît îl tăia și-l scurta mai mult, cu atît obraznicul de nas se lungea mai tare!

După nas îi făcu gura.

Dar n-apucă să-i facă bine gura, că aceasta se porni numaidecît să rîdă și să-l îngîne.

— Termină cu rîsul! zise Geppetto încruntîndu-se. Dar parc-ar fi vorbit cu pereții.

— Termină o dată cu rîsul, îți spun! răcni el cu glas minios.

Atunci gura încetă să mai rîdă, dar scoase afară o limbă de-un cot.

Ca să nu-și fărîme opera, Geppetto se prefăcu că nu-l ia în seamă și-și văzu mai departe de lucru.

După gură îi făcu bărbia, apoi gîtul, umerii, pîntecul, brațele și mîinile.

Abia-i isprăvi mîinile și Geppetto simți că peruca din cap i-o ia la sănătoasa! Se uită în sus, și ce credeți că-i fu dat să vadă?

Peruca-i galbenă era în mîinile prichindelului!

— Pinocchio!... Dă-mi repede peruca înapoi.

Dar ți-ai găsit! În loc să-i dea peruca înapoi, Pinocchio și-o îndesă pe cap atît de vîrtos, că era gata-gata să se înăbușe!

Față de-o asemenea obrăznicie și batjocură, Geppetto deveni pe dată trist și amărît cum nu mai fusese nicicînd în viața sa. Și, întorcîndu-se către Pinocchio, îi grăi:

— Copil afurisit ce ești! Nici nu te-am isprăvit și ai și-nceput să-l iei pe taică-tău în răspăr! Rău, băiatul meu, tare rău!

Și își șterse o lacrimă.

Mai rămînea să-i facă picioarele.

Cînd isprăvi și picioarele, Geppetto se pomeni c-un șut drept în vârful nasului.

— Uite, așa-mi trebuie! își spuse el atunci. Trebuia să mă gîndesc bine mai înainte! Acu-i prea tîrziu!

În cele din urmă apucă prichindelul de subsuori și-l așeză în picioare, pe podea, ca să-l învețe să meargă.

Însă Pinocchio avea picioarele țepene și nu știa încă să și le miște, astfel că Geppetto, luîndu-l de mîna, începu să-l plimbe și să-l deprindă cum să-și miște un picior după celălalt.

După ce i se dezmoțiră picioarele, Pinocchio începu să meargă de unul singur și să zburde prin odăiță. Dar cînd ajunse la ușă, o zbughi în stradă și de aci, o luă la sănătoasa.

Sărmanul Geppetto porni în goana mare după el, dar nu-l mai putu ajunge. Năzdrăvanul de Pinocchio sărea acum ca un iepure și bocănea cu picioarele lui de lemn pe lespezile pavajului, mai amarnic decît douăzeci de perechi de botfori de lemn țărănești!

— Puneți mîna pe el! Puneți mîna pe el! răcnea Geppetto; dar lumea de pe stradă, văzînd un prichindel de lemn alergînd ca un armăsar, se oprea încîntată să-l privească și rîdea, rîdea, rîdea de nu mai putea.

Din fericire, pînă la urmă se ivi un polițai. Auzise și el toată hărmălaia și crezînd că-i vorba d-un minz care dăduse cu copita în stăpînul său, se propti voinicește cu picioarele depărtate de-a curmezișul drumului, hotărît să-l împiedice să mai facă și alte boboaze.

Dar Pinocchio văzînd de departe că polițaiul îi ține calea, se gîndi să-i tragă o păcăleală strașnică, și s-o zbughească fără veste printre picioarele lui. Însă de data asta dădu greș!

Fără prea multă trudă, polițaiul îl înhăță frumușel de nas (care era ditai năsoiul, parcă înadins făcut să fie înșfăcat de polițist) și-l dădu în primire lui Geppetto care, ca să-l învețe minte, vru să-l înhațe de urechi și să-l tragă zdravăn de ele. Închipuiți-vă însă cum a rămas cînd, căutîndu-i urechile, nu izbuti să dea de ele. Și știți de ce? Fiindcă-n graba cu care-l cioplise, uitase să i le facă.

Atunci îl înhăță de ceafă, și-n timp ce-l împingea de la spate, glăsui dînd amenințător din cap:

— Haidem acasă. Ne socotim noi acolo, n-avea grijă!

La auzul acestei vești neplăcute, Pinocchio se trînti la pămînt și nu mai vru să meargă nici în ruptul capului. În vremea asta, curioșii și toți cască-gură începură să se strîngă grămadă în jurul lor.

Unii erau de-o părere, alții de alta!

— Sărmanul prichindel! spuneau unii. Are dreptate să nu mai vrea acasă. Cine știe cum l-o mai pedepsi tartorul ăsta de Geppetto!...

În vreme ce mulți adăugau cu viclenie:

— Geppetto ăsta pare un om de treabă! Totuși e un adevărat zbir cu copiii! Dacă-i pică bietul prichindel în mîini, e-n stare să-l facă tîndări...

În cele din urmă atîtea vorbiră și atîtea făcură, încît polițaiul îi dădu drumul lui Pinocchio și-l înhăță în schimb pe bietul Geppetto. Iar acesta, negăsind cum să se dezvinovătească, plîngea ca un vițel și bolborosea printre sughițuri, pe cînd se îndrepta spre temniță:

— Copil afurisit! Și cînd te gîndești cîte am pătimit numai și numai fiindcă am voit să-l fac un prichindel de lemn cuminte și ascultător. Așa-mi trebuie! Era mai bine dacă mă gîndeam de la început!...

Ceea ce s-a întîmplat mai apoi, e o poveste de necrezut și am să v-o istorisesc pe de-a-n-tregul în cele ce urmează.

CAPITOLUL IV

Păţania lui Pinocchio cu Greieraşul-vorbitor, din care se vede cum unii copii răi nu vor să se lase sfătuiţi de către cei cu mai multă înţelepciune decât ei

Vă voi spune deci, copii, că-n vreme ce bietul Geppetto era dus fără nici o vină la închisoare, ştrengarul de Pinocchio, odată scăpat din ghearele poliţaiului, îşi luă picioarele la spinare şi-o tăie drept peste cîmp. Era dornic să ajungă cît mai repede acasă şi-n grabă cu care fugea, sărea parcă fără să atingă pămîntul peste movile, garduri de scaieţi şi şanţuri pline cu apă. Părea mai degrabă un ied sau un iepuraş urmărit de vînători!

Ajuns în faţa casei, văzu că uşa ce da către stradă era închisă doar pe jumătate. O împinse, intră înăuntru şi îndată ce trase zăvorul, se trînti la pămînt şi lăsă să-i scape un suspin adînc, de mulţumire.

Numai că mulţumirea lui nu ţinu prea mult, căci desluşi în odăiţă pe cineva care făcea:

— Cri-cri-cri!

— Cine-i ăla care mă strigă? întrebă Pinocchio tremurînd de frică.

— Eu sînt!

Pinocchio se ridică şi zări un greiere mare care urca încet sus, sus, pe zid.

— Spune-mi, Greierule: cine eşti tu?

— Sînt un Greieraş care ştie să vorbească şi trăiesc aici în casă, de mai bine de-o sută de ani.

— Cu toate astea, acum e odăiţa mea aici — grăi prichindelul — şi dacă vrei să-mi faci o adevărată plăcere, cară-te cît mai repede de aici şi nici să nu te mai uiţi înapoi!

— Ba n-am să plec, îi răspunse Greieraşul, pînă cînd n-am să-ţi spun una şi bună.

— Hai spune şi întinde-o!

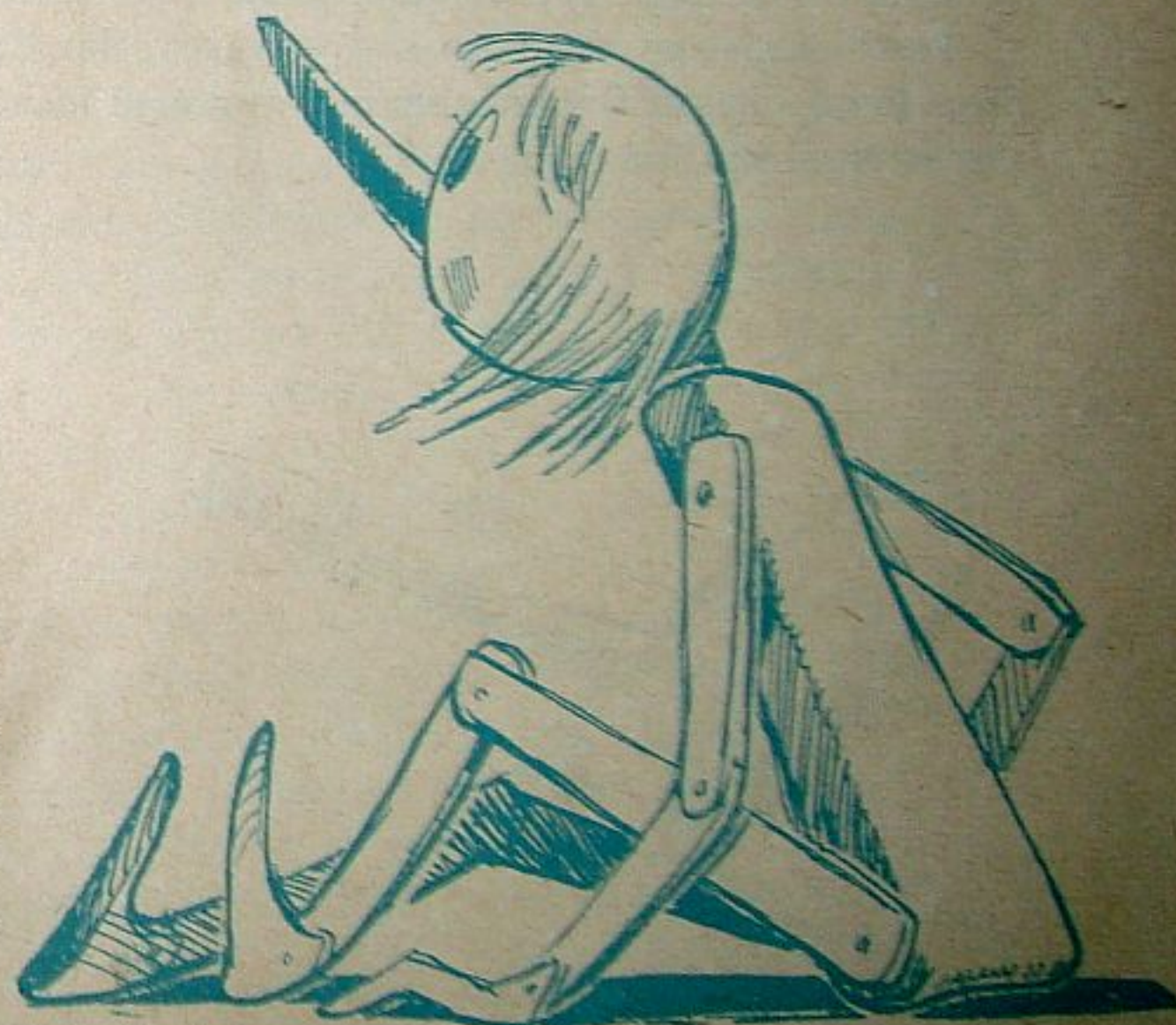
— Vai de copiii care nu-şi ascultă părinţii şi care fug de la casa părintească! Nu vor avea parte de nici o bucurie pe lumea asta. Şi mai curînd sau mai tîrziu, se vor căi amarnic.

— Cîntă oricît poţeste, Greierele meu, şi cum îţi place, dar eu ştiu una şi bună: mîine, în zori, vreau să mă cărăbănesc de-aici, fiindcă dacă rămîn, am să păţesc şi eu la fel cu alţi copii, adică au să mă trimită la şcoală. Vrînd-nevrînd, au să mă pună să învăţ, iar eu, fie vorba între noi, n-am nici un chef de carte! E mai bine să alerg după fluturi şi să mă caţăr prin pomi, după păsărelele din cuiburi!

— Prostănac mai eşti! Tu nu ştii că dacă ai să faci aşa cum spui, o să ajungi un nătărău, rîsul tuturor, cînd ai să fii mare!?

— Potoleşte-te, Greieroiule, că altfel e de rău! îi strigă Pinocchio.

Dar Greierele, care era înţelept şi tacticos, în loc să se supere de-o asemenea obrăznicie, îşi urmă vorba cu acelaşi glas:

— Atunci, dacă nu-ți place să mergi la școală, de ce nu deprinzi în schimb vreun meșteșug, ca să-ți câștigi în chip cinstit o bucată de pâine?

— Vrei să-ți spun eu de ce? Îi întoarse vorba Pinocchio, care începea să-și iasă din pepeni. Dintre toate meșteșugurile din lume, nu-i decât unul singur care, într-adevăr, mi se potrivește de minune.

— Și care ar fi acest meșteșug...?

— Cel de a mânca, a bea, a dormi și a mă distra, și de a hoinări de dimineață până seara!

— Pentru binele tău — îi spuse Greierașul-vorbitor, cu calmu-i obișnuit — toți cei care se pricep numai la astfel de meșteșuguri sfârșesc mai totdeauna în spital sau în temniță.

— Bagă de seamă, Greieroiule, că-i de rău!... Dacă mă supăr, e vai de tine!

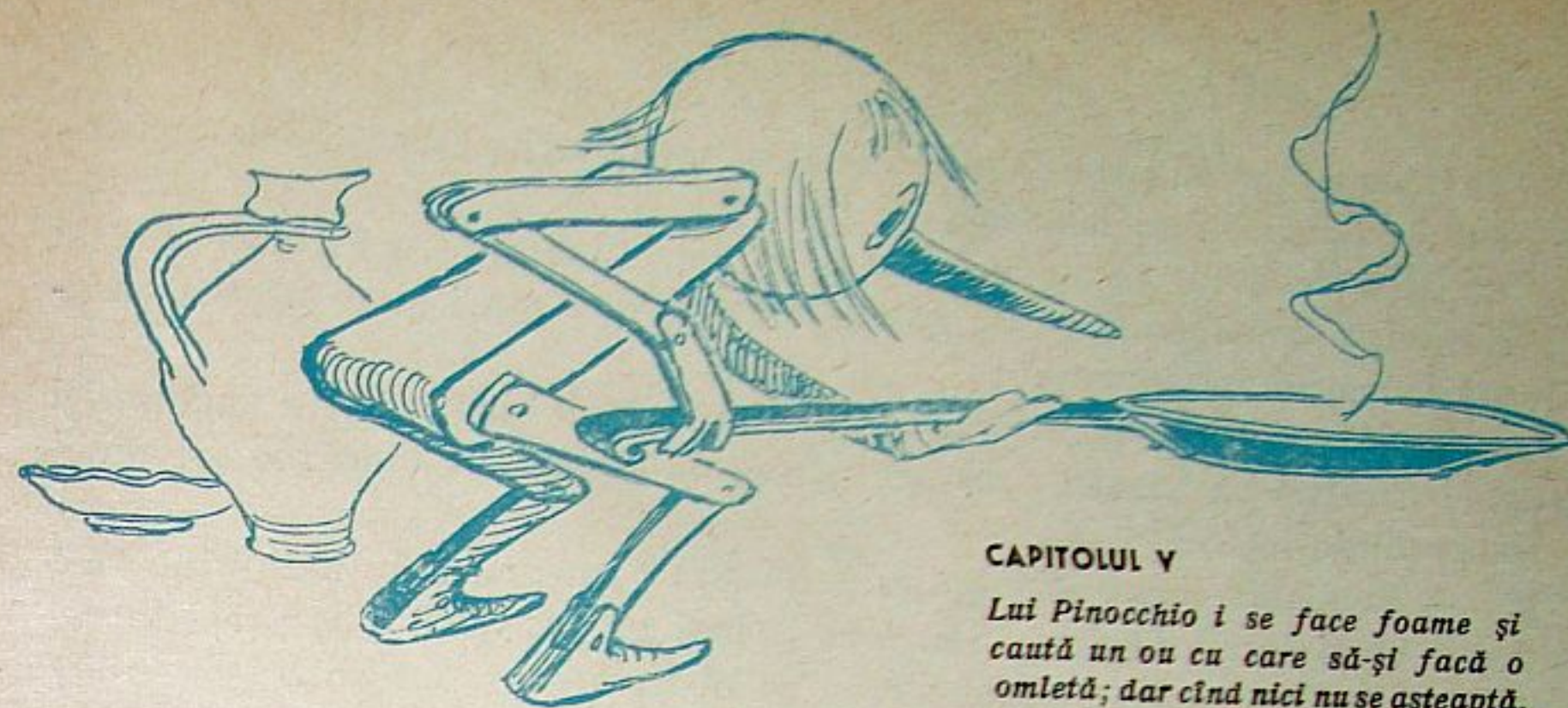
— Sărmane Pinocchio, te plîng!

— De ce mă plîngi?

— Fiindcă ești un prichindel de lemn și, ceea ce-i mai rău, fiindcă ai și capul de lemn.

La auzul acestor vorbe, Pinocchio sări ca ars și apucând un ciocan de lemn de pe masă azvîrli cu el drept în Greierașul năzdrăvan.

Poate că nici nu se gîndea să-l lovească, dar din nefericire îl nimeri drept în cap. Bietul Greiere abia mai apucă să facă „cri-cri-cri“ și rămase așa, turtit și lipit de perete...

CAPITOLUL V

Lui Pinocchio i se face foame și caută un ou cu care să-și facă o omletă; dar cînd nici nu se așteaptă, omleta o zbughește pe fereastră!

Pînă una-alta începu să se înnopteze și Pinocchio, aducîndu-și aminte că nu mîncase nimic, auzi un ghiorăit în stomac, care vestea o poftă de mîncare grozavă.

Dar cum pofta de mîncare e nestăvilită la copii, după cîteva minute aceasta se prefăcu în foame, iar foamea curînd-curînd se schimbă într-o foame de lup, sălbatică, de ar fi mîncat ca de frica morții.

Bietul Pinocchio dădu fuga la vatră, unde clocotea oala. Dădu să-i ridice capacul, să vadă ce e înăuntru, dar oala era doar zugrăvită pe zid. Închipuți-vă, așadar, cum a rămas. Nasul lui, care și așa era destul de mare, se lungi și mai tare, făcîndu-se cu patru degete mai lung!

Atunci începu să umble prin toată casa, să cotrobăiască prin toate sertarele și prin toate tainițele după o bucățică de pâine. S-ar fi mulțumit chiar și cu o bucată de pâine uscată, o cojiță, un os bun de aruncat la cîini, o bucățică de mămăligă mucegăită sau niscai oase de pește, ori măcar cu un sîmbure de cireasă, în sfîrșit, cu ceva de ronțait. Nu găsi însă nimic, nimic, absolut nimic!

În vremea asta, foamea-i creștea, creștea mereu. Acum, bietul Pinocchio nu mai avea altă mîngîiere decât aceea de a căska. Și căska atît de tare, că uneori gura îi ajungea pînă la urechi. Iar după ce căska se apuca să scuipe fiindcă simțea că burta i-o ia la sănătoasa.

Atunci, plîngînd deznădăjduit, își spunea:

„Multă dreptate mai avea Greierașul-vorbitor. Rău am făcut că nu l-am ascultat pe tatăl meu și am șters-o de-acasă... Dacă ar fi tata

aici, nu mi-ar mai trosni mie fălcile acum de atîta căscat! Oh! nesuferită boală mai e și foamea!"

Cînd deodată, pe un maldăr de gunoi, Pinocchio ochi ceva alb și rotund, aidoma unui ou de găină. Într-o clipă țîșni și se năpusti asupra-i. Era un ou adevărat!

E de nedescris bucuria prichindelului! Mai bine să vi-o închipuiți voi! Crezînd că visează, rostogolea oul în palme, îl ciocănea, îl pupa și pupîndu-l zicea:

— Și-acuma, cum să-l prăjesc? Să-l fac jumări? Nu, mai bine să-l fac ochiuri într-o tăviță... Sau n-ar fi mai gustos dacă l-aș prăji într-o tigaie? Ori în loc să-l prăjesc cum se obișnuiește, să-l sorb așa crud? Nu, cel mai nimerit ar fi să-l prăjesc într-o tigaie sau într-o ulcică de lut. Ard de nerăbdare să-l mănînc!

Zis și făcut. Așeză o tigăiță deasupra unui lighean cu jăratie aprins, iar în tigăiță, în loc de untdelemn sau de unt puse puțină apă. Cînd apa începu să scoată aburi, „țac“, crăpă coaja oului și dădu să-l golească.

Însă în loc de albuș și de gălbenuș, țîșni un puișor tare vesel și politicos, care, făcînd o preafrumoasă plecăciune, îi spuse:

— Mii de mulțumiri, domnule Pinocchio, că m-ai scutit de oste-neală să sparg singur coaja! Te las cu bine, la revedere și multe salutări acasă!

Și spunînd astfel, întinse aripioarele, se strecură prin fereastra deschisă și își luă zborul depărtîndu-se, pînă se pierdu în zare.

Bietul prichindel rămase locului ca fermecat, cu ochii nemișcați, cu gura căscată și cu cojile oului în mînă. Cînd își reveni din spaimă, începu să plîngă, să țipe, să bată din picioare de deznădejde și în vreme ce plîngea, se căina:

— Și totuși, avea dreptate Greierele-vorbitor! Dacă n-o tuleam de-acasă și dacă tatăl meu ar fi fost aici, acum n-aș mai crăpa de foame.

Of, ce grozavă boală mai e și foamea!

Și cum simțea în pîntece din ce în ce mai multe ghiorăituri și fiindcă nu știa cum să le astîmpere, se gîndi să plece de-acasă, ca să dea o raită pînă-n sătucul din apropiere. Nădăjduia să găsească o ființă milostivă care să-i dea de pomană, fie numai și o bucă-țică de pîine!

CAPITOLUL VI

Pinocchio adoarme cu picioarele deasupra ligheanului cu tăciuni aprinși, iar a doua zi se trezește cu picioarele arse

Se brodise, din întîmplare, o noapte de iad. Tuna grozav, fulgera ca și cum s-ar fi aprins cerul, iar un vînt puternic, rece și minios, suiera turbat, stîrnind nori cumpliți de praf și făcînd să scîrție și să trosnească toți copacii din cîmpie!

Lui Pinocchio îi era o frică grozavă de tunete și de fulgere. Dar foamea era mai puternică decît frica, astfel că se furișă pe ușă, o porni la drum și dintr-o sută de sărituri ajunse în sat, cu limba scoasă și cu răsuflarea greoaie, ca un ciine de vînătoare.

Dar aci găsi totul cufundat în beznă și pustiu. Prăvăliile erau închise; porțile caselor închise; ferestrele închise, iar pe ulițe, nici măcar un ciine.

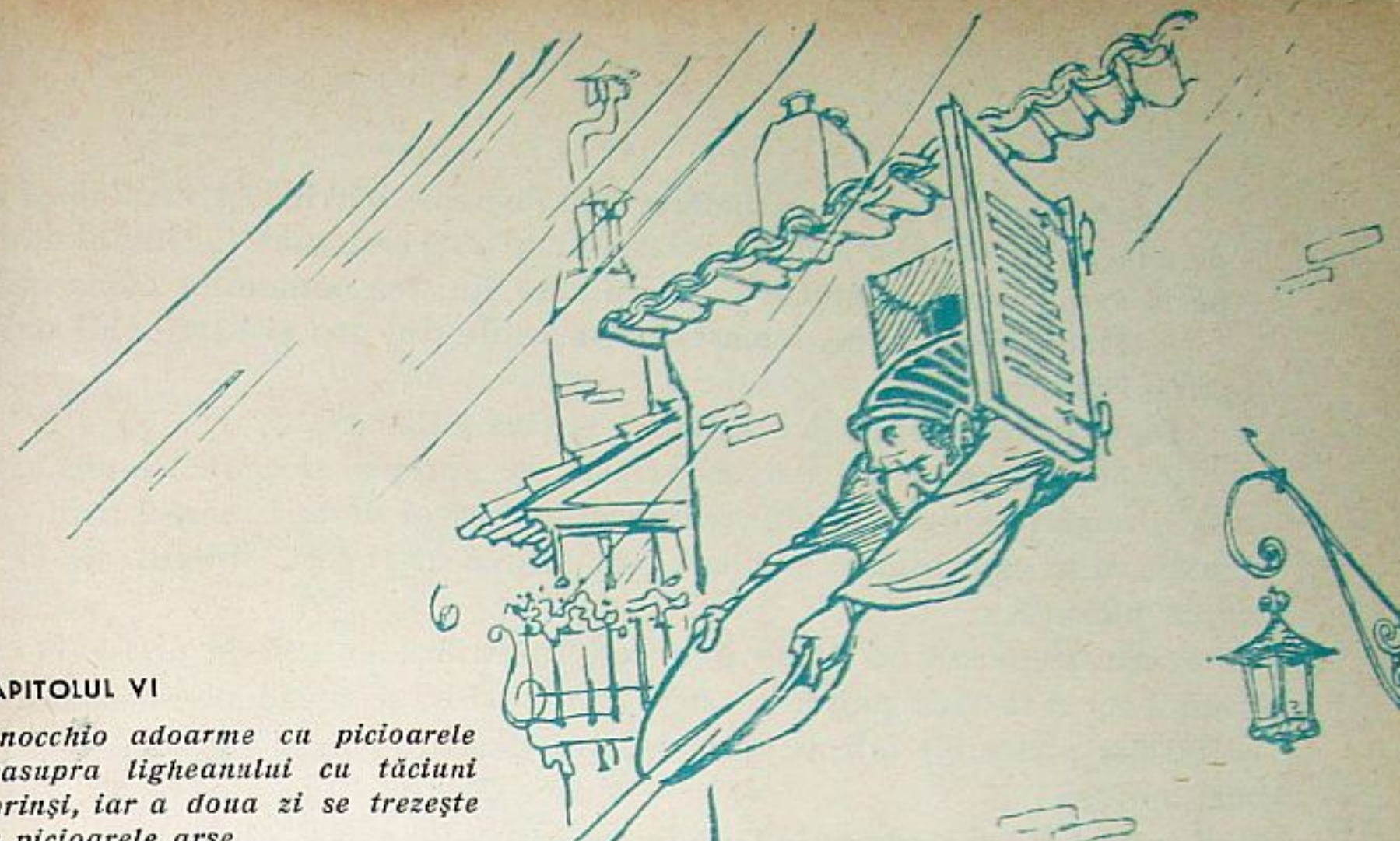
Ai fi zis că-i pe alt tărîm!

Atunci Pinocchio, cuprins de deznădejde și de foame, se agăță de clopoțelul unei case și începu să sune din toate puterile, neîncetat, zicîndu-și în sinea lui: „Poate s-o ivi careva“.

Într-adevăr, nu trecu mult și se arătă un bătrînel cu un fes de noapte pe cap, care îi strigă minios tare:

— Ce dorești la ora asta?

— Vreți să-mi dați o bucățică de pîine?

— Așteaptă că mă-ntorc îndată — îi răspunse bătrânelul, crezând că are de-a face cu vreunul din copiii cei neastâmpărați care sună în timpul nopții pe la case, numai și numai ca să tulbure liniștea oamenilor cumsecade.

— După câteva clipe, fereastra se deschise din nou și bătrânelul strigă către Pinocchio:

Dă-te mai aproape, aici dedesubt și ține pălăria!...

Pinocchio, care încă n-avea pălărie, se apropie și atunci simți cum i se revarsă pe spinare dintr-un lighean un șuvoi de apă, care-l făcu ciu-ciulete, din cap pînă-n picioare, de parcă ar fi fost, bietul de el, o curcă plouată.

Se-ntoarse acasă ud ca un șoarece, sfârșit de foame și de oboseală. Și fiindcă nu mai avea putere să stea în picioare, se așeză pe-un scaun și își întinse picioarele ude și pline de noroi deasupra unui lighean cu cărbuni aprinși.

Și astfel îl fură somnul. Dar în vreme ce dormea, picioarele, care-i erau de lemn, luară foc și, încet-încet, i se prefăcură în tăciuni, iar mai apoi, în cenușă!

Pinocchio însă continua să doarmă fără habar și sforăia, ca și cum picioarele ar fi fost ale altcuiva.

În sfârșit, când se luminează de ziuă, se trezi, fiindcă bătuse cineva în ușă.

— Cine-i acolo? întrebă el căscînd și frecîndu-se la ochi.

— Eu sînt, îi răspunse îndată un glas.

Cel care vorbise nu era altul decît Geppetto!

CAPITOLUL VII

Geppetto se întoarce acasă și-i dă prichindelului toată mîncarea pe care bietul om și-o adusese pentru sine

Sărmanul Pinocchio, fiindcă avea ochii lipiți de somn, nu văzuse că picioarele-i erau prefăcute în scrum. Așa se face că îndată ce auzi glasul tatălui său, sări de pe scaunul și vru să dea fuga să tragă zăvorul. Dar după două-trei poticneli, căzu, se lovi și rămase cît era de lung pe jos.

În cădere făcu atîta zgomot de parcă ar fi căzut o traistă plină cu linguri, de la al cincilea etaj!

— Deschide-mi! striga în timpul ăsta Geppetto, din stradă.

— Tăticule, nu pot — răspunse Pinocchio plîngînd și tăvălindu-se pe jos.

— De ce nu poți?

— Fiindcă mi-a mîncat picioarele.

— Și, mă rog, cine ți le-a mîncat?

— Cotoiul, spuse Pinocchio văzînd motanul care se juca de zor cu cîteva bucățele de talaș.

— Deschide-mi, îți spun! repetă Geppetto, că dacă nu, ai să vezi tu ce mai cotoi îți trag eu când intru!

— Nu pot să stau în picioare, crede-mă. Ah, săracul de mine! Săracul de mine! O să fiu silit să merg în genunchi toată viața!

Geppetto, crezând că toate bocetele astea sînt iar vreo năzdrăvănie de-a lui Pinocchio, se gîndi să-i taie pofta și, cățărîndu-se pe zid, intră în casă sărind pe fereastră.

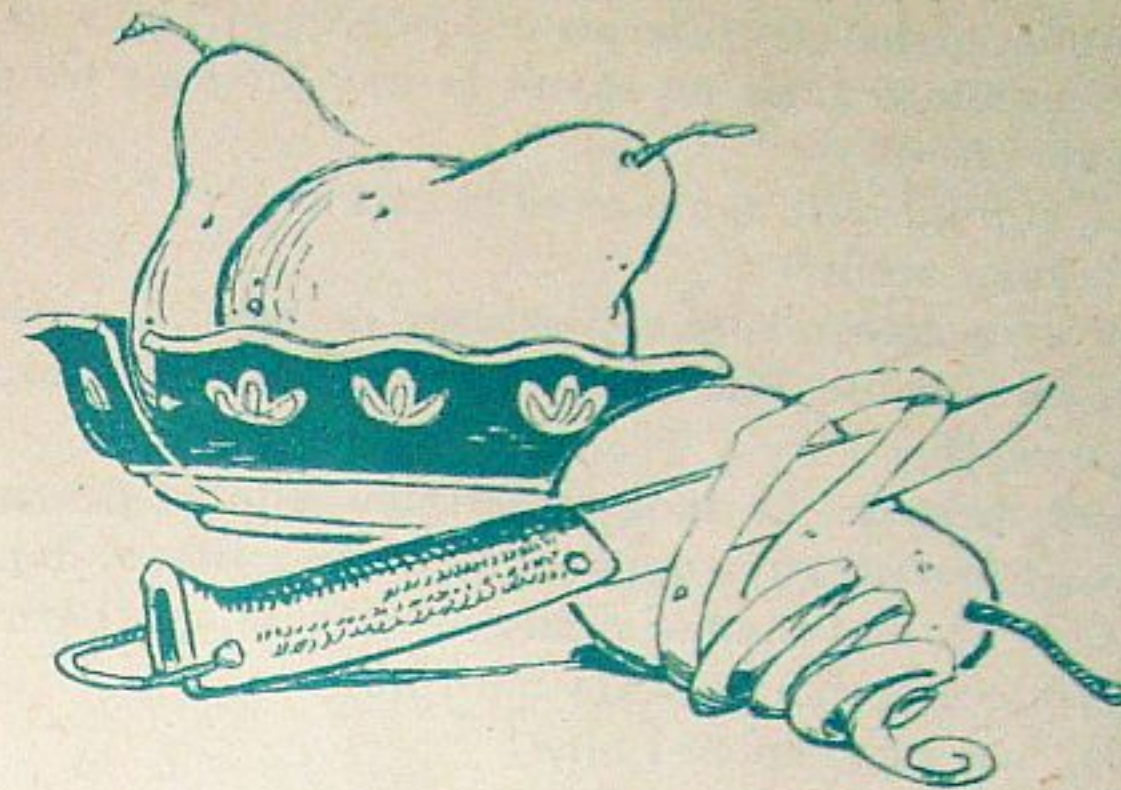
La început vru să se țină de făgăduială, dar când îl văzu pe Pinocchio al său întins pe jos și rămas într-adevăr fără picioare, se înduioșă grozav. Și luîndu-l repede în brațe începu să-l sărute, să-l mîngîie și să-l giugiulească de mii de ori. Apoi, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, îi spuse printre sughituri:

— Pinocchiuțul meu! Cum de ți-ai ars picioarele?

— Nu știu, tăticle, crede-mă, însă, că a fost o noapte groaznică pentru mine și am să mi-o amintesc toată viața. Tuna, fulgera, iar mie mi-era o foame grozavă. Greierul-vorbitor mi-a spus: „Așa-ți trebuie! Ai fost rău și o meriți”. Iar eu i-am răspuns: „Bagă de seamă, Greiere!” iar el mi-a spus: „Tu ești un prichindel de lemn și ai cap tot de lemn”, iar eu l-am pocnit cu un ciocan și el a murit; dar vina a fost a lui, fiindcă eu n-am vrut să-l omor; ca dovadă, uite, am pus o ulcică de pămînt pe tăciunii aprinși din lighean, dar păsărica a zburat și mi-a strigat: „La revedere... și multă sănătate celor de-acasă”, iar foamea nu-mi mai da pace, de aceea bătrînelul acela cu căciuliță de noapte pe cap, care s-a arătat la fereastră, mi-a vorbit: „Dă-te mai aproape, aici dedesubt și ține pălăria”, iar eu, cu toată apa aceea turnată în cap, pentru că nu-i rușine — nu-i așa — să ceri puțină pîine? m-am întors repede acasă și fiindcă mi-era tot mai tare foame, m-am așezat cu picioarele pe ligheanul cu jărat, ca să mi le usuc, iar matală te-ai întors și m-am pomenit cu ele arse, și acum tot mi-e foame și am rămas și fără picioare! Hî!... hî!... hî!... hî!...

Și bietul Pinocchio se porni să plîngă și să urle atît de tare, că se auzea de la cinci kilometri depărtare.

Geppetto, care din toată istorisirea aceea încîlcită înțelesese numai un singur lucru, și anume că Pinocchio moare de foame, scoase din buzunar trei pere și întinzîndu-i-le spuse:

— Perele astea trei erau pentru masa mea de prînz, dar ți le dăruiesc bucuros. Mănîncă-le și să-ți fie de bine.

— Dacă vrei să le mănînc, te rog să mi le cureți de coajă.

— Să le curăț? se minună Geppetto. Nu mi-aș fi închipuit niciodată, copilul meu, să fii atît de mofturos! Rău! În lumea asta trebuie de mic copil să te obișnuiești să mănînci de toate, fiindcă nu se știe niciodată ce se mai poate întîmpla. Sînt atîtea împrejurări!...

— Foarte adevărat — adăugă Pinocchio — dar eu n-am să mănînc nici o pară, dacă n-o să mi-o cureți matală de coajă. Nu pot să sufăr cojile.

Atunci, bunul Geppetto, scoțînd un cuțit și înarmîndu-se cu sfînta răbdare, curăță cele trei pere, după care strînse cojile pe un colț al mesei.

Din două îmbucături, Pinocchio mîncă o pară și apoi vru să azvîrle cotorul; dar bătrînelul îl opri apucîndu-l de mînă și-i spuse:

— Nu-l azvîrli. Totul în lumea asta poate să folosească la ceva.

— Păi eu nu vreau să mănînc și cotorul!... strigă Pinocchio, mîniindu-se ca o viperă.

— Cine știe! Sînt atîtea împrejurări!... repetă Geppetto liniștit.

Fapt este că cele trei cotoare, în loc să fie azvîrlite pe fereastră, fură așezate pe colțul mesei, alături de coji.

După ce mîncă, sau mai bine zis după ce înghiți pe nemestecate cele trei pere, Pinocchio îi trase un căscat grozav și spuse plîngăreț:

- Nu m-am săturat!
- Dar eu, copilul meu, n-am ce să-ți mai dau.
- Chiar nimic, nimic?
- Aș mai avea cotoarele și cojile astea de pere.
- Ce să-i faci! spuse Pinocchio, dacă nu-i altceva mai bun, hai să mănînc și o coajă.

Și începu să mestece. La început strîmbă nițeluș din nas, dar mai apoi înghiți pe nerăsuflăte, una după alta, toate cojile, și după coji, chiar și cotoarele. Cînd nu mai rămase nimic de mîncat, se bătu încîntat cu mîinile peste pîntece și mormăi tare mulțumit:

- Acum da, mai zic și eu că-i bine!
- Vezi, prin urmare — îi atrase atenția Geppetto — că aveam dreptate spunîndu-ți că nu trebuie să te înveți năzuos? Dragul meu, nu știi niciodată ce se mai poate întîmpla pe lumea asta! Sînt atîta împrejurări!...

CAPITOLUL VIII

Geppetto îi repară picioarele lui Pinocchio și-și vinde paltonul ca să-i cumpere un Abecedar

Îndată ce-și astîmpără foamea, Pinocchio începu să se smiorcăie și să scîncească, spunînd că vrea o pereche de picioare noi.

Dar Geppetto, ca să-l pedepsească pentru șotiile făcute, îl lăsă să plîngă și să se căineze o jumătate de zi. Pe urmă îi vorbi:

— Și de ce vrei să-ți dreg picioarele? Să te vîd poate c-o ștergi iar de acasă?

— Îți făgăduiesc — spuse prichindelul printre sughițuri — că de azi înainte am să fiu cuminte...

— Toți copiii — îi întoarse vorba Geppetto — zic așa cînd vor să capete ceva.

— Îți făgăduiesc că am să mă duc chiar și la școală și am să învăț, ca să te fălești cu mine!

— Toți copiii repetă aceeași poveste cînd vor să capete cîte ceva.

— Dar eu nu-s ca alți copii! Eu sînt mai bun și totdeauna spun numai adevărul. Îți promit, tăticle, că am să deprind un meșteșug și că am să fiu toiagul și mîngîierea bătrînețelor tale!!...

Geppetto, care deși se arătase tare neînduplecat, avea ochii plini de lacrimi și sufletul îndurerat, văzîndu-l pe sărmanul Pinocchio bun să-i plîngi de milă. Nu rosti nici un cuvînt, ci își luă unelte, două bucățele de lemn uscat și începu să lucreze cu nădejde.

În mai puțin de-o oră, picioarele erau gata și minunat lucrate: două piciorușe sprintene, subțiri și nervoase, de parc-ar fi fost cioplite de cel mai mare meșter!

Apoi Geppetto îi spuse prichindelului:

— Închide ochii și culcă-te!

Pinocchio închise ochii și se prefăcu adormit. Dar în vreme ce se făcea că doarme, Geppetto îi lipi picioarele la loc cu puțin clei topit în-

tr-o coajă de ou și i le lipi atît de bine, că nici nu se mai vedea locul unde fuseseră arse.

Îndată ce băgă de seamă că are picioare, prichindelul nostru țîșni de pe masa pe care stătuse întins și începu să sară și să ȗopăie nebun de fericire.

— Pentru toate cîte ai făcut pentru mine, îi spuse Pinocchio tatălui său, vreau să merg de-ndată la școală.

— Bravo, băiete!

— Dar pentru ca să merg la școală să știi că am nevoie de ceva îmbrăcăminte.

Geppetto, care era sărac și n-avea în buzunar nici măcar un sfanț, îi croi atunci niște hăinuțe de hîrtie înflorată, o pereche de pantofiori din coajă de copac și o beretuță din miez de pîne.

Pinocchio dădu fuga să se privească în oglindă, într-o cratiță cu apă și rămase atît de încîntat, încît spuse împăunîndu-se:

— Parc-aș fi un boier mare!

— Într-adevăr — îi întoarse vorba Geppetto — dar ȗine seama că nu o haină frumoasă face pe om, ci totdeauna o haină curată.

— Fiindcă veni vorba — adăugă Pinocchio — ca să merg la școală îmi lipsește ceea ce-i mai important.

— Și ce anume?

— Îmi lipsește Abecedarul.

— Ai dreptate! Dar cum putem face să ai și tu unul?

— Foarte ușor: te duci la librărie și-mi cumperi unul!

— Dar gologani?

— N-am nici o leȗcaie.

— Nici eu — adăugă bunul moșnegel, întristîndu-se.

Și cu toate că Pinocchio era un băieȗel tare vesel, se întristă dintr-o dată și el: fiindcă sărăcia, cînd e într-adevăr sărăcie, o înȗelege oricine. Pîna și copiii!

— Așteaptă! strigă deodată Geppetto ridicîndu-se în picioare. Și luîndu-și paltonul cel vechi de lînă, tot numai petice și cîrpei, ieși în grabă afară din casă.

După puȗin timp se întoarse ȗinînd în mînă Abecedarul băiatului, însă paltonul nu-l mai avea pe el!

Bietul om era numai în cămașă, iar afară fulguia.

— Și paltonul, tată?

— L-am vîndut.

— De ce l-ai vîndut?

— Fiindcă-mi ținea prea cald.

Pinocchio pricepu repede tîlcul răspunsului și neputîndu-și stăpîni avîntul inimii lui bune, sări de gîtul tatălui său și se porni să-l sărute pe amîndoi obrazii.

Cînd conteni ninsoarea, Pinocchio o porni cu minunatul său Abecedar nou-nouț la subsuoară, pe drumul ce ducea la școală.

Mergea și își croia în căpșorul lui mii de planuri, mii de gânduri, unul mai năstrușnic decît celălalt!

Și vorbind cu sine însuși, își zicea:

„Azi, la școală, vreau să învăț neapărat să citesc. Pe urmă, mîine învăț să scriu, iar poimîine am să învăț să număr. Astfel, cu dibăcia mea o să cîștig o grămadă de bani și cu primii gologani care or să-mi pice în buzunar, am să-i fac lui taticu o manta frumoasă de postav. Dar ce spun eu de postav? Am să i-o fac toată numai din aur și argint și cu nasturi de briliant. Căci bietul om o merită pe bună dreptate: fiindcă, la urma urmei, ca să-mi cumpere cărți și să mă dea la învățătură, a rămas doar în cămașă... pe frigul ăsta! Numai părinții sînt în stare de asemenea jertfe!...”

În timp ce-și spunea astfel, tare mișcat, i se păru că aude în depărtare o muzică de trîmbițe și bătăi de tobă mare: ti-ti-ti-ti, ti-ti-ti... bum, bum, bum, bum!

Se opri să asculte. Sunetele acelea veneau dinspre capătul șoselei care ducea spre un orașel ridicat pe țărmul mării.

— Ce să fie cu muzica asta? Păcat că trebuie să mă duc la școală, că altfel...

Și rămase în loc, nehotărît. Oricum, trebuia să ia o hotărîre: ori la școală, ori să asculte trîmbițele.

— Azi o să ascult trîmbițele, iar mîine, la școală. Pentru școală am timp destul — își spuse în încheiere ștregarul, dînd din umeri.

Zis și făcut. O rupse la fugă pe șosea, și cu cît fugea, cu atît auzea mai deslușit sunetele trîmbițelor și bufniturile tobei mari: ti-ti-ti, ti-ti-ti, ti-ti-ti... bum, bum, bum, bum!

Cînd, deodată, iată că se pomeni în mijlocul unei piețe, plină de lume care se îngrămădea în jurul unei barăci de lemn și pînză, zugrăvită în mii și mii de culori.

— Ce-o fi cu și hardughia asta? întrebă Pinocchio întorcîndu-se spre un băiețaș de prin partea locului.

— Citește mai întîi ce-i scris pe firmă și ai să afli!

— Aș citi bucuros, dar vezi că tocmai azi nu știu să citesc!

— Bravo, prostilă! Atunci hai să-ți citesc eu. Află prin urmare că pe firma aceea cu litere roșii ca focul stă scris: „Mare Teatru de Păpuși...”

— O fi început de mult reprezentația?

— Începe chiar acum.

— Și cît costă intrarea?

— Patru gologani.

Pinocchio, care fierbea de curiozitate, nu se mai putu stăpîni și-i spuse fără sfială băiețașului cu care vorbea:

— Mi-ai putea da patru gologani pînă mîine?

— Ți i-aș da bucuros — îi răspunse celălalt în bătaie de joc — dar vezi că tocmai azi nu ți-i pot da.

— Pentru patru gologani îți vînd hăinuța mea — îi spuse atunci prichindelul.

— Ce vrei să fac eu cu o hăinuță de hîrtie înflorată? Dacă plouă n-o mai poți scoate cu nici un chip de pe tine.

— Vrei să-mi cumperi pantofiorii?

— Sînt buni de pus pe foc.

— Cît îmi dai pe tichiuță?

— Strașnic chilipir, n-am ce zice! O tichiuță din miez de piine! Să vină șoarecii și să mi-o mănînce din cap!

Pinocchio sta ca pe ghimpi. Era gata-gata să facă o ultimă încercare, dar nu îndrăznea. Stătea la îndoială, șovăia, suferea. În sfîrșit spuse:

— Vrei să-mi dai patru gologani pe Abecedarul ăsta nou?

— Eu nu sînt decît un copil și de la alți copii nu cumpăr nimic — îi răspunse micuțul cu care vorbea și care avea mai multă minte decît el.

— Pe patru gologani îl cumpăr eu — strigă un vânzător de haine vechi, care ascultase tot ce vorbiseră.

Cartea fu vîndută pe loc. Și cînd te gîndești că sârmanul Geppetto rămăsese acasă să tremure de frig în cămașă, numai ca să-i cumpere fiului său Abecedarul!

CAPITOLUL X

Păpușile îl recunosc pe frățiorul lor Pinocchio și-l primesc cu alai; dar tocmai cînd e mai frumos, iată că se arată păpușarul Mîncăfoc, iar Pinocchio e cît p-acî s-o pătească

Cînd a intrat Pinocchio în micul teatru de marionete, s-a stîrnit o hărmălaie nemaipomenită.

Trebuie să știți că perdeaua tocmai se ridicase, iar reprezentația începuse.

Pe scenă, Arlechino și Pulcinella se certau între dînșii și erau gata-gata să-și croiască o grămadă de scatoalce, după cum li-e obiceiul!

Cei de la parter ascultau cu luare-aminte și se prăpădeau de rîs văzînd tîmbălăul pe care-l stîrneau cele două păpuși. Într-adevăr, acestea dădeau din mîini și se ocărau cu atîta meșteșug, de parcă ar fi fost două ființe cu judecată sau chiar doi oameni.

Cînd, pe negîndite, nu știu cum se făcu, dar Arlechino se opri din joc și, întorcîndu-se către spectatori, arătă cu mîna înspre fundul sălii, strigînd cu ton dramatic:

— Zeilor din cer, visez sau sînt treaz? Și totuși, cel de colo, de jos, nu-i altul decît Pinocchio!...

— Pinocchio e, într-adevăr! strigă Pulcinella.

— E chiar el! strigă și doamna Rosaura, scoțînd căpșorul din fundul scenei.

— E Pinocchio! E Pinocchio! răcneau în cor toate păpușile, țîșnind afară din culise. Este Pinocchio! E frățiorul nostru Pinocchio! Trăiască Pinocchio!

— Pinocchio, vino repede încoace
— strigă Arlechino — vino în brațele
frățiorilor tăi de lemn!

Văzînd cu cîtă dragoste e poftit,
Pinocchio ajunse dintr-un salt, din
fundul sălii, tocmai în primele rîn-
duri de scaune; apoi, dintr-un alt
salt, din primele rînduri țîșni pe
capul dirijorului și de aici, drept
pe scenă. Nici nu vă închipuiți cîte
îmbrățișări și dezmierdări, cîte ciu-
pături prietenești și mîngîieri sin-
cere, cu adevărat frățești, a primit
Pinocchio, în mijlocul forfotei de
actori și actrițe ale trupei de actori
de lemn.

Priveliștea — nimic de zis — era
înduioșătoare, dar spectatorii văzînd
că reprezentația stă pe loc, își pier-
dură răbdarea și se porniră să strige:

— Vrem să vedem comedia, vrem
să vedem comedia!

Își băteau însă gura degeaba!

Păpușile, în loc să joace mai
departe, făcură o zarvă și
o hărmălaie de două ori
mai mare și luîndu-l
pe Pinocchio pe u-
meri îl purtară
în triumf prin

fața tuturor luminilor de pe scenă. În clipa aceea ieși afară stăpînul
păpușilor, o namilă de om atît de urît, că ți-era frică să-l și privești.
Avea un bărboi negru ca o pată de cerneală și atît de lung că i se
tîrîia de pămînt. Trebuie să vă spun că atunci cînd mergea și-o călca în
picioare. Avea o gură mare ca un horn, ochii păreau două felinare roșii
aprinse, iar în mînă ținea un harapnic cît toate zilele, făcut numai din
șerpi și cozi de vulpe împletite între ele, cu care plesnea amenințător.

La ivirea neașteptată a păpușarului nu mai suflă nimeni. S-auzea
pînă și musca-n pod. Săracele păpuși, băieți și fetețe, tremurau ca
niște frunze.

— De ce-ai venit să faci tărăboi aici, în teatrul meu? întrebă păpu-
șarul pe Pinocchio, cu glas năprasnic de balaur bolnav de guturai.

— Crede-mă, prealuminate, că nu-s eu de vină.

— Ajunge. Ne socotim noi astă-seară.

Într-adevăr, îndată ce se termină reprezentația, păpușarul se duse
în bucătărie, unde-și pregătea pentru masă un berbec minunat, care se
învîrtea pe îndelete, înfipt într-o frigare. Dar
fiindcă n-avea destule lemne să-l frigă și să-l
rumenească, îi chemă pe Arlechino și pe
Pulcinella și le vorbi:

— Aduceți-mi-l încoa' pe prichindelul ăla
de lemn pe care-l veți găsi agățat în cui. Mi se
pare că-i făcut dintr-un lemn foarte uscat și
sînt sigur că dacă am să-l azvîrl în foc, o să
facă un jăratîc numai bun pentru friptura mea!

La început, Arlechino și Pulcinella se
codiră, dar înfricoșați de privirea încruntată
a stăpînului lor se supuseră și după cîteva
clipe se întoarseră în bucătărie cu bietul
Pinocchio pe brațe, care se zvîrcolea ca peș-
tele pe uscat și țipa cît îl ținea gura:

— Tăicuțule, scapă-mă! Nu vreau să
mor, nu vreau să mor!...

CAPITOLUL XI

Mîncăfoc strănută și-l iartă pe Pinocchio, care-l scapă apoi de la moarte pe prietenul său Arlechino

Păpușarul Mîncăfoc (căci așa-l chema) părea un om înspăimîntător, nu zic ba, din pricina bărbii sale negre, care îi acoperea întocmai ca un șorț tot pieptul, pînă și picioarele. De fapt însă nu era om rău. Dovadă că, îndată ce văzu că-l aduce pe bietul Pinocchio, care se zbătea încoa' și-ncolo urlînd: „Nu vreau să mor, nu vreau să mor!” începu deodată să se înduioșeze și să se înmoaie. Se stăpîni cît se stăpîni, dar nu mai avu încotro și pîn'la urmă lăsă să-i scape un strănut cutremurător!

La auzul strănutului, Arlechino, care pînă atunci stătuse trist și încovoiat ca o salcie plîngătoare, se veseli deodată și aplecîndu-se spre Pinocchio îi șopti:

— Vești bune, frățioare! stăpînul a strănutat și asta-i semn că i s-a făcut milă de tine! Prin urmare ai scăpat de primejdie!...

Trebuie să știți că în timp ce unii oameni cînd se înduioșează de ceva, ori plîng, ori măcar se prefac că-și șterg ochii, pe Mîncăfoc, ori de cîte ori se înduioșă cu adevărat, îl apuca strănutul. Era un fel ca oricare altul de a-și arăta bunătatea sufletului.

Cînd termină de strănutat, păpușarul făcu tot pe ursuzul, și-i strigă lui Pinocchio:

— Încetează o dată cu plînsul! Văicăreala ta mi-a pricinuit puțină greață aici, în fundul stomacului... simt un fel de sfîrșeală care parcă, parcă... Hapciu! hapciu! și strănută încă de două ori.

— Noroc! îi spuse Pinocchio.

— Mulțumesc. Dar ia spune: părinții tăi trăiesc? vru să știe Mîncăfoc.

— Tata, da. Pe mama nici n-am cunoscut-o.

— Cine știe ce nenorocire ar mai fi pe capul bătrînului tău părinte dacă te-aș azvîrli acum pe cărbunii ăia aprinși! Sărmanul bătrîn! Mi-e milă de el!... Hapciu, hapciu, hapciu! și-i mai trase trei strănuturi.

— Noroc! spuse Pinocchio.

— Mulțumesc! Cît despre mine, eu însumi sînt de plîns, fiindcă după cum vezi, nici eu nu mai am lemne ca să-mi frig berbecul. Tu, drept

să-ți spun, mi-ai fi fost de mare folos. Dar acum, dacă m-am înduioșat, trebuie să rabd. În locul tău o să pun sub frigare una din păpușile trupei mele... Hei, polițai!

La strigătul ăsta se iviră doi polițai de lemn, înalți, înalți și slabi, slabi, cu chipie înalte, în trei colțuri, și care țineau în mînă săbiile trase din teacă.

Atunci stăpînul le grăi cu glas hodorogit:

— Prindeți-l pe Arlechino, legați-l bine și apoi azvîrliți-l în foc. Vreau ca berbecul meu să fie bine fript!

Închipuiți-vă numai pe bietul Arlechino! Atît de mult se sperie încît i se înmuieră picioarele și căzu jos.

La vederea unei asemenea scene sfișietoare, Pinocchio se aruncă la picioarele stăpînului plîngînd fără încetare și, udîndu-i cu lacrimi toate firele prelungii sale bărbi, începu să-l roage cu glas fierbinte:

— Iertare, domnule Mîncăfoc!...

— Aici nu sînt domni, îi întoarse vorba cu asprime păpușarul.

— Iertare, domnule Cavaler!...

— Aici nu sînt Cavaleri!

— Iertare, domnule Conte!...

— Aici nu sînt Conți!

— Iertare, Înălțimea voastră!...

Auzind că i se spune Înălțimea voastră, păpușarul prinse

să zîmbească și, devenind pe dată mai blînd și mai înțeleghător, îi vorbi lui Pinocchio:

- Ei bine, ce vrei de la mine?
- Vă cer să-l iertați pe bietul Arlechino!
- Aici nu încap iertare. Te-am iertat pe tine și asta înseamnă că trebuie să poruncesc să-l azvîrle pe el în foc, fiindcă vreau ca berbecul meu să fie bine rumenit.

— Atunci, dacă-i așa — țipă cu putere Pinocchio, ridicîndu-se în picioare și azvîrlind cît colo tichiuța lui de miez de pîine — atunci știu care mi-e datoria. Haideți, domnilor polițai! Legați-mă și aruncați-mă în flăcări. Nu, nu-i drept ca sărmanul Arlechino, bunul meu prieten, să moară pentru mine!...

Aceste cuvinte, rostite cu glas tare și cu măreție, făcură să izbucnească în plîns toate păpușile care fuseseră de față. Pînă și polițaii, măcar că erau de lemn, plîngeau în hohote ca doi mieluși de lapte.

La început, Mîncăfoc se arată aspru și neclintit, ca un sloi de gheață, dar apoi, puțin cîte puțin, începu și el să se înduioșeze și să strănute. Și după ce-i mai trase vreo patru-cinci strănături, desfăcu bucuros brațele și-i spuse lui Pinocchio:

— Ești un băiat minunat! Vino-neoace și dă-mi o sărutare!

Pinocchio se apropie repede și cățărîndu-se ca o veveriță pe barba păpușarului se repezi să-i dea o sărutare dragăstoasă drept pe vîrfurile nasului.

— Prin urmare m-ați iertat? întrebă sărmanul Arlechino cu un glăs-cior firav.

— Te-am iertat! îi răspunse Mîncăfoc. Pe urmă adăugă suspinînd și dînd din cap: Fii liniștit. Astă-seară mă mulțumesc cu berbecul rumenit pe jumătate, dar altă dată, vai de cel pe care o cădea norocul!

Auzind vestea iertării, păpușile năvăliră toate pe scenă și aprinzînd lumînările și policandrele, ca la o serbare, se porniră să țină și să danseze în lege. Se iviră și zorile, dar ele tot nu isprăviseră încă dansul!

CAPITOLUL XII

Păpușarul Mîncăfoc îi dăruiește lui Pinocchio cinci galbeni să-i ducă tatălui său, Geppetto. Dar Pinocchio se lasă tras pe sfoară de Vulpoi și de Cotoi și pleacă împreună cu ei

A doua zi, Mîncăfoc îl chemă deoparte pe Pinocchio și-l întrebă:

— Cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Geppetto.

— Și cu ce se ocupă?

— E nevoiaș.

— Cît câștigă?

— Câștigă atît că n-are nici o lețcaie în buzunar. Puteți să vă închipuiți: ca să-mi cumpere un Abecedar pentru școală, a trebuit să-și vîndă singura haină ce-o avea pe el. De rupt și peticit ce era, paltonul lui semăna mai degrabă a zdreanță.

— Sărmane drăcușor! Mi-e tare milă de tine! Ține aici cinci galbeni. Du-te repede și dă-i tatălui tău și urează-i multă sănătate din partea mea.

Pinocchio, cum e și ușor de ghicit, îi mulțumi de mii de ori păpușarului. Îmbrățișă apoi, rînd pe rînd, toate păpușile trupei, ba pînă și pe polițai și, în culmea fericirii, porni la drum, cu gînd să se înapoieze acasă.

Dar n-apucă să facă nici o jumătate de kilometru și iată că-i ieșiră în cale un Vulpoi șchiop de-un picior și un Cotoi orb, care mergeau pîș-pîș, ajutîndu-se între dînșii ca doi buni tovarăși de suferință.

Vulpoiul, care era șchiop, mergea sprijinindu-se de Cotoi, iar Cotoiul, care era orb, se lăsa condus de Vulpoi.

— Bună ziua, Pinocchio, îl salută Vulpoiul înclinîndu-se smerit.

— Dar de unde știi cum mă cheamă? întrebă prichindelul de lemn.

— Îl cunosc foarte bine pe tatăl tău.

— Unde l-ai văzut?

— L-am văzut ieri în pragul casei sale.

— Și ce făcea?

— Era numai în cămașă și dîrdîia de frig.

— Săracul tăicuțu! Dar, dac-o vrea Dumnezeu, de azi înainte n-o să mai tremure!

— Cum așa?

— Fiindcă am devenit un om bogat.

— Un om bogat, tu? spuse Vulpoiul și prinse să rîdă mojicește și batjocoritor; pînă și Cotoiul rîdea, dar ca să nu fie observat, se făcea că-și netezește mustățile cu labelle dinainte.

— Ce-ai găsit de rîs? strigă Pinocchio înciudat. Îmi pare rău că vă fac să vă lase gura apă, dar dacă vă uitați bine, ăștia de-aici sînt cinci galbeni, noi-nouți!

Și scoase afară cei cinci bănuți de aur căpătați în dar de la Mîncăfoc.

La auzul minunatului clinchet al bănuților de aur, Vulpoiul întinse fără să vrea laba care pînă atunci părea chircită, iar Cotoiul zgîi ochii care păreau două felinărașe verzi, dar apoi îi închise repede, astfel că Pinocchio nu băgă de seamă nimic.

— Și acum — întrebă Vulpoiul — ce dorești să faci cu bănuții ăștia?

— Mai întîi de toate — răspunse prichindelul — vreau să-i cumpăr tătuțului meu o haină nouă și frumoasă, toată numai de aur și argint și cu nasturi de briliant. Pe urmă, vreau să cumpăr și un Abecedă.

— Pentru tine?

— Sigur că da, fiindcă vreau să merg la școală, să-ncep să învăț cu adevărat.

— Uită-te la mine — zise Vulpoiul — din pricina dorinței mele neghioabe de a învăța mi-am pierdut un picior.

— Uită-te la mine — zise Cotoiul — din pricina dorinței mele neghioabe de a învăța mi-am pierdut vederea la amândoi ochii.

În vremea asta, un Mierloi alb, care sedea cocoțat pe-un gard, ciripi ca de obicei și spuse:

— Pinocchio, să n-ascuți de povețele jupînilor ăștia vicleni. Dacă n-o să mă ascuți, ai să te căiești amarnic!

Sărmanul Mierloi, mai bine n-ar fi vorbit! Dintr-un salt, Cotoiul se năpusti asupra-i și, fără să-i dea răgaz să mai spună măcar „ah”, îl înfulecă dintr-o înghițitură, cu pene cu tot!

După ce îl mîncă, își linse frumușel botul, apoi închise ochii din nou și începu să facă pe orbul ca și mai înainte.

— Bietul Mierloi — spuse Pinocchio — ce-ai avut cu el?

— Ca să-l învăț minte. Altă dată să știe să nu-și mai bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Merseră ei mai mult de-o jumătate din drum, cînd deodată, Vulpoiul se opri și-i spuse lui Pinocchio:

— Vrei să-ți înmulțești bănuții de aur?

— Vezi bine, dar cum?

— Vrei ca din cinci amărîte de părăluțe să faci o sută, o mie, două mii?

— Bucuros! Dar în ce fel?

— Foarte ușor! În loc să te întorci acasă, trebuie să mergi cu noi.

— Și unde vreți să mă duceți?

— În Țara Neghiobilor.

Pinocchio se gîndi puțin, apoi spuse hotărît:

— Nu, nu vreau să merg. Acum sînt aproape de casă și vreau să mă întorc repede, că m-așteaptă tătutu. Cine știe cît o mai fi suspinat ieri, bietul bătrîn, vîzînd că nu mă mai întorc. Prea am fost un copil rău și Greierașul-vorbitor avea dreptate cînd spunea: „Copiii neascultători nu vor avea parte de nici o bucurie pe lumea asta”. Și eu m-am convins pe propria-mi piele, căci am pățit destule, și chiar aseară, acasă

la Mîncăfoc, era s-o pățesc... Brrr! Doar mă gîndesc și mi se face părul măciucă!

— Prin urmare — spuse Vulpoiul — vrei cu orice chip să te întorci acasă? Atunci du-te sănătos, c-o să fie și mai rău pentru tine!

— Mai rău pentru tine! repetă Cotoiul.

— Gîndește-te bine, Pinocchio, fiindcă dai cu piciorul norocului.

— Norocului! repetă Cotoiul.

— Cei cinci bănuți ai tăi pot deveni pînă mîine două mii!

— Două mii! repetă Cotoiul.

— Dar cum e cu putință așa ceva? întrebă Pinocchio cu gura căscată.

— Am să-ți explic eu îndată, spuse Vulpoiul. Trebuie să știi că în Țara Neghiobilor e un cîmp binecuvîntat, căruia toți îi spun Cîmpul Minunilor. Tu sapi pe cîmpul ăsta o gropiță și vîri înăuntru, să zicem, un bănuț de aur. Pe urmă acoperi gropița cu puțin pămînt. Stropești cu două găleți de apă de la fîntînă, împrăștii deasupra o mîna de sare, iar seara te duci frumușel și te culci liniștit în pat. În timpul nopții, bănuțul dă un vlăstar și înflorește. În dimineața următoare, cînd te trezești, peste ce crezi că dai cînd te-ntorci pe cîmp? Dai peste un pom minunat, încărcat cu atîția bănuți de aur cîte boabe are spicul grîului în luna lui Cuptor!

— Prin urmare — spuse Pinocchio tot mai năucit — dacă aș semăna pe cîmpul acela toți cei cinci bănuți ai mei, cîți bani aș găsi a doua zi dimineața?

— Socoteala-i cît se poate de ușoară! răspunse Vulpoiul. O poți face pe degete! Presupune că fiecare bănuț rodește un ciorchine cu cinci sute de bănuți. Înmulțește acum cinci sute cu cinci și ai să te trezești mîine dimineață cu două mii cinci sute de bănuți strălucitori și zornăitori în buzunar.

— Vai, ce minunăție! strigă Pinocchio zburdînd de fericire. După ce culeg bănuții, îmi opresc pentru mine două mii, iar restul de cinci sute o să vi-i dăruiesc vouă.

Au mers ei, au mers și au mers, pînă ce în faptul serii au ajuns, frînți de oboseală, la hanul „Racul Roșu“.

— Să ne oprim puțin aici — grăi Vulpoiul — să îmbucăm cîte ceva și-apoi să ne odihnim cîteva ceasuri. Pe urmă, la miezul nopții, o pornim din nou, ca să fim mîine în zori pe Cîmpul Minunilor.

Intrară în han și se așezară tustrei la masă. Numai că nici unul dintr-înșii n-avea poftă de mîncare.

Bietul Cotoi, fiindu-i tare rău de la stomac, nu izbuti să mănînce decît treizeci și cinci de peștișori cărora li se spun barbuni, făcuți cu sos de pătlăgele roșii și patru porții de burtă cu cașcaval ras. Și fiindcă burta nu i se păru îndeajuns de bine garnisită, mai ceru încă trei porții de unt și brînză rasă!

Vulpoiul ar fi dorit, tare bucuros, să ronțăie și el ceva. Dar cum doctorul îl sfătuisese să nu mănînce prea mult, trebui să se mulțumească doar cu un iepure fraged și gustos, cu puținică garnitură de pușori de găină îngrășați și de cocoșei tineri care abia apucaseră să cînte. După iepure ceru să i se aducă, așa, ca să-și mai facă nițică poftă de mîncare, o friptură cu sos, făcută din pui de potîrnichi și bibilici, iepuri de casă, broaște, șopîrle și struguri tămîioși. Altceva n-a mai vrut; mîncarea îi făcea atîta greață — spunea el — că nu mai era în stare să pună gura pe nimic.

Cel care a mîncat mai puțin decît toți a fost Pinocchio. A cerut un sfert de nucă și un colțișor de pîine, dar le-a lăsat și pe acelea în farfurie.

Bietul băiat, cu gîndul într-una la Cîmpul Minunilor, căpătase de pe acum o greață cumplită de bani de aur.

După ce isprăviră ospățul, Vulpoiul îi spuse hangiuului:

— Dă-ne acum două odăi bune, una pentru domnul Pinocchio și alta pentru mine și prietenul meu. Pînă s-o pornim, să-i mai tragem și-un pui de somn. Adu-ți aminte însă că la miezul nopții vrem să fim treziți, ca s-o pornim iar la drum.

— Bine, domnilor — răspunse ospătarul — făcînd cu ochiul spre Vulpoi și spre Cotoi, de parcă ar fi spus: „N-aveți nici o grijă, am înțeles cum stau lucrurile!...“

— Să ni-i dăruiești nouă? strigă Vulpoiul prefăcîndu-se supărat și socotindu-se jignit. Doamne ferește!

— Ferește! repetă Cotoiul.

— Noi — începem din nou Vulpoiul — nu ne înjosim cu fleacuri de astea. Noi lucrăm numai și numai ca să-i îmbogățim pe alții!

— Pe alții! repetă Cotoiul.

„Ce ființe minunate!“ gîndi în sinea lui Pinocchio. Și uitîndu-și pe loc de tătuțul său, de haina cea nouă, de Abecedar și de toate frumoasele planuri ce-și făurise, rosti către Vulpoi și către Cotoi:

— Să mergem atunci. Vin cu voi!

Îndată ce se vîrî în pat, Pinocchio adormi buștean și începu să viseze. În vis se făcea că se află în mijlocul unui cîmp și tot cîmpul era plin de pomișori încărcăți de ciorchini și fiecare ciorchine era încărcat numai cu bănuși de aur care, legănați de vînt, făceau „clic, clic, clic”, de parcă ar fi spus: „Cine vrea, să vină să ne ia”. Dar tocmai cînd Pinocchio era în culmea fericirii, adică atunci cînd întindea mîna să înhațe toți bănușii aceia minunați, ca să-i bage în buzunar, se pomeni trezit pe neașteptate de trei ciocănituri răsunătoare în ușa odăii.

Era ospătarul care venise să-i spună că sunase de miezul nopții.

- Și prietenii mei sînt gata de drum? întrebă prichindelul.
- Mai mult decît gata! Au plecat de-acum două ore.
- De ce oare atîta grabă?
- Fiindcă Cotoiul a primit o depeșă că pisoiul lui cel mai mare a răcit la picioare și e pe moarte.
- Și masa au plătit-o?
- Cum credeți? Dumnealor sînt persoane prea bine crescute ca să aducă o asemenea jignire domniei-voastre.
- Păcat! O asemenea jignire mi-ar fi făcut plăcere! spuse Pinocchio scărpinîndu-se în cap. Apoi întrebă: Și unde au spus că m-așteaptă bunii mei prieteni?
- Pe Cîmpul Minunilor, mîine dimineață, la ivirea zorilor.

Pinocchio plăti un galben pentru masa lui și pentru cea a prietenilor săi, după care o porni la drum.

La drept vorbind, o pornise pe bijbiite, căci afară din ospătărie era o beznă atît de adîncă, încît nu se vedea nici la trei pași. Pe cîmp, în jurul său, nu se auzea nici măcar o frunză foșnind. Cel mult, cîteva pă-

sărele de noapte, trecînd drumul de pe un gard pe altul, își filfîiau aripile pe deasupra lui Pinocchio, care, de frică, sărea ca fript cîte un pas îndărăt și striga: „Cine-i acolo?” iar ecoul, stîrnit de delușoarele care-l înconjurau, repeta la nesfîrșit: „Cine-i acolo? Cine-i acolo? Cine-i acolo?”

Deodată, pe cînd mergea, numai ce vede pe trunchiul unui copac o gînganie micuță, micuță, care lumina cu o lumină slabă și ne-strălucitoare, ca o lumînărică pusă într-un glob de porțelan străveziu.

- Cine ești tu? o întrebă Pinocchio.
- Sînt duhul Greierului-vorbitor, răspunse gîngania cu un glas stins, stins, de parcă ar fi venit de pe altă lume.

— Și ce vrei de la mine? spuse Pinocchio.
— Vreau să-ți dau un sfat. Întoarce-te îndărăt și du cei patru bănuți, ce ți-au rămas, sărmanului tău părinte, care plînge și e disperat că nu te-a mai văzut de-atîta amar de vreme!

— Mîine, tatăl meu o să fie un boier mare, fiindcă aști patru bănuți ai mei vor deveni două mii.

— Nu te-ncrede, copilul meu, în cei care făgăduiesc să te-mbogațească peste noapte. De obicei, ori sînt nebuni, ori șarlatani. Ascultă-mă și întoarce-te îndărăt.

— Păi eu, dimpotrivă, vreau să merg înainte.

— E foarte tîrziu!...

— Vreau să merg înainte.

— Noaptea e întunecoasă...

— Vreau să merg înainte.

— Drumul e primejdios...

— Vreau să merg înainte.

— Adu-ți aminte că toți copiii care fac numai după placul lor și după cum îi taie capul, mai curînd sau mai tîrziu se căiesc amarnic.

— Aceleași povești. Noapte bună, Greiere.

— Noapte bună, Pinocchio, și cerul să te păzească de rouă și de tîlhari!

Abia rosti ultimele cuvinte și Greierele-vorbitor se stinse ca prin farmec, așa cum se stinge o luminare cînd sufli într-însa, iar drumul rămase parcă și mai afundat în beznă decît pînă atunci.

CAPITOLUL XIV

Pinocchio nu dă ascultare sfaturilor înțelepte ale Greierului-vorbitor și cade în mîna tîlharilor

„Într-adevăr — își spunea în gînd Pinocchio, pornind-o iar la drum — cît de nedreptățiți sîntem noi copiii! Toți țipă la noi, toți ne dojenesc, toți ne dau sfaturi. Dacă i-am lăsa în banii lor, tuturor le-ar intra în cap s-o facă pe tații și pe profesorii noștri. Toți, pînă și greierii-vorbitori! De pildă acum: fiindcă nu m-am luat după trîncănelile urîciosului ăla de Greier, cine știe cîte neplăceri, după spusele lui, ar putea să mă mai pîndească. Aș putea să mă întîlnesc pînă și cu niseai tîlhari! Noroc că eu nu prea cred că există așa ceva, nici n-am crezut vreodată. După părerea mea, tîlharii au fost născociți într-adins de părinți, ca să-i sperie pe copii să nu iasă noaptea din casă. Și apoi, chiar dacă mi-ar ieși în cale acum, parcă m-aș sinchisi de ei? Nici gînd! M-aș propti drept în nasul lor și le-aș striga: «Domnilor tîlhari, ce poștiți? Băgați bine de seamă că nu-i de glumit cu mine! Prin urmare, vedeți-vă de drum și lăsați lumea în pace!» Cînd au să-și dea seama că nu-i de glumit, parcă-i văd pe bieții tîlhari cum au s-o rupă la fugă, mai iute ca vîntul. Numai că dac-ar fi prea rău crescuți și n-ar vrea s-o rupă ei la fugă, atunci aș rupe-o la fugă eu și astfel aș isprăvi-o cu ei!”

Dar Pinocchio nu-și sfîrși bine gîndul, căci în clipa aceea i se păru că aude în urma lui un foșnet ușor de frunze.

Se întoarse să privească și văzu în beznă două mogîldețe negre înveșmîntate în doi saci de cărbuni, care alergau după el în vîrfurile picioarelor de parc-ar fi fost două năluci.

— Iată-i, într-adevăr! își spuse el în gînd. Și neștiind unde să ascundă cei patru bănuți, îi vîrî repede în gură, adică mai bine spus sub limbă.

Apoi încercă s-o rupă la fugă. Dar n-apucă să facă nici un pas, că se și simți înhățat și auzi două glasuri înspăimîntătoare și hodorogite care-i grăiau:

— Banii sau viața!

Pinocchio, neputînd să le răspundă prin viu grai din pricina bănuților ce-i ținea sub limbă, începu să facă mii de temenele și mii de semne, să le dea de înțeles celor doi încăpățînați cărora nu li se vedeau decît

ochii, prin găurile sacilor, că el nu-i decît un biet prichindel și că n-are prin buzunare nici o para chioară!

— Haide, haide! Fără fasoane și scoate banii! strigau amenințător cei doi tîlhari.

Pinocchio făcu un semn cu capul și cu picioarele, de parcă ar fi spus: „N-am nimic”.

— Scoate banii, ori ești mort! spuse tîlharul cel mai înalt.

— Mort! repetă celălalt.

— Și după ce te nimicim pe tine, îl nimicim și pe taică-tău!

— Și pe taică-tău!

— Nu, nu, pe bietul tata, nu! zbieră Pinocchio disperat, dar strigînd, îi zornăiră bănuții în gură.

— Aha! Pehlivanule! Așadar ai ascuns banii sub limbă? Scuipă-i repede! Însă Pinocchio, ți-ai găsit!

— Aha! Va să zică, faci pe surdul? Așteaptă puțin că te facem noi să-i scuipi!

Și atunci, unul din ei îl înhăță de nas, iar celălalt de bărbie și începură să-l tragă vîrtos încoace și încolo, să-l silească să caște gura. Dar degeaba! Fu cu neputință. Gura prichindelului era parcă ferecată și bătută în piroane.

Atunci, tîlharul cel mai mititel, dînd la iveală un cuțit cît toate zilele, încercă să-i deschidă gura, folosindu-l ca pe-o rangă sau ca pe-o daltă. Dar Pinocchio, mai iute ca fulgerul, îi înhăță mîna între dinți și dintr-o mușcătură i-o reteză și o scuipă jos. Închipuiți-vă însă cum se mai minună cînd, în loc de o mîna, băgă de seamă că scuipase o lăbuță de pisică!

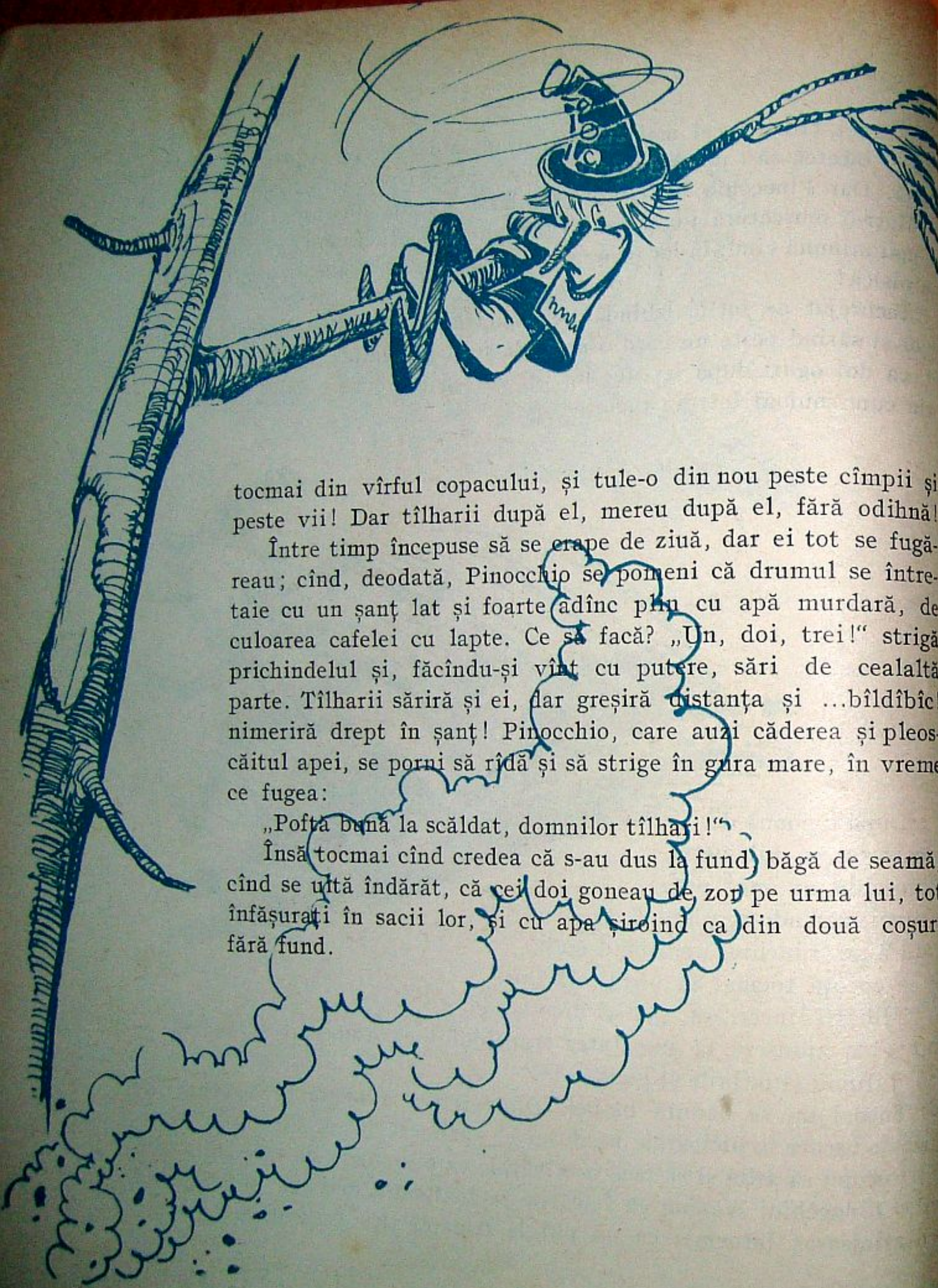
Încurajat de întîia izbîndă, se smuci cu putere din ghearele tîlharilor și sărind peste un gard o rupse la fugă pe cîmp. Dar tîlharii după el, ca doi ogari după iepure, iar cel care-și pierduse o labă gonea, nu știu cum, numai într-un picior.

După o goană de cincisprezece kilometri, Pinocchio nu mai putea. Atunci, văzîndu-se pierdut, se cățără pe trunchiul unui brad înalt și se cocoță tocmai în vîrfurile crăcilor.

Tîlharii încercară să se urce și ei, dar abia ajunseră la jumătatea trunchiului că alunecară și căzură pe jos, julindu-și mîinile și picioarele.

Totuși nu se dădură bătute. Dimpotrivă: adunară o legătură de surcele uscate la picioarele bradului și aprinseră focul. Cît ai clipi, bradul începu să ardă și să facă o vîlvătaie ca o lumînare în care suflă vîntul. Pinocchio, văzînd că flăcările se înalță tot mai sus și nedorind s-o sfîrșească întocmai ca un pui la frigare, țișni într-un salt grozav

tocmai din vârful copacului, și tule-o din nou peste câmpii și peste vii! Dar tâlharii după el, mereu după el, fără odihnă!

Între timp începuse să se crape de ziuă, dar ei tot se fugăreau; când, deodată, Pinocchio se pomeni că drumul se întretaie cu un șanț lat și foarte adânc plin cu apă murdară, de culoarea cafelei cu lapte. Ce să facă? „Un, doi, trei!” strigă prichindelul și, făcându-și vânt cu putere, sări de cealaltă parte. Tâlharii săriră și ei, dar greșiră distanța și ...bîldîbîc! nimeriră drept în șanț! Pinocchio, care auzi căderea și pleoscăitul apei, se porni să rîdă și să strige în gura mare, în vreme ce fugea:

„Poftă bună la scăldat, domnilor tâlhari!”

Însă tocmai când credea că s-au dus la fund, băgă de seamă, când se uită îndărăt, că cei doi goneau de zor pe urma lui, tot înfășurați în sacii lor, și cu apa șiroind ca din două coșuri fără fund.

CAPITOLUL XV

Tîlharii îl urmăresc pe Pinocchio și îndată ce-l ajung îl spînzură de o cracă a Marelui Stejar

Atunci prichindelul, pierzîndu-și curajul, fu gata să se arunce la pămînt și să se dea învins. Când, întorcînd privirea îndărăt, zări prin verdele închis al copacilor strălucind în depărtare o căsuță albă ca zăpada.

„Dac-aș avea destulă putere să ajung pînă la casa de colo, poate c-aș scăpa”, își spuse el în gînd.

Și, fără să mai zăbovească o clipă, începu să fugă iar din toate puterile, prin pădure.

Tîlharii după el!

După o fugă disperată de aproape două ceasuri, rupt de oboseală, ajunse în fața căsuței și bătui în ușă.

Nu-i răspunse nimeni.

Bătu din nou, cu mai multă putere, căci simțea cum se apropie zgomotul pașilor și răsufarea greoaie și zgomotoasă a urmăritorilor.

Aceeași tăcere.

Văzînd că ciocăniturile nu folosesc la nimic, începu să tragă disperat cu picioarele în ușă.

Și iată că la fereastră se ivi atunci o prea frumoasă copilă cu părul atît de negru, încît bătea în albastru, cu fața albă ca un chip de ceară, cu ochii închiși și mîinile încrucișate pe piept, și care, fără să miște măcar buzele, rosti cu un glas ce părea că vine dintr-un alt tărîm:

— În casa asta nu-i nimeni. Toți au murit.

— Deschide-mi tu, măcar! strigă Pinocchio plîngînd și spunîndu-i cine e.

— Sînt moartă și eu.

— Moartă? Atunci ce faci acolo la fereastră?

— Aștept să vină sicriul și să mă ducă de-aici.

Abia rosti aceste cuvinte și copila pieri ca prin farmec, iar fereastra se închise singură, fără nici un zgomot.

— O, frumoasă copilă cu părul negru-albăstrui — strigă Pinocchio

— fie-ți milă și deschide-mi! Aibi milă de un biet băiat urmărit de ucigă...

Nu putu să mai isprăvească însă vorba, căci se simți înhățat de ceafă și desluși aceleași glasuri groase ce mormăiau amenințător:

— Acum nu ne mai scapi din gheare!

Văzînd moartea cu ochii, Pinocchio fu cuprins de o dîrdîială atît de cumplită, că-n timp ce tremura i se auzeau trosnind încheieturile picioarelor sale de lemn, iar cei patru bănuți ascunși sub limbă zornăiau grozav!

— Prin urmare? îl întrebară tîlharii. Vrei să deschizi gura, da ori ba? Aha, nu răspunzi?!... Lasă, că de data asta ți-o deschidem noi!...

Și scoțînd două cuțitoaie lungi, lungi și ascuțite ca briciul, „țac...” îi dădură două lovituri în coaste.

Numai că, spre norocul său, prichindelul era făcut dintr-un lemn foarte tare! Din pricina asta, lamele cuțitelor se rupseră îndată în mii de bucăți, iar tîlharii rămaseră numai cu mînerile în mîini și se uitau năuci unul la celălalt.

— Am înțeles — zise atunci unul dintre ei — trebuie să-l spînzurăm. Hai să-l spînzurăm!

— Să-l spînzurăm, repetă cel de-al doilea.

Zis și făcut; îi legară mîinile la spate și, petrecîndu-i un laț pe după gît, îl atîrnară de creanga unui copac gros, numit Marele Stejar. Apoi se așezară pe iarbă așteptînd ca prichindelul să-și dea ultima suflare. Dar Pinocchio, după trei ceasuri, ținea ochii tot deschiși, gura tot închisă și dădea din picioare mai tare ca oricînd.

Plictisiți în cele din urmă de atîta așteptare, se întoarseră spre Pinocchio și-i spusera rînjind:

— Salutare, pe mâine! Când ne-om întoarce mâine, nădăjduim c-o să ne faci plăcerea să te găsim mort de-a binelea și cu gura căscată! Și se duseră p-aici-încolo.

În timpul ăsta se stîrnise un vînt aprig dinspre miazănoapte care, suflînd și mugind turbat, azvîrlea încoa-și-ncolo pe bietul spînzurat, făcîndu-l să se legene cu putere, ca limba unui clopot care sună de sărbătoare. Dar clătinarea îi pricinaia dureri grozave, căci nodul se strîngea mereu la gît și îi tăia răsufarea.

Puțin cîte puțin, ochii începură să i se împăienjenească; și cu toate că simțea apropiindu-i-se sfîrșitul, nădăjduia totuși să-i vină, dintr-o clipă într-alta, vreo ființă miloasă în ajutor.

Dar cînd văzu și văzu că nu vine nimeni, chiar nimeni, în închipuire i se arătă bietul său tată... și atunci murmură aproape leșinat:

— Ah, tătîcul meu! Să fi fost tu aici!...

Mai mult nu putu să spună. Închise ochii, căscă gura, întinse picioarele și, scuturîndu-se deodată cu putere, rămase locului, nemișcat.

CAPITOLUL XVI

Copila cea frumoasă cu părul negru-albăstrui face să-i fie adus prichindelul de lemn, îl așază în pat și cheamă trei doctori ca să afle dacă e viu sau mort

În vreme ce bietul Pinocchio, spînzurat de către tîlhari de-o cracă a Marelui Stejar, părea mai mult mort decît viu, frumoasa Copilă cu părul negru-albăstrui se arătă din nou la fereastră. Înduioșîndu-se la vederea nefericitului care se bălăbănea atîrnat de gît în bătaia vîntului de miazănoapte, bătut ușurel de trei ori din palme.

La acest semn se desluși un fîlfiit puternic de aripi și un șoim mare se înfățișă pe prichiciul ferestrei.

— Care-i porunca, Zînă prea frumoasă? spuse Șoimul înclinînd pliscul în semn de plecăciune.

Trebuie să aflați, la urma urmelor, că micuța Copilă cu părul negru-albăstrui nu era alta decît o preabună Zînă, care de mai bine de-o mie de ani sălășluia în vecinătatea acelei păduri.

— Vezi tu prichindelul de colo aninat de creanga Marelui Stejar?

— Îl văd.

— Prea bine! Atunci zboară repede într-acolo! Rupe cu pliscul tău cel puternic nodul care-l ține atârnat în aer și așterne-l ușurel pe iarbă, la picioarele Stejarului!...

Șoimul porni repede în zbor și după două minute se înapoie spunînd:

— Am îndeplinit tot ce mi-ați poruncit.

— Și cum l-ai găsit? Viu sau mort?

— Când îl privești, pare mort. Dar nu cred să fie încă mort, fiindcă îndată ce i-am rupt nodul care-l sugruma, a lăsat să-i scape un suspin și a îngînat cu jumătate glas: „Acum mă simt mai bine!”

La auzul acestei vești, Zîna bătu de trei ori din palme și pe dată se arătă un Ciine-lăptos năzdrăvan, care mergea drept, pe picioarele dinapoi, întocmai ca un om.

Ciinele-lăptos era investmintat ca un vizitiu, în livrea de gală. Pe cap purta o tichie în trei colțuri, împodobită cu fireturi de aur peste o perucă albă, cu cîrlionți care-i cădeau pe gît, avea un frac de culoarea ciocolatei, cu nasturi de briliant și cu două buzunare mari pentru pășlonași scurți de catifea roșie închisă, ciorapi de mătase, pantofiori decol-
tați, iar la spate purta un fel de teacă din catifea albastră, ca să-și vîre coada-n ea cînd plouă.

— Bine c-ai venit, Medoro! spuse Zîna, Ciinelui-lăptos. Ia repede cea mai frumoasă trăsură din grajdul meu și dă fuga în pădure. Cînd ajungi sub Marele Stejar, ai să găsești întins pe iarbă un biet prichindel de lemn, pe jumătate mort. Ridică-l binișor de-acolo, așază-l încet, încet pe pernele trăsorii și adu-mi-l aici. Ai înțeles?

Ciinele-lăptos, în semn c-a înțeles, dădu de trei-patru ori din teaca de catifea albastră și-o porni ca un cal nărvaș.

Nu trecu mult și pe poarta grajdului ieși o trăsurică minunată de culoarea văzduhului, împodobită toată cu pene de canar și căptușită pe dinăuntru cu frișcă și cremă cu alune. Trăsurica era trasă de-o sută de perechi de șoricea albi, iar Ciinele-lăptos, așezat pe capra trăsorii, pocnea din bici în dreapta și-n stînga ca un vizitiu care se teme să nu întîrzie.

Nu trecu nici un sfert de ceas că trăsurica se și înapoie, iar Zîna, care așteptase în pragul casei, îl luă pe bietul prichindel în brațe și, ducîndu-l într-o încăpere cu pereții de sidef, trimise îndată după cei mai vestiți doctori din împrejurimi.

Doctorii veniră în grabă, unul după altul. Veniră anume: un Corb, o Bufniță și un Greiere-vorbitor.

— Aș dori să aflu de la dumneavoastră — grăi Zîna întorcîndu-se spre cei trei doctori strînși în jurul patului lui Pinocchio — aș dori să știu de la dumneavoastră dacă acest nefericit prichindel este mort sau mai trăiește!...

La această întrebare, Corbul, pășind primul înainte, îi pipăi pulsul lui Pinocchio. Apoi îi pipăi nasul și pe urmă degetul cel mic de la picior. După ce-l pipăi bine, bine, rosti pompos următoarele cuvinte:

— După părerea mea, prichindelul e mort de-a binelea. Dar dacă din nefericire n-a murit, atunci mai mult ca sigur că trăiește încă!

— Mi-e neplăcut — grăi Bufnița — că trebuie să-l contrazic pe Corb, ilustrul meu prieten și coleg, dar după mine, prichindelul este încă viu. Însă dacă din nefericire nu mai trăiește, atunci e mai mult ca sigur că e mort de-a binelea!

— Și dumneata nu zici nimic? întrebă Zîna pe Greierul-vorbitor.

— Eu zic că un doctor înțelept, atunci cînd nu știe ce să spună, cel mai bun lucru ce l-ar avea de făcut ar fi să tacă din gură. Cît despre dumnealui, prichindelul ăsta e o cunoștință veche, îl cunosc de multă vreme!...

Pinocchio, care pînă atunci stătuse nemișcat, întocmai ca o bucată de lemn, fu cuprins de niște scuturături grozave, de se zgîlții tot patul cu el.

— Prichindelul ăsta — continuă să vorbească Greierul-vorbitor — este un împelișat cu diplomă!

Pinocchio deschise ochii, dar îi închise la repezeală!...

— E un derbedeu, un nesuferit, o haimana...

Pinocchio își ascunse fața sub cuvertură.

— Prichindelul ăsta e un copil neascultător, care o să-l facă pe bietul taică-său să moară de inimă rea.

În clipa aceea, în încăpere se deslușiră plînsete și sughituri înăbușite. Închipuți-vă cum au rămas toți cînd, ridicînd puțin cuvertura, băgară de seamă că cel care plîngea și sughita atîta nu era altul decît însuși Pinocchio.

— Cînd mortul plînge, e semn că e pe cale să se lecuiască, rosti cu glas pompos Corbul.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să-l contrazic pe ilustrul meu prieten și coleg — adăugă Bufnița — dar după mine, cînd mortul plînge, este semn că nici nu se gîndește să mai moară!

CAPITOLUL XVII

Pinocchio mănâncă tot zahărul, dar nu vrea să ia curățenia. Însă când vede că vin cioclii să-l ia, se hotărăște să o înghită. Pe urmă spune o minciună gogonată, și drept pedeapsă îi crește nasul

Îndată ce tustrei doctorii ieșiră din cameră, Zîna se apropie de Pinocchio și, după ce-l mîngîie pe frunte, băgă de seamă că e chinuit de niște călduri grozave.

Atunci turnă un praf alb într-o jumătate de pahar de apă și, întinzîndu-l prichindelului nostru, îi grăi cu dragoste:

— Bea-l, și-n cîteva zile ai să te faci sănătos.

Pinocchio se uită lung la pahar, strîmbă nițel din nas, apoi întrebă cu glas miorlăit:

— E dulce ori amară?

— Amară, dar o să-ți facă bine.

— Dacă e amară n-o vreau!

— Ascultă-mă! Ia și bea.

— Dacă e amară nu-mi place!

— Bea, și după ce bei, am să-ți dau o bucățică de zahăr, ca să-ți îndulcești gura.

— Dar unde e bucățica de zahăr?

— Uite-o aici, spuse Zîna, scoțînd-o dintr-o zaharniță de aur.

— Mai întîi vreau bucățica de zahăr și p-ormă o să beau zeama aia amară...

— Îmi făgăduiești?

— Da...

Zîna îi dete bucățica de zahăr și Pinocchio, după ce o ronțai și-o înghiți într-o clipită, spuse lingîndu-și buzele:

— Ce bine ar fi să fie și zahărul doctorie!... Aș lua curățenie în fiecare zi!...

— Acum ține-te de făgăduială și bea picăturile astea de apă care-ți vor face bine.

De voie, de nevoie, Pinocchio luă paharul în mână, dar își vârî înăuntru numai vârful nasului. Apoi îl duse la gură, pe urmă își vârî din nou vârful nasului și-n cele din urmă scînci:

— E prea amară! Prea amară! Nu pot s-o beau.

— Cum poți să spui așa, cînd nici n-ai gustat-o?

— Știu eu, ce mai! Cunosc după miros! Vreau mai întîi încă o bucățică de zahăr... și pe-urmă o beau!...

Atunci Zîna, cu toată răbdarea unei adevărate mame, îi vârî în gură încă o bucățică de zahăr, după care îi arătă din nou paharul.

— Așa nu pot s-o beau — spuse prichindelul strîmbîndu-se în fel și chip.

— Dar de ce?

— Fiindcă mă supără perna aia care-mi stă pe picioare...

Zîna îi luă perna.

— Degeaba. Nici așa nu pot s-o beau...

— Dar acum ce te mai supără?

— Mă supără ușa camerei, care nu-i bine închisă.

Zîna se duse și închise ușa încăperii.

— Cu toate astea, țipă Pinocchio izbucnind în plîns, nu vreau nici acum să beau zeama asta amară, nu, nu, nu...

— Copilul meu, o să-ți pară rău...

— Puțin îmi pasă...

— Boala ta e grea...

— Nu-mi pasă de nimic...

— Frigurile astea te vor duce, în cîteva ceasuri, pe lumea cealaltă...

— Nu-mi pasă de nimic...

— Nu ți-e frică de moarte?

— Isprăvește cu frica!... Mai degrabă vreau să mor decît să beau doctoria asta nesuferită.

În clipa aceea, ușa încăperii se deschise și patru iepurași negri ca smoala aduseră pe umeri un sieriu mic.

— Ce vreți cu mine? strigă Pinocchio, ridicîndu-se din pat grozav de speriat.

— Am venit să te luăm, răspunse iepurașul cel mai mare.

— Să mă luați?... Dar eu n-am murit încă!...

— Încă nu, dar mai ai doar cîteva minute de trăit, fiindcă te-ai încă-pățînat să nu bei doctoria care te-ar leui de friguri!...

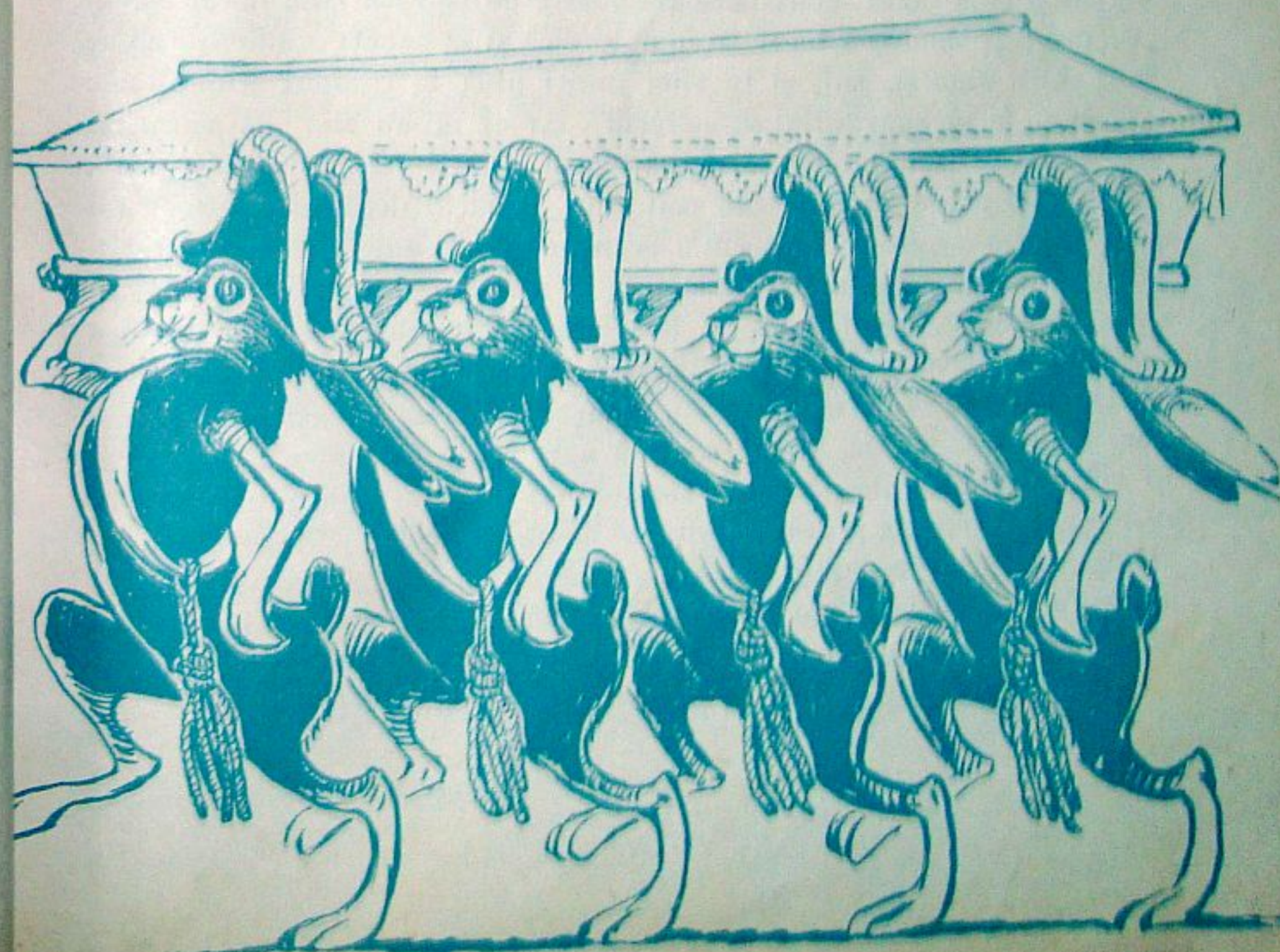
— O, Zîna mea, Zîna mea — începu atunci să strige prichindelul — dă-mi repede paharul... Grăbește-te, fie-ți milă, fiindcă nu vreau să mor, nu... nu vreau să mor...

Și înșfăcînd paharul cu amîndouă mîinile, îl dădu pe gît pe nerăsuflăte.

— Nu-i nimic! spuseră iepurașii. De data asta am făcut drumul degeaba.

Și luînd din nou micul sieriu la spinare, ieșiră din încăpere, bombănind și mormăind printre dinți.

Fapt este că, după cîteva minute, Pinocchio sări jos din pat, de parcă n-ar fi avut nimic de cînd lumea; fiindcă trebuie să știți că pri-

chindeii de lemn au avantajul că se îmbolnăvesc rar și se însănătoșesc repede.

Zîna, văzîndu-l zburdînd și țopăind prin odaie, vioi și vesel ca un cocoșel, îi spuse:

— Prin urmare doctoria mea ți-a făcut într-adevăr bine!

— Mai mult decît bine! Parcă m-a înviat din morți!...

— Păi, atunci de ce te lăsaî rugat atîta ca s-o iei?

— Fiindcă noi, copiii, sîntem toți la fel! Ni-e frică mai mare de doctorii decît de boală.

— Ce rușine!... Copiii ar trebui să știe că un leac bun luat la timp te poate scăpa de-o boală grea și poate chiar de moarte.

— Oh! Altă dată n-o să mă mai las rugat atîta! Am să-mi aduc totdeauna aminte de iepurii cei negri, cu sicriul pe umeri... și atunci am să pun repede mîna pe pahar și... pîn'la fund!...

— Acum, haide, vino și povestește-mi cum s-a întîmplat că te-ai trezit în ghearele tîlharilor.

— S-a întîmplat așa, că păpușarul Mîncăfoc mi-a dat cîțiva bănuți și mi-a spus: „Du-i tatălui tău!” dar eu m-am întîlnit pe drum cu un Vulpoi și c-un Cotoi, două persoane foarte de ispravă care mi-au spus: „Vrei ca toți bănuții ăștia să se înmulțească și să capeți o mie sau chiar două mii? Vino cu noi, și te vom însoți pînă la Cîmpul Minunilor”. Atunci eu le-am spus: „Hai să mergem”, iar ei mi-au zis: „Să ne oprim aici, la hanul Racul Roșu, iar după miezul nopții s-o pornim din nou”. Și eu, cînd m-am trezit, ei nu mai erau, fiindcă plecaseră. Atunci am pornit-o prin noapte, fiindcă era o beznă grozavă, după care m-am întîlnit pe drum cu doi bandiți înfășurați în saci de cărbuni și care mi-au spus: „Scoate gologanii”, iar eu le-am răspuns: „N-am nimic”, fiindcă îmi ascunsesem cei patru galbeni în gură, și unul dintre pungași a încercat să-mi vîre mîna în gură, dar eu cu o mușcătură i-am retezat mîna și-apoi i-am scuipat-o, dar în loc de o mîna am scuipat o lăbuță de pisică. Și tîlharii după mine, iar eu fugeam de mîncam pămîntul, pînă ce m-au ajuns din urmă și m-au spînzurat de-un copac din pădure, spunînd: „Mîine mai trecem noi pe-aici, dar pînă atunci o să mori și o să te găsim cu gura căscată, așa că-ți scoatem noi galbenii pe care i-ai ascuns în gură!”

— Și acum, unde ai pus cei patru bănuți? vru să știe Zîna.

— I-am pierdut! răspunse Pinocchio, dar de fapt spusese o minciună gogonată, fiindcă-i avea în buzunar.

Nici nu trînti bine minciuna, că nasul, care și așa-i era destul de lung, îi mai crescuse de două degete.

— Și unde i-ai pierdut?

— Acolo, în pădure.

La cea de-a doua minciună, nasul îi crescuse și mai mult.

— Dacă într-adevăr i-ai pierdut acolo în pădure — spuse Zîna — o să-i căutăm și o să-i găsim: fiindcă tot ce se pierde în pădurea asta se găsește totdeauna.

— Ah, acum îmi aduc aminte foarte bine — spuse prichindelul de lemn încurcîndu-se — că n-am pierdut cei patru gologani, ci i-am înghițit, fără să bag de seamă, în timp ce beam doctoria pe care mi-ai dat-o.

La a treia minciună, nasul i se lungi atît de tare, încît bietul Pinocchio nu se mai putea întoarce în nici un fel.

Dacă voia să se întoarcă încoace, își izbea nasul de pat sau de geamurile de la fereastră, dacă se întorcea încolo, și-l izbea de pereți sau de ușă, iar dacă ar fi ridicat puțin capul ar fi fost primejdie mare să-i scoată ochii Zînei!

Zîna îl privea și nu mai putea de rîs.

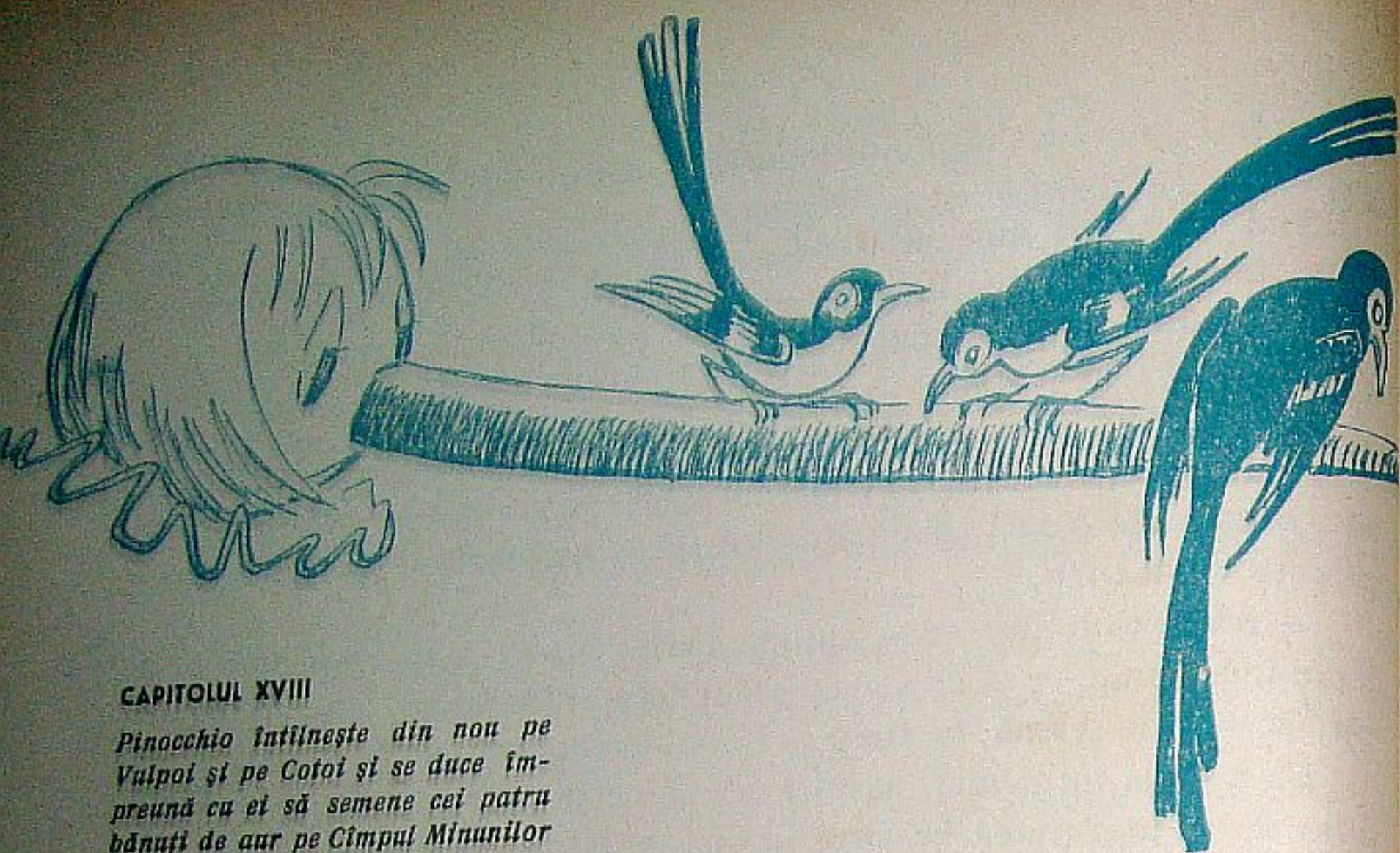
— De ce rîzi? o întrebă prichindelul, zăpăcit cu totul și îngrijorat de nasul acela care creștea văzînd cu ochii.

— Rîd de minciuna pe care mi-ai spus-o.

— Dar cum de știi că ți-am spus o minciună?

— Minciunile, dragul meu, se cunosc repede, fiindcă sînt de două feluri: sînt minciuni care au picioare scurte și sînt minciuni care au nasul lung. La tine sînt tocmai din acelea care au nasul lung. Pinocchio, neștiind unde să se mai ascundă de rușine, încercă să spele putina din odaie, dar nu izbuti. Nasul îi crescuse atît de cumplit, că nu mai putea să-l scoată pe ușă!...

CAPITOLUL XVIII

Pinocchio întâlnește din nou pe Vulpoi și pe Cotoi și se duce împreună cu ei să semene cei patru bănuți de aur pe Cîmpul Minunilor

După cum lesne vă puteți închipui, Zîna îl lăsă pe Pinocchio să plîngă și să se văicărească mai bine de jumătate de oră, din pricina nasului care nu mai încăpea pe ușa. Asta, ca să-l învețe minte și să-l lecuiască de urîtul nărav de a minți, cel mai urît nărav pe care poate să-l aibă un copil! Dar cînd îl văzu așa de palid și cu ochii ieșiți din orbite de atîta bocet, i se făcu tare milă de el și bătu de trei ori din palme. La semnul asta năvăliră în odaie, pe fereastră, o mie de păsăruici din cele cărora li se spune „țarce”. Și poposind toate pe nasul lui Pinocchio, începură să-l ciugulească atît de bine, încît, în cîteva minute, nasul acela din cale-afară de lung se făcu din nou precum fusese mai înainte.

— Cît ești de bună tu, Zîna mea! spuse prichindelul ștergîndu-și ochii — și cît de mult te iubesc!

— Și eu te iubesc pe tine — răspunse Zîna — și dacă vrei să rămîi aici, ai să fii frățiorul meu, iar eu, buna ta surioară...

— Aș rămîne bucuros... dar bietul taică-meu?

— M-am gîndit eu la toate! Tatăl tău a și fost înștiințat. Înainte de a se înnopta va fi aici.

— Adevărat? strigă Pinocchio sărind în sus de bucurie. Atunci, Zîna mea, dacă nu te superi, aș vrea să-i ies în întîmpinare! Ard de nerăb-

dare să-i dau o sărutare bătrînului, că tare mult a mai îndurat din pricina mea!

— Du-te, dar vezi să nu te rătăcești. Ia-o pe poteca din pădure și sînt sigură că ai să-l întîlnești.

Pinocchio o porni și abia intră în pădure, că începu să zburde ca o căprioară. Dar cînd ajunse într-un anumit loc, cam în dreptul Marelui Stejar, se opri, căci i se păru că zărește pe cineva printre copaci. Deodată văzu ieșindu-i în cale, ghiciți cine?... Vulpoiul și Cotoiul, cei doi tovarăși de drum, cu care se ospătase la hanul Racul Roșu.

— Iată-l pe scumpul nostru Pinocchio! strigă Vulpoiul, îmbrățișîndu-l și sărutîndu-l. Cum de ești pe-aici?

— Cum de ești pe-aici? repetă Cotoiul.

— E o poveste lungă — spuse prichindelul — am să vi-o istorisesc pe îndelete. Aflați, deci, că alaltăieri noapte, cînd m-ați lăsat singur la ospătărie, mi-au ieșit tîlharii în cale.

— Tîlharii?... O, săracuțul de tine! Și ce voiau, mă rog, de la tine?

— Voiau să-mi fure gologanii de aur.

— Nerușinații!... spuse Vulpoiul.

— Foarte nerușinați! repetă Cotoiul.

— Eu am rupt-o însă la fugă — continuă prichindelul — dar ei s-au luat după mine, pînă ce m-au ajuns și m-au spînzurat de o cracă a stejarului de colo...

Și Pinocchio le arătă Marele Stejar, care era la doi pași de ei.

— S-a mai pomenit vreodată așa ceva? spuse Vulpoiul. Pe ce lume sîntem osîndiți să ne ducem zilele! Unde să mai găsim un adăpost, noi aștilalți, oamenii cumsecade?

În vreme ce vorbeau astfel, Pinocchio observă că motanul era olog, căci îi lipsea laba dreaptă din față, cu gheare cu tot. De aceea îl întrebă:

— Dar unde ți-e lăbuța?

Cotoiul vru să răspundă ceva, dar se fîstîci. Atunci Vulpoiul îi luă repede vorba din gură:

— Prietenul meu este prea sfios, de-aia nu răspunde. Am să răspund eu în locul lui. Află așadar că acum un ceas am întîlnit pe drum un lup bătrîn, care era așa de lihnit de foame, încît ne-a cerut ceva de pomană. Neavînd să-i dăm nici măcar un os de pește, ce crezi c-a făcut prietenul meu care are cu adevărat o inimă de aur?... Și-a smuls cu dinții

o lăbuță din față și i-a azvîrlit-o sărmanei fiare, ca să-și astîmpere foamea!

Și vorbind astfel, Vulpoiul își șterse o lacrimă.

Pinocchio, mișcat și el, se apropie de Cotoi, șoptindu-i la ureche:

— Dacă toți Cotoii ar semăna cu tine, ferice de șorice!

— Și acum, ce cauți pe aici? întrebă Vulpoiul pe prichindel.

— Îl aștept pe tatăl meu care trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Și gologanii tăi de aur?

— Îi am încă în buzunar, în afară de unul pe care l-am cheltuit la hanul Racul Roșu.

— Și când te gîndești că-n loc de patru gologani ai putea mîine să ai două mii! De ce nu asculți de sfatul meu? De ce nu te duci să-i semeni pe Cîmpul Minunilor?

— Acum e cu neputință. Am să merg într-altă zi.

— Într-altă zi o să fie prea tîrziu, îi spuse Vulpoiul.

— Cum așa?

— Deoarece cîmpul acela a fost cumpărat de un om bogat. Începînd de mîine, nimănui nu-i mai e îngăduit să semene acolo bani!

— Cam cît este de-aici pînă la Cîmpul Minunilor?

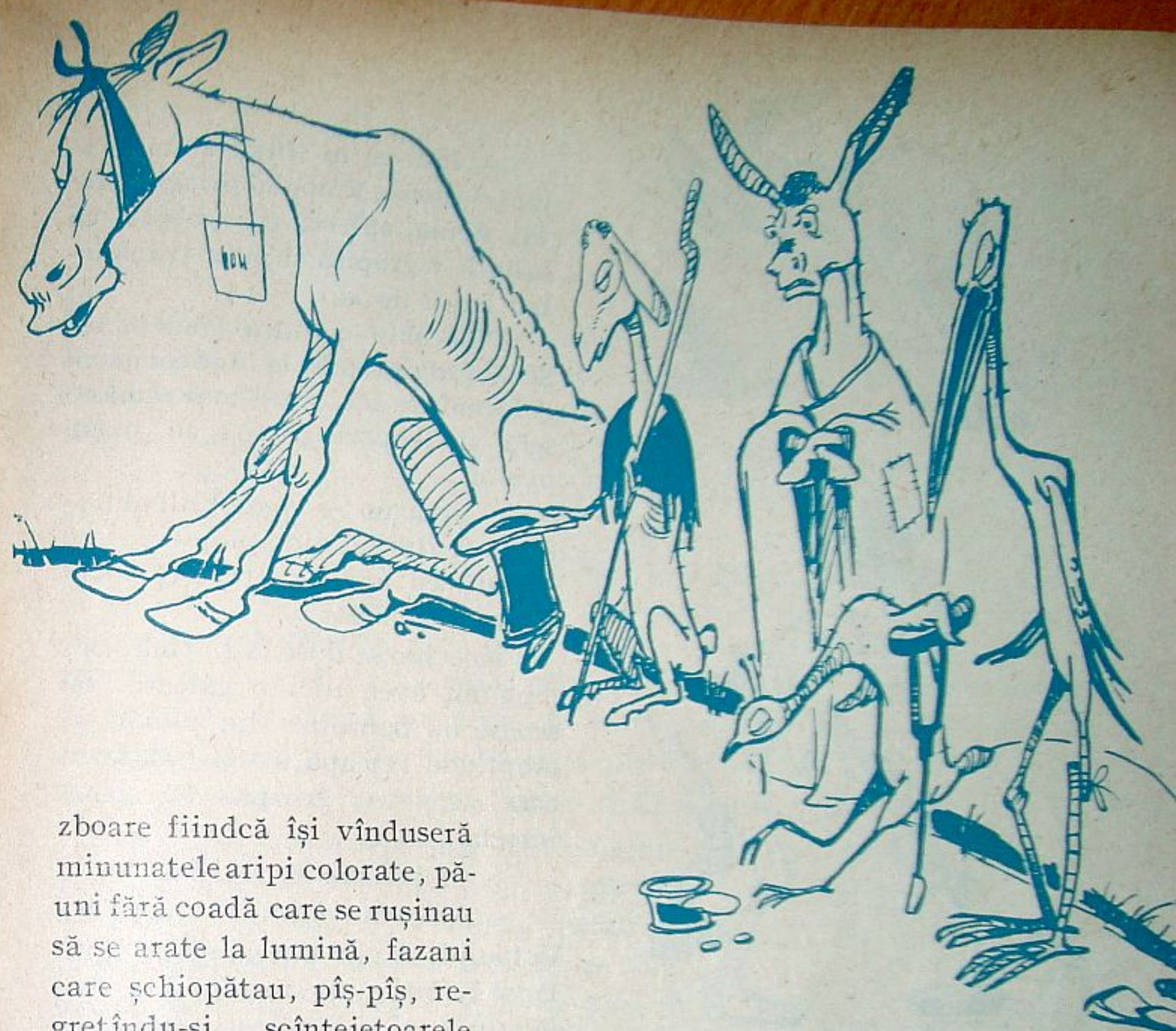
— Aproape doi kilometri. Vrei să vii cu noi? Într-o jumătate de oră sîntem acolo. Semeni repede cei patru bănuți și după cîteva minute culegi două mii, astfel că deseară te întorci cu buzunarele doîdora. Vii cu noi?

Pinocchio se codi puțin cu răspunsul, fiindcă îi venira în minte Zîna cea bună, bătrînul Geppetto și povețele Greierașului-vorbitor. Pe urmă însă făcu și el cum fac toți copiii fără pic de judecată și de suflet, adică sfîrși prin a da de cîteva ori din cap în semn de încuviințare și spuse Vulpoiului și Cotoiului:

— Să mergem, atunci. Merg cu voi.

Și o porniră.

După ce merseră așa o jumătate de zi, ajunseră într-o cetate care se numea „Înhață nătărăi”. Abia intrat în oraș, Pinocchio văzu toate strămurau de frig, găini rămase fără creastă și fără barbeți și care cereau de pomană un bob de porumb, fluturi mari care nu mai puteau să

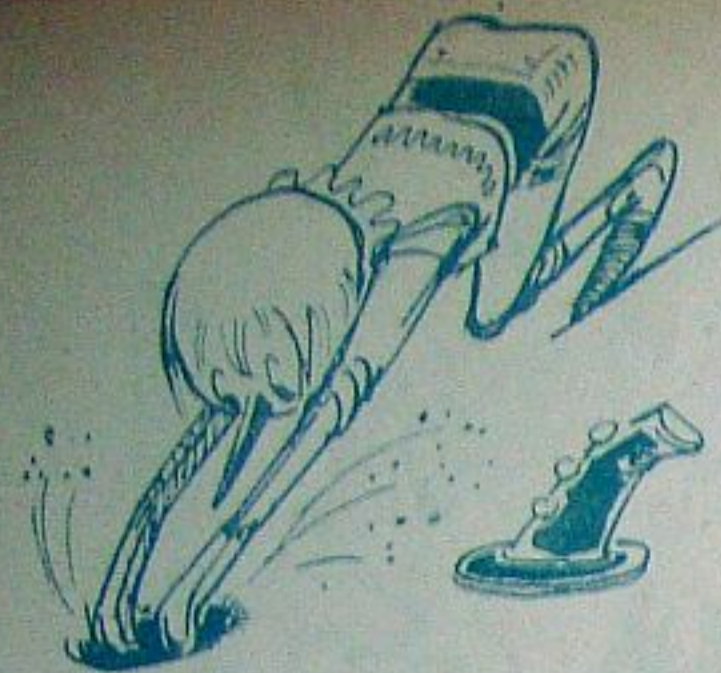
zboare fiindcă își vînduseră minunatele aripi colorate, păuni fără coadă care se rușinau să se arate la lumină, fazani care șchiopătau, piș-piș, regretîndu-și scînteietoarele pene de aur și de argint, pierdute acum pentru totdeauna.

În mijlocul acelei mulțimi de cerșetori și de bicisnici, trecea din cînd în cînd cîte-o trăsură domnească, cu cîte-o vulpe înăuntru, sau vreo coțofană hoată ori altă păsărică de pradă.

— Dar Cîmpul Minunilor unde e? întrebă Pinocchio.

— E la doi pași de aici.

Zis și făcut. Traversară cetatea și după ce ieșiră dintre zidurile ei se opriră pe un cîmp pustiu, care semăna ca două picături de apă cu oricare cîmp!

— Iată-ne în sfârșit c-am și ajuns — spuse Vulpoiul prichindelului. Acum, apleacă-te, scobește cu mâinile o gropiță și pune-ți înăuntru banii de aur.

Pinocchio ascultă îndemnul. Scobi gropița, puse la fund cei patru gologani de aur care-i mai rămăseseră și acoperi groapa cu puțin pământ.

— Și-acum — spuse Vulpoiul — du-te la fântâna din apropiere, ia o găleată cu apă și stropește locul unde ai semănat.

Pinocchio se duse la fântână. Dar cum nu avea nici o găleată, își scoase un pantofior din picior și, umplându-l cu apă, stropi pământul care acoperea groapa. Pe urmă întrebă:

— Ce trebuie să mai fac?

— Altceva nimic — răspunse Vulpoiul. Acum putem să plecăm. Tu să te întorci peste vreo douăzeci de minute și ai să găsești pomișorul răsărit și cu crăcile doldora de bani.

Bietul prichindel, din cale-afară de fericit, mulțumi de mii de ori Vulpoiului și Cotoiului și le făgădui un dar minunat.

— Noi nu vrem daruri, răspunseră cei doi ticăloși. Nouă ne e de ajuns că ți-am arătat cum să te îmbogățești tu, fără să te ostenești și cu asta sîntem mulțumiți.

Acestea fiind zise, îl salutară pe Pinocchio și, urîndu-i „recoltă bogată”, se duseră pe la treburile lor.

CAPITOLUL XIX

Pinocchio este jefuit de galbeni și, drept pedeapsă, capătă patru luni de închisoare

Reîntors în oraș, Pinocchio începu să numere minutele, unul câte unul. Când i se păru c-a sosit vremea, o porni repede pe drumul care ducea spre Cîmpul Minunilor.

Și-n timp ce mergea, cu pas zorit, inima-i bătea cu putere și-i făcea tic-tac, tic-tac, ca o pendulă de salon atunci când merge într-adevăr. Și-n timpul asta se gîndea:

„Dar dacă în loc de o mie de galbeni o să găsesc pe ramuri două mii? Și dacă în loc de două mii o să găsesc cinci mii? Și dacă în loc de cinci mii o să găsesc o sută de mii? Ah, ce mare boier aș mai deveni atunci! Aș vrea să am un palat măreț, o mie de căluți de lemn și o mie de grajduri, ca să mă pot distra în voie, o cămară plină cu siropuri și cu băuturi dulci înroșite cu cîrmîz, o cofetărie plină de zahăr candel și de torte, de cozonaci, de pricomigdale și de cîrnete cu frișcă.”

Tot visînd astfel de-a-mpicioarele, ajunse în apropierea cîmpului. Acolo se opri să vadă dacă nu cumva se zărește pomul cu ramurile pline de bănuți de aur, dar nu văzu nimic. Mai merse încă o sută de pași și nimic. Ajunse pe cîmp... se duse drept la gropița în care-și semănase gologanii și iar nimic. Atunci deveni gînditor și, uitînd regulile buneicuvîințe, își scoase o mîna din buzunar și se scărpină îndelung în cap.

Deodată îi răsună în urechi un hohot de rîs. Când se uită în sus, văzu cocoțat într-un copac un papagal mare care-și scărpină puținele-i pene ce le mai avea pe el.

— De ce rîzi? îl iscodi Pinocchio înțepat.

— Rîd fiindcă tot scărpinîndu-mă m-am gîdilat sub aripi. Pinocchio nu-i răspunse. Se duse la fîntînă și umplîndu-și încă o dată pantofiorul cu apă se porni să stropească din nou pămîntul presărat peste bănuții de aur.

Dar iată că alt hohot de rîs, mai nerușinat decît primul, răsună în tăcerea singuratică a cîmpului.

— În sfîrșit — strigă Pinocchio înfuriindu-se — pot să știu și eu, papagal moji, de ce rîzi?

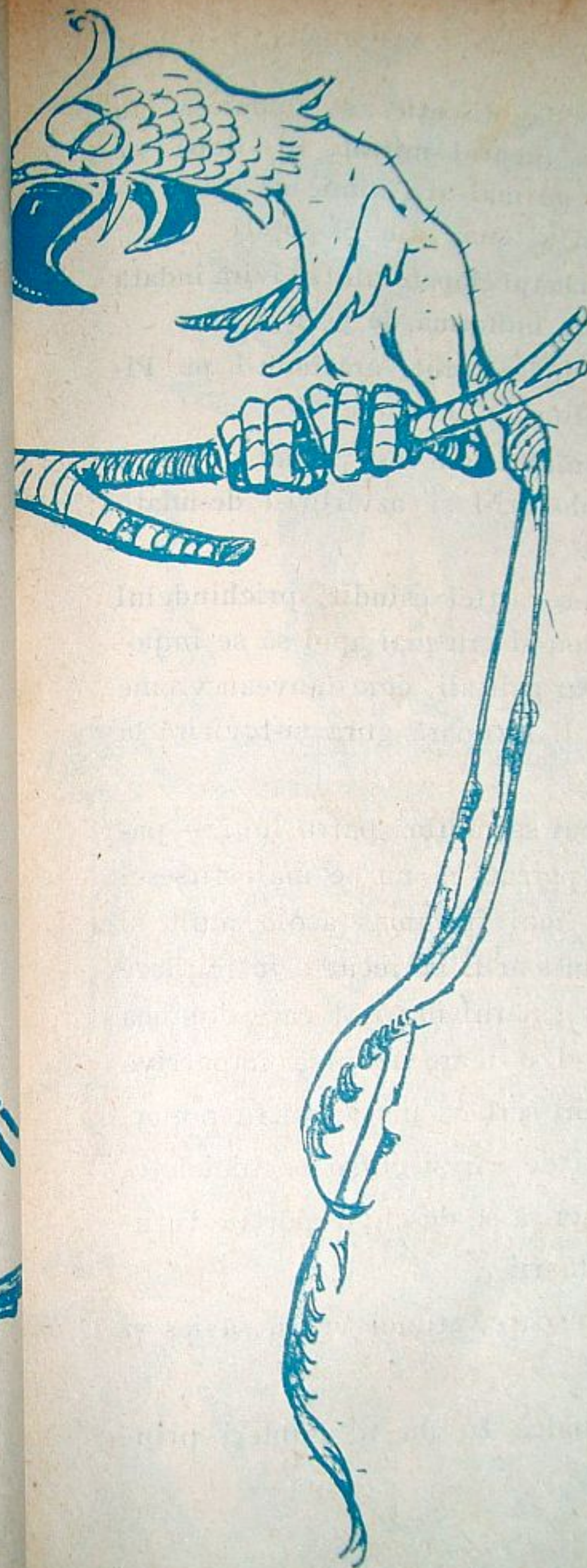
— Rîd de toți neghiobii care cred în toate prostiile și care se lasă trași pe sfoară de cel mai șmecher dintre ei.

— Cum s-ar zice, vorbești și de mine?

— Da, chiar despre tine, sărmane Pinocchio, despre tine care ești așa ușor de dus de nas, încît crezi că banii se seamănă și se culeg pe cîmp, cum s-ar semăna fasolea sau bostanii. Și eu am crezut odată, iar acum, iată-mă rămas fără pene! Azi (dar acu-i prea tîrziu!) m-am încredințat că dacă vrei să strîngi în chip cinstit cîtiva gologani, trebuie să știi să-i agonisești ori prin munca mîinilor tale, ori prin iscusința propriului tău cap.

— Nu te înțeleg, spuse prichindelul, care și începuse să tremure de frică.

— Răbdare! Am să-ți vorbesc mai deslușit — adăugă papagalul. Află prin urmare că, în timp ce tu erai în oraș, Vulpoiul și Cotoiul s-au întors aici pe cîmp. Au avut grijă însă să șterpească bănuții de aur ascunși de tine în pămînt și apoi au spălat putina. Acum, pune-le sare pe coadă!

Pinocchio rămase cu gura căscată, și nevrînd să creadă în spusese papagalului, începu să scormonească pămîntul cu mîinile și cu unghiile. Și săpă, și săpă, și săpă, pînă ce făcu o groapă atît de adîncă, încît ar fi încăput și un stog de paie înăuntru... Dar bănuții, ia-i de unde nu-s!

Atunci, în culmea deznădejdiei, se întoarse în cetate și se duse la tribunal, să dea pe mîna judecătorului pe cei doi borfași care-l prădaseră.

Judecătorul era un maimuțoi din neamul Gorilelor, un maimuțoi bătrîn și impunător din pricina vîrstei sale înaintate, a bărbii sale albe și indeosebi a ochelarilor săi de aur, fără sticle, pe care era nevoit să-i poarte din pricina unei umflături la ochi, ce-l necăjea de mai mulți ani.

Pinocchio istorisi în fața judecătorului, de-a fir-a-păr, înșelătoria căreia-i căzuse victimă; spuse numele, pronumele și semnalmentele tilharilor și isprăvi cerînd să i se facă dreptate.

Judecătorul îl ascultă cu multă bunăvoință; luă parte cu multă

însufletește la discuție, se înduioșă, fu chiar de-a dreptul mișcat. Și după ce Pinocchio nu mai avu nimic de spus, întinse mîna și sună din clopoțel.

La clinchetul clopoțelului se iviră îndată doi dulăi în uniformă de polițai.

Atunci judecătorul, arătîndu-l pe Pinocchio polițailor, le spuse:

— Nătărăul ăsta a fost prădat de patru galbeni. Înhațați-l și azvîrliți-l de-ndată în temniță.

Auzindu-se astfel osîndit, prichindelul rămase tablou și vru mai apoi să se împotrivească. Dar polițaii, cum n-aveau vreme de pierdut, îi astupară gura și-l vîrîră la beci.

Aici trebui să rămînă patru luni — patru luni ce păreau că nu se mai sfîrșesc. Și poate ar mai fi rămas acolo mult și bine, dacă nu s-ar fi petrecut o întîmplare

foarte fericită. Fiindcă trebuie să știți că tînărul împărat care domnea peste cetatea „Înhața-Nătărăi“, dobîndind o mare izbîndă împotriva vrăjmașilor, porunci să se dea pretutîndeni serbări mari pentru popor, cu iluminatii, focuri de artificii, întreceri de cai și curse pe biciclete, iar în semn de și mai mare bucurie, porunci să se deschidă porțile tuturor temnițelor și să fie scoși afară toți tîlharii.

— Dacă le dă tuturor drumul din închisoare, atunci vreau să ies și eu, spuse Pinocchio temnicerului.

— Tu nu — răspunse temnicerul — fiindcă tu nu te numeri printre ei...

— Ba, să mă ierți dumneata — îi întoarse vorba Pinocchio — și eu sînt tîlhar.

— În cazul ăsta se schimbă treaba, spuse temnicerul; și scoțîndu-și cu mult respect chipiul, salută și-i deschise ușa temniței lăsîndu-l să iasă.

CAPITOLUL XX

Scăpat din închisoare vrea să se înioară acasă la Zîna, dar pe drum se întâlnește cu un șarpe groaznic și pe urmă cade într-o capcană.

Închipuiți-vă bucuria lui Pinocchio când se pomeni liber. Și fără să mai zăbovească mult, ieși repede afară din oraș și o porni pe drumul ce trebuia să-l ducă înapoi la Căsuța Zînei.

Din pricina vremii ploioase, șoseaua devenise o adevărată mocirlă, în care te afundai pînă la genunchi.

Dar Pinocchio habar n-avea de toate astea.

Chinuit de dorința de a revedea pe tatăl și pe surioara sa cu păr albăstrui, gonea și sărea ca un ogar. Și-n graba cu care fugea, stropii de noroi îi ajungeau pînă și pe tichiuță.

Fugea într-una și-și spunea în gînd:

„Cîte necazuri am mai avut de tras... Dar așa-mi trebuie, fiindcă sînt un prichindel încăpățînat, cîrcotaș... Totdeauna vreau să fac numai cum mă taie capul! Niciodată nu dau ascultare celor care îmi vor binele și care au de-o mie de ori mai multă minte decît mine!... Dar de-acî încolo, m-am hotărît să mă îndrept, să mă fac băiat de ispravă și ascultător!... Cu atît mai mult că am văzut prea bine: totdeauna cînd copiii nu vor să asculte, o nimeresc prost și nu mai pot să scape prin nici un mijloc.

Oare m-o fi așteptat tăticu?... Oare am să-l mai găsesc acasă la Zîna? E atîta timp, sărmanul, de cînd nu l-am mai văzut, și mă topesc de ierte Zîna fapta urîtă pe care am săvîrșit-o?... Și cînd te gîndești cîtă te gîndești că dacă mai sînt azi în viață, i-o datoresc numai și numai ei!... Dar o mai fi existînd oare vreun băiat mai nerecunoscător și mai lipsit de inimă decît mine?...

În vreme ce-și spunea toate astea, se opri dintr-o dată speriat și se dădu patru pași îndărăt. Ce să fi văzut oare?

Întins de-a curmezișul drumului stătea un șarpe mare, cu pielea verde, ochii de foc și coada ascuțită care-i fumega întocmai ca un coș de sobă.

E cu neputință să vă închipuiți spaima bietului Pinocchio care, depărțindu-se mai bine de o jumătate de kilometru, se urcă pe o grămadă de pietre, așteptînd ca Șarpele să-și vadă de drum și să lase liberă trecerea pe șosea.

Așteptă un ceas, două ceasuri, trei ceasuri... Dar Șarpele nici nu se clintea și, chiar din depărtare, i se zăreau ochii ca de foc care-i scăpărau și trîmba de fum care-i țîșnea prin vîrfurile cozii.

Atunci Pinocchio, luîndu-și inima-n dinți, se apropie la cîtiva pași de Șarpe și, muindu-și glasul, îi spuse, cu voce prefăcută și subțire:

— Iartă-mă, domnule Șarpe, dar ești așa de bun să te dai puțin la o parte, ca să mă lași să trec?

Dar parcă ar fi vorbit la pereți. Nimeni nu se mișcă.

Atunci reîncepu cu același glăscior:

— Te rog să afli, domnule Șarpe, că eu mă duc acasă, unde mă așteaptă tata, pe care nu l-am mai văzut de atîta timp!... Te înduri, prin urmare, să mă lași să-mi continui drumul?

Așteptă un semn de răspuns, dar de răspuns, nici gînd! Dimpotrivă, Șarpele,

care pînă atunci părea vioi și plin de viață, deveni dintr-o dată țeapăn de-ai fi jurat că-i mort! Ochii i se închiseră, iar coada încetă să-i mai fumege.

„Să fie oare mort, de-a binelea?...“ se întrebă Pinocchio frecîndu-și mîinile de bucurie. Și fără să mai stea mult pe gînduri, se pregăti să sară peste el, de cealaltă parte a drumului. Dar n-apucă nici măcar să ridice piciorul, că pe neașteptate Șarpele țîșni ca un arc întins. Atunci prichindelul se dădu îndărăt, speriat, dar se împiedică și căzu pe jos.

Din întîmplare căzu așa de rău, încît se înfipse cu capul în noroiul de pe drum și rămase cu picioarele în sus.

Cînd îl văzu pe prichindel cum dădea din picioare cu o repeziciune de necrezut, Șarpele fu cuprins de un hohot nemaipomenit de rîs și rîzi, și rîzi, că pînă la urmă, de prea mult rîs, îi plesni o vînă în piept și de-astă dată muri de-a binelea!

Atunci Pinocchio începu să fugă iar, ca să ajungă acasă la Zînă pînă nu se înnoptează. Dar cum pe drum nu mai putu să rabde foamea care-i da într-una ghes, nimeri într-o vie, cu gînd să culeagă cîtiva ciorchini

de struguri tămîioși. Mai bine s-ar fi lăsat păgubaș!

Abia ajunse pe sub araci că „țac...“ își simți picioarele prinse între două fiare tăioase, care-l făcură să vadă stele verzi. Bietul prichindel rămăsese prins într-o capcană pusă acolo de niscăi țărani ca să prindă dihorii ce dădeau iama prin toate cotețele din împrejurimi!

CAPITOLUL XXI

Pinocchio e prins de un țaran care-l silește să facă pe cîinele de pază la o poată de găini

După cum vă puteți închipui, Pinocchio începu să plîngă, să țipe și să cheme într-ajutor: zadarnice însă îi erau plînsetele și țipetele fiindcă acolo, prin apropiere, nu se zărea nici o casă și nu se vedea nici țipenie de om.

În vremea asta se înnoptase de-a binelea.

Acu' fie din pricina durerii ce i-o dădea capcana, care-i zdrelea țurloaietele, fie din cauză că-i era frică acolo în beznă, singur, în mijlocul cîmpului, fapt este că pe Pinocchio începu să-l ia cu leșin. Deodată însă, văzu că-i trece un licurici pe deasupra capului și atunci îi spuse:

— O, Licuriciule, vrei să te-nduri de mine să mă scapi din chinul ăsta?

— Biet copil! îi răspunse Licuriciul oprindu-se înduioșat să-l privească. Cum de-ai nimerit cu picioarele în fiarele astea ascuțite?

— Am intrat în vie ca să culeg doi ciorchini din strugurii ăștia tămîioși și...

— Dar strugurii erau ai tăi?

— Nu...

— Păi atunci cine te-a învățat să iei din avutul altuia?...

— Mi-era foame...

— Foamea, băiețasu' meu, nu ne dă dreptul să ne însușim ceea ce nu-i al nostru...

— E-adevărat, e-adevărat! strigă Pinocchio plîngînd, dar altă dată n-am să mai fac.

În clipa aceea, vorba le fu întreruptă de un zgomot ușor de pași care se apropiau. Era stăpînul viei care venea în vîrfurile picioarelor să vadă dacă nu rămăsese cumva între falcile capcanei vreunul din dihorii care veneau în timpul nopții și-i mînceau puii de găină.

Dar mirarea îi fu fără seamăn cînd, scoțînd felinarul de sub manta, își dădu seama că, în loc de un dihor, nimerise în capcană un băiat.

— Aha, hoțomanule! spuse țaranul înfuriindu-se, prin urmare tu ești cel care îmi cărăbănești toate găinile, hai?

— Nu eu, nu eu! strigă Pinocchio printre sughițuri. Eu am intrat aici numai și numai ca să iau doi ciorchini de struguri!

— Cine fură struguri, poate foarte lesne să fure și găini. Las' pe mine, c-am să-ți dau o lecție să mă ții minte.

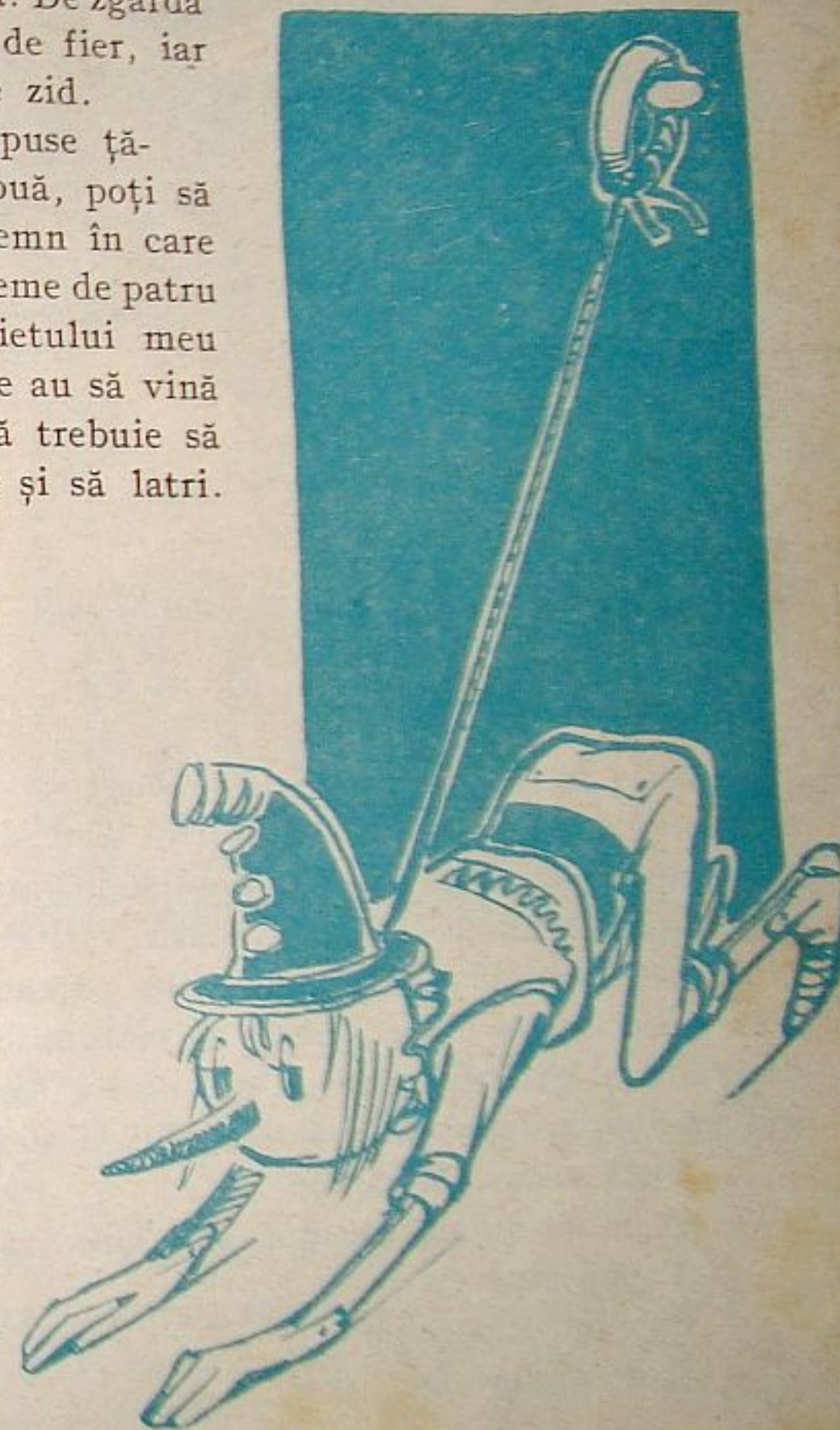
Și deschizând capcana îl înhăță pe prichindel de ceafă și-l duse târîș pînă acasă, cum ai duce un mieluleț.

Cînd ajunse în bătătura casei, îl trînti la pămînt și proptindu-i un picior pe grumaz îi spuse:

— Acu-i tîrziu și vreau să mă culc. Ne răfuim noi însă mîine, fii fără grijă! Pînă una-alta, fiindcă mi-a murit azi cîinele care mă păzea noaptea, ai să-i ieși locul numaidecît. Ai să faci pe cîinele de pază!

Zis și făcut. Îi petrecu pe după gît o zgardă mare, presărată cu țepi de alamă și-l legă astfel încît să nu-și mai poată scoate capul din ea. De zgardă era prins un lănțisor lung, de fier, iar lănțisorul era prins bine de zid.

— Dacă-n noaptea asta — spuse țăranul — o să înceapă să plouă, poți să te culci în cotețul ăla de lemn în care sînt totdeauna paie și care vreme de patru ani a folosit de culcuș bietului meu cîine. Și dacă din întîmplare au să vină hoții, să-ți aduci aminte că trebuie să fii mereu cu urechile ciulite și să latrî.

CAPITOLUL XXII

*Pinocchio îi dă în vileag pe hoți
și drept răsplată pentru că a fost
credincios este pus în libertate*

Trecuseră mai mult de două ceasuri de când dormea dus, când iată că spre miezul nopții, somnul îi fu alungat de murmure, de șoapte și de glasuri ciudate, pe care le deslușise în ogradă. Își scoase vârful nasului prin deschizătura cotețului și văzu, strînse la sfat, patru dihăanii cu blană negricioasă, care mai degrabă păreau niscăi pisici. Dar nu, nu erau pisici: erau dihori, niște animale mici, carnivore, tare lacome după ouă și găinușe tinere. Unul dintre dihori se despărți de tovarășii săi, apoi se apropie de ușa cotețului și șopti:

- Bună seara, Melampo.
- Pe mine nu mă cheamă Melampo, răspunse Pinocchio.
- Atunci cine ești?
- Eu sînt Pinocchio.
- Și ce anume faci aici?

— Fac pe cîinele de pază.
— Dar Melampo unde e? Unde e bătrînul cîine care locuia aici în coteț?

— A murit azi-dimineață.

— A murit? Sărmanul de el. Era atît de bun!... Dar judecînd după mutră și tu pari un cîine cumsecade.

— Te rog să mă ierți, dar eu nu sînt cîine!...

— Atunci ce ești?

— Eu sînt un pri-chindel de lemn.

— Și faci pe cîinele de pază?

— Și încă cum! Drept pedeapsă!...

— Ei bine, eu îți propun aceeași învoială ce-o aveam și cu răposatul Melampo și-ai să fii mulțumit.

— Și care ar fi, mă rog, învoiala?

— Să venim o dată pe săptămînă, ca și pîn-acum, să vizităm poiata în timpul nopții și să plecăm cu opt găini. Dintre acestea opt, șapte o să le mîncăm noi, iar una o să ți-o dăm ție, cu condiția, bineînțeles, să te faci că dormi și să nu-ți vie chef să latră și să-l trezești pe țaran.

— Tot așa făcea și Melampo? vru să știe Pinocchio.

— Așa făcea. Ne înțelegeam de minune cu el. Prin urmare, dormi liniștit, și fii sigur că nu plecăm de aici pînă nu îți lăsăm pe coteț o găină frumoasă și grasă ca s-o mînci mîine. Sîntem înțeleși?

— De minune!... răspunse Pinocchio. Și dădu din cap cu înțeleș, de parcă ar fi spus: „Vorbim noi acuș-acuș!”

Cînd se credeau mai siguri de isprava lor, cei patru dihori intrară rînd pe rînd în poiata care era foarte aproape de cotețul ciinelui. Deschiseră grăbiți, cu dinții și cu ghearele, ușița de lemn a cotețului de păsări și se strecurară înăuntru, unul după altul. Dar nici nu se văzură bine

intrați că și auziră portița închizîndu-se în urma lor cu o putere grozavă.

Cel care o închisese fusese Pinocchio; și pentru mai multă siguranță mai împinsese în față și un pietroi, drept proptea!

Pe urmă începu să hămăie. Lătra de parcă ar fi fost un cîine de pază adevărat și făcea așa: „ham-ham-ham-ham!”

Cînd auzi lătratul, țăranul țîșni din pat, apucă pușca, și, arătîndu-se la fereastră, întrebă:

— Ce s-a întîmplat?

— Au venit hoții! strigă Pinocchio.

— Unde sînt?

— În coteț!

— Viu îndată.

Într-adevăr, cît ai zice „pește”, țăranul se ivi. Intră repede în coteț, înhăță cei patru dihori, apoi îi viri într-o traistă și le spuse tare mulțumit:

— În sfîrșit, mi-ați picat în mînă. Aș putea să vă pedepsesc, dar nu sînt un om josnic! În schimb am să vă duc mîne hangiului din satul vecin, să vă jumu-lească părul și să vă gătească întocmai ca pe niște iepuri dulci și gustoși. E o cinste pe care de altfel n-o meritați, dar oamenii mărinimoși ca mine nu iau în seamă asemenea fleacuri!...

După aceea, apropiindu-se de Pinocchio, începu să-l mîngîie cu dragoste, și, printre altele, îl întrebă:

— Cum de-ai izbutit să descoperi tot ce-au pus la cale ăști patru hoțomani? Cînd te gîndești că Melampo, credinciosul meu Melampo, nici nu băgase de seamă!...

Ar fi putut prea bine Pinocchio să-i povestească atunci țăranului tot ce știa. Putea, prin urmare, să-i povestească despre rușinoasa învoială în-

cheiată între ciine și dihori! Amintindu-și însă că bietul ciine murise de curînd, se gîndi:

„La ce bun să-i mai vorbești de rău pe cei morți? Morții sînt morți și cel mai bun lucru e să-i lăsăm în pace!...”

— Cînd au venit dihori în bătătură, erai treaz ori dormeai? îl mai întrebă țăranul.

— Dormeam! răspunse Pinocchio. Dihorii m-au trezit cu trîncăneala lor. Unul a venit pînă aici la coteț ca să-mi spună: „Dacă-mi făgăduiești că n-o să latrî și n-o să-l trezești pe stăpînul tău, o să-ți dau o găină grasă și frumoasă!...” Întelegeți, nu? Să aibă neobrăzarea să-mi facă mie asemenea propuneri! Trebuie să știți că deși sînt un prichindel de lemn

care am toate cusururile de pe lume, totuși nu cocoloșesc pe netrebnici și nu mă întovărășesc cu cei necinstiți!

— Halal de-așa băiat! strigă țăranul bătîndu-l prietenește pe umăr. Asemenea vorbe îți fac cinste. Ca să-ți dovedesc marea mea mulțumire, uite, te las liber, să te întorci în sfîrșit acasă!

Și-i scoase zgarda de ciine.

CAPITOLUL XXIII

Pinocchio deplînge moartea frumoasei Copile cu părul negru-albăstrui. Apoi găsește un porumbel care-l duce pe tărîmul mării — iar aici se azvîrle în apă, să-l scape pe tatăl său, Geppetto

Îndată ce Pinocchio nu mai simți apăsarea amarnică și umilitoare a zgîrzii în jurul gîtului, o rupse la fugă peste cîmp și nu se mai opri nici o clipă, pînă la șoseaua ce avea să-l ducă înapoi spre Căsuța Zînei.

Ajuns pe șosea privi mai întîi șesul ce se întindea ceva mai la vale și zări cu ochiul liber, foarte deslușit, pădurea în care se întîlnise cu Vulpoiul și cu Cotoiul. Zări, mai apoi, vîrfurile Marelui Stejar de care se bălăugănisese atîrnat de gît. Se uită înapoi, se uită încolo, dar nu mai văzu Căsuța frumoasei Copile cu părul negru-albăstrui!

Atunci îl încercă o umbră de presimțire rea. Zori pașii cu toată puterea ce-i mai rămăsese în picioare și ajunse după cîteva minute în poiana în care altădată se înălța Căsuța cea albă. Dar acum, Căsuța nu mai era aici, cu litere săpate, următoarele cuvinte pline de jale:

AICI ZACE
COPILA CU PĂRUL ALBĂSTRUI,
MOARTĂ DE DURERE,
FIINDCĂ A FOST PĂRĂSITA DE
FRĂȚIORUL EI, PINOCCHIO.

Cum a rămas Pinocchio cînd a buchisit, cu chiu cu vai, cuvintele acelea, vă las pe voi singuri să vă gîndiți!

Căzu cu fața la pămînt și acoperind cu mii de sărutări marmura mormîntului izbucni într-un hohot nesfîrșit de plîns.

Plînse toată noaptea, iar a doua zi dimineața, în zorii zilei, încă mai plîngea, măcar că-n ochi nu mai avea nici măcar strop de lacrimă. Strigătele și tînguirile sale erau așa de sfîșietoare și de ascuțite, încît toate dealurile din jur le repetau cu ecoul lor.

Și plîngînd spunea:

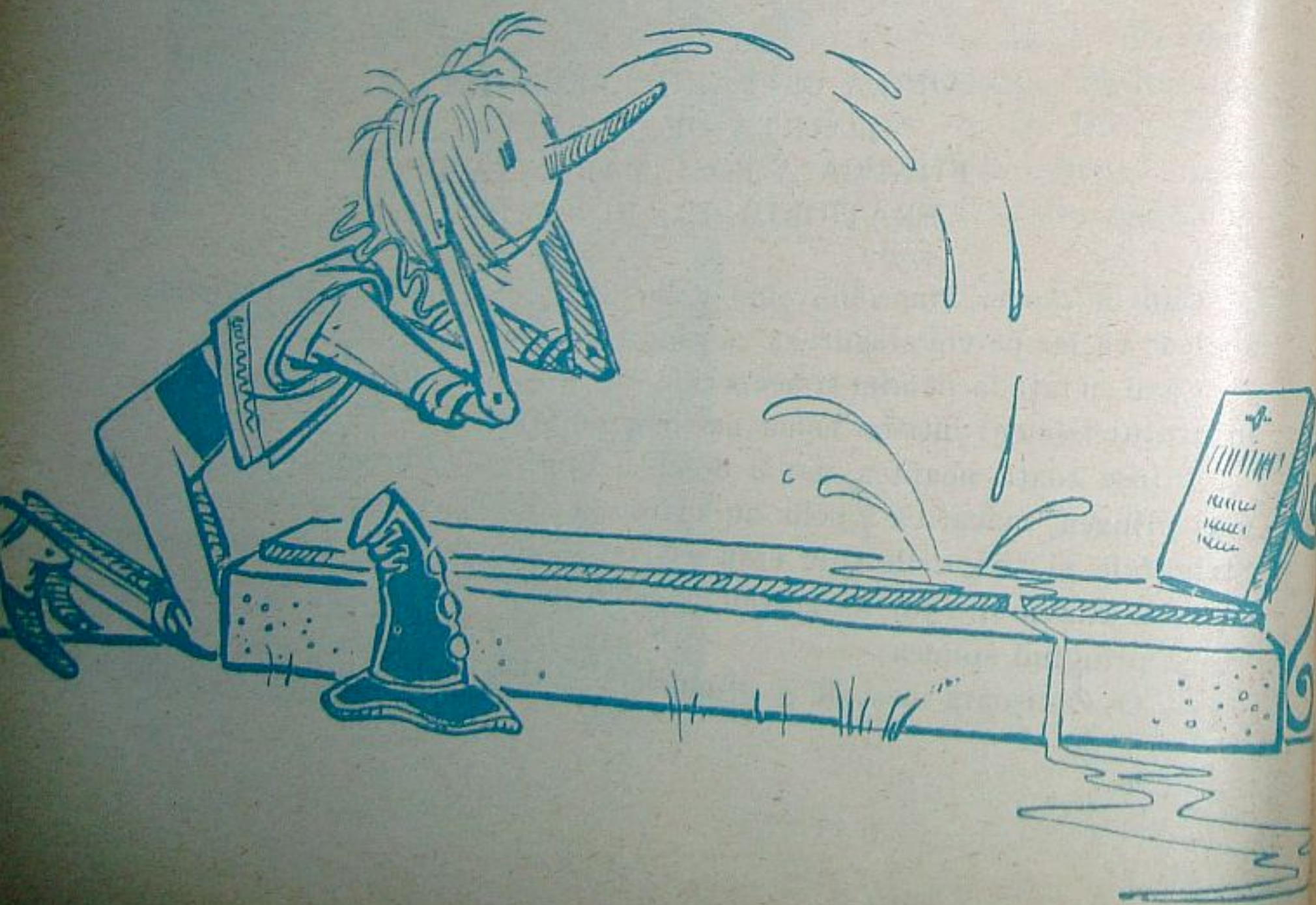
— O, Zînișoara mea, de ce ai murit?... De ce n-am murit eu în locul

tău, eu care-s atât de rău, pe când tu erai atât de bună?... Și unde o fi acum tatăl meu? O, Zînișoara mea, spune-mi unde-aș putea să-l găsesc, căci aș vrea să fiu veșnic împreună cu el și să nu-l mai părăsesc niciodată! Niciodată! Niciodată! O, Zînișoara mea, spune-mi că nu-i adevărat că ai murit!... Dacă într-adevăr mă iubești, dacă-l iubești pe frățiorul tău, învie din nou!... Fii vie ca mai înainte!... Nu te doare să mă vezi singur și păsărit de toți?... Dacă mă prind țilharii, mă spînzură iarăși de creanga copacului și atunci o să mor cu adevărat! Ce vrei să mă fac eu aici, singur pe lume? Acum, când te-am pierdut și pe tine și pe tătuțul meu, cine o să-mi mai dea de mîncare? Unde să mă duc să dorm noaptea? Cine-o să-mi mai facă o hăinuță nouă? Oh, ar fi fost mai bine, de-o sută de ori mai bine, să mor și eu! Da, vreau să mor!... Hi! hi! hi!...

Și-n timp ce se căina astfel, vru să-și smulgă părul din cap, dar nu putu nici măcar să-și vîre degetele prin el, fiindcă și părul lui era de lemn!

Tocmai atunci se ivi, pe acolo, în zbor, un porumbel uriaș. Se opri din zbor cu aripile întinse și îi strigă din înalturi:

— Spune-mi, băiețule, ce faci tu acolo jos?

— Nu mă vezi? Plîng! spuse Pinocchio și întorcîndu-și capul în partea din care venise glasul, își șerse ochii cu mîneca hăinuței.

— Spune-mi — adăugă atunci Porumbelul — nu cunoști cumva, din întîmplare, printre prietenii tăi, un prichindel pe care-l cheamă Pinocchio?

— Pinocchio?... Pinocchio ai zis? repetă prichindelul sărind repede în picioare. Păi chiar eu sînt Pinocchio!

Auzind asemenea vorbe, Porumbelul coborî cu iuteală și se lăsă pe pămînt. Era mai mare decît un curcan!

— Prin urmare îl cunoști pe Geppetto?! îl iscodi el pe prichindel.

— Dacă-l cunosc! E bietul meu tată! Ți-o fi vorbit, poate, de mine? Mă duci la el? Mai trăiește oare? Răspunde-mi, ai milă de mine! Mai e încă în viață?

— L-am lăsat acum trei zile pe țărmul mării.

— Și ce făcea?

— Își meșterea o bărcuță, să treacă peste Ocean. Sărmanul om, sînt mai mult de patru luni de când cutreieră lumea și te caută pe tine. Și fiindcă nu te poate găsi nicăieri, și-a pus acum în gînd să te caute și prin țările îndepărate, din lumea nouă.

— Cît e de-aici pînă la țărm? întrebă Pinocchio tare neliniștit.

— Mai mult de o mie de kilometri.

— O mie de kilometri? O, Porumbelule drag, ce lucru minunat ar fi să am aripile tale!

— Dacă vrei să vii, uite, te duc eu.

— Dar cum?

— Călare pe spinarea mea. Ești greu tare?

— Eu, greu? Da' de unde! Sînt ușurel ca o frunză.

Și astfel, fără să mai zăbovească o clipă, Pinocchio sări pe spinarea Porumbelului și punîndu-și picioarele de o parte și de cealaltă, așa cum fac călăreții, strigă grozav de mulțumit: „Di, căluțule! Dii! Ard de nerăbdare să ajung cît mai repede!...”

Porumbelul se avîntă în zbor și în cîteva minute ajunse atât de sus, încît aproape atingea norii. Ajuns la o înălțime grozavă, prichindelul

fu nespus de curios să privească-n jos. Când să se aplece însă, fu cuprins de o frică și de o amețeală atît de grozavă, încît, ca să nu cadă, se agăță disperat cu brațele de gîtul calului său înaripat.

Zburară astfel toată ziua. Către asfințit, Porumbelul îi vorbi:

— Mi-e o sete grozavă!

— Iar mie grozav de foame! adaugă Pinocchio.

— Să ne oprim cîteva clipe la porumbarul ăsta: pe urmă ne continuăm drumul ca să fim mîine în zori pe țărmul mării.

Intrară într-un porumbar gol unde nu era decît un vas mititel, plin cu apă și un coșuleț umplut cu mazăre.

Pinocchio nu putuse suferi niciodată-n viața sa mazărea: cum o vedea, cum i se făcea greață, și i se întorcea stomacul pe dos. Totuși, în seara aceea mîncă pe nerăsuflăte. Apoi, cînd isprăvi, se întoarse spre Porumbel și-i spuse:

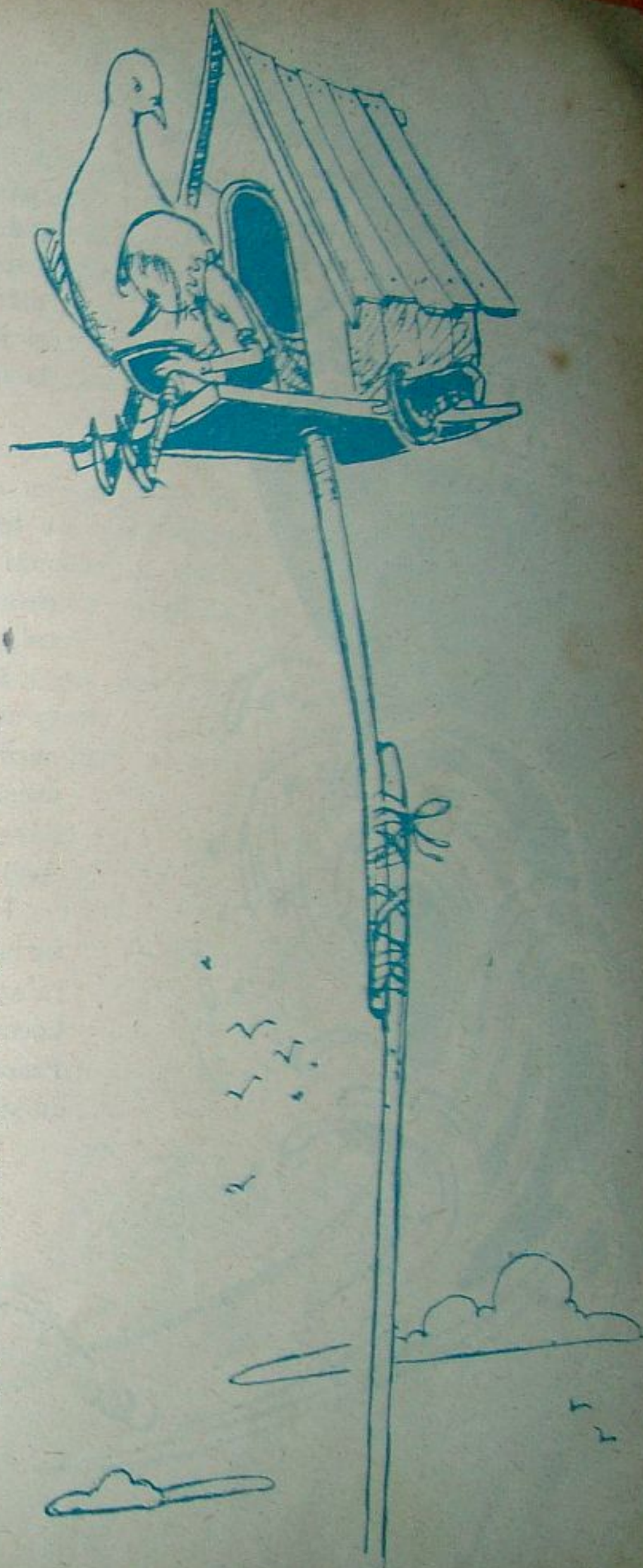
— Niciodată n-aș fi bănuit cît de bună este mazărea!

— Trebuie să te înveți, dragă băiețule — îi răspunse Porumbelul — pentru ca atunci cînd ți-e foame într-adevăr și n-ai nimic altceva de mîncat, chiar și mazărea poate să ți se pară trufanda. Foamea nu cunoaște nici nazuri și nici gusturi pretențioase!

După ce luară la repezeală gustarea o porniră din nou la drum și... valea! A doua zi dimineața erau pe țărmul mării!

Porumbelul îl dădu jos pe Pinocchio și, nevrînd să audă cum i se mulțumește pentru fapta-i cea bună, se înălță din nou în văzduh și se făcu nevăzut.

Țărmul era plin de lume care striga și dădea din mîini de zor privind într-una spre mare.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Pinocchio pe-o bătrânică.

— Iată, s-a întâmplat că un biet părinte și-a pierdut feciorul și acum s-a suit într-o bărcuță. A plecat să-l caute tocmai pe partea cealaltă a mării. Dar azi, marea e înfuriată rău și bărcuța e cît p-aci să se ducă la fund...

— Și bărcuța unde e?

— Iat-o colo, încotro îmi îndrept eu degetul! spuse bătrîna arătînd o bărcuță care, de departe, părea mai degrabă o coajă de nucă, și care avea un omuleț mititel, mititel, înăuntru.

Pinocchio își aținti privirea într-acolo, și, după ce se uită cu luare-aminte, lăsă să-i scape un țipăt ascuțit, strigînd:

— Dar acela e chiar tătuțul meu! Acela e tătuțul meu!

Între timp, bărcuța, smucită de furia valurilor, aci dispărea printre talazuri, aci începea să plutească iar. Cocoțat pe vîrfurile unei stînci înalte, Pinocchio nu mai prididea strigîndu-și tătuțul pe nume, făcîndu-i semn

cu mîinile, cu batista și, în sfîrșit, pînă și cu tichiuța pe care o scosese de pe cap!

Se pare că și Geppetto, deși era departe tare de țărm, își recunoscuse fiul, fiindcă își scosese și el tichia și și-o flutura, iar prin semnele ce le făcea cu mîinile, îi dădea de înțeles că s-ar fi înturnat bucuros, dar marea era atît de înfuriată, că-l împiedica să vîslească și să se apropie de țărm.

Dintr-o dată se ridică un talaz grozav, iar barca se făcu nevăzută.

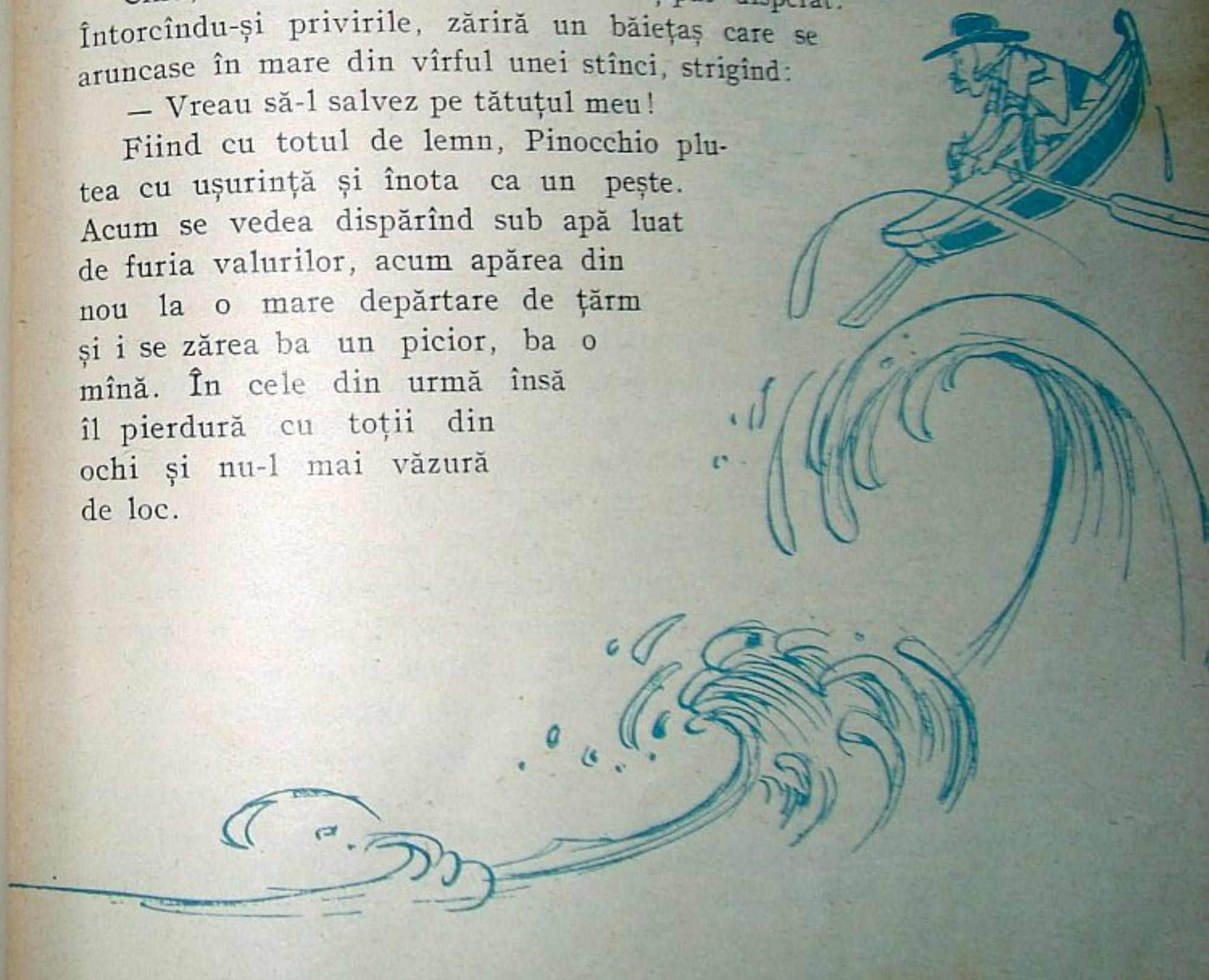
Cei de față așteptară să se mai arate barca încă o dată, dar barca nu mai apăru de loc!

— Sărmanul om! vorbiră atunci pescarii care se adunaseră pe țărm. Și vrură să plece pe la casele lor...

Cînd, iată că deodată auziră un țipăt disperat. Întorcîndu-și privirile, zăriră un băiețuș care se aruncase în mare din vîrfurile unei stînci, strigînd:

— Vreau să-l salvez pe tătuțul meu!

Fiind cu totul de lemn, Pinocchio plutea cu ușurință și înota ca un pește. Acum se vedea dispărînd sub apă luat de furia valurilor, acum apărea din nou la o mare depărtare de țărm și i se zărea ba un picior, ba o mînă. În cele din urmă însă îl pierdura cu toții din ochi și nu-l mai văzura de loc.

— Bietul băiețel! spuseră atunci pescarii care erau strinși pe
țarm.
Și, întristați, o porniră care încotro pe la casele lor!

CAPITOLUL XXIV

Pinocchio ajunge pe insula „Albinelor Harnice” și o regăsește pe Zlădă

Totuși, Pinocchio era însuflețit de nădejdea că o să ajungă la timp să-l salveze pe bietul său tată și înotă toată noaptea.

Cumplită fu noaptea aceea! Ploua potop, bătea grindina, tuna înspăimântător, iar fulgerele luminau ca ziua.

În revărsatul zorilor izbuti să zărească nu departe de el o fișie lungă de pământ. Era o insulă pierdută în mijlocul mării.

Atunci făcu tot ce-i fu cu putință să ajungă la țărm: zadarnic, însă. Valurile, fugărindu-se și încălecându-se, îl acopereau de parcă ar fi fost o țăndără de lemn sau un fir de pai. În sfârșit, spre norocul lui, veni un talaz puternic, care îl azvîrli cu putere pe nisipul țărmului.

Căderea fu atât de grozavă, încît izbindu-se de pământ îi pîrîră toate coastele și încheieturile. Se mîngîie însă repede cu gîndul:

„Am scăpat și de astă dată ca prin urechile acului!”

Între timp, puțin cîte puțin, cerul se însenină din nou, soarele apărură în toată strălucirea lui, iar marea deveni netedă și liniștită ca untdelemnul.

Pinocchio își întinse hăinuțele la soare să și le usuce. Apoi prinse să se uite încoace și încolo, doar-doar o putea să zărească pe uriașa întindere de apă o bărcuță cu un omuleț înăuntru. Dar după ce se uită bine, nu

văzu în față-i decît cerul, marea și ici-colo cîte o pînză de corabie, dar atît de-ndepărtată că părea o muscă!

— De-aș ști cum se numește insula asta! își spunea el învîrtindu-se fără rost. De-aș ști măcar dacă e locuită de oameni cumsecade, adică vreu să spun de oameni care n-au obicei să-i spînzure pe copii de crengile copacilor! Pe cine însă aș putea să întreb oare? Pe cine, că nu văd pe nimeni?...

Gîndul că se găsește singur-singurel în mijlocul tărîmului acela pustiu, îl întristă atît de mult, încît era gata-gata să izbucnească în plîns. Cînd, iată că nu departe de țărm vede trecînd un pește mare, care se ducea liniștit la treburile sale, cu capul înălțat deasupra apei.

Neștiind cum să-i spună pe nume, prichindelul îl strigă cu glas ascuțit, să se facă auzit:

— Hei, domnule Pește, îmi dați voie să vă pun o întrebare?

— Chiar și două! răspunse Peștele care era un delfin atît de politicos cum puțini se găsesc în toate mările pămîntului.

— Ați vrea să-mi spuneți dacă pe insula asta se găsește cumva vreun sat unde poți mânca fără teamă c-o să fii mîncat tu însuși?

— Se găsește, cum să nu! răspunse Delfinul. Este unul chiar foarte aproape de aici.

— Și pe unde trebuie s-o apuc ca s-ajung acolo?

— Trebuie să o iei pe potecuța aceea, pe stînga și s-o ții drept înainte. N-ai să greșești.

— Spune-mi încă ceva. Dumneata, care umbli toată ziua și toată noaptea pe mare, n-ai întîlnit cumva, din întîmplare, o bărcuță în care se afla tătuțul meu?

— Dar cine e tătuțul tău?

— E cel mai bun tătuț din lume, după cum eu sînt cel mai rău copil ce se poate închipui!

— Cu furtuna de azi-noapte — răspunse Delfinul — cine știe? Bărcuța s-o fi dus la fund.

— Și tatăl meu?

— L-o fi înghițit poate balena cea înfricoșătoare care de cîteva zile dă iama prin apele noastre.

— E mare, tare, balena asta? întrebă Pinocchio care și începuse să aibă dîrdie de frică.

— Dacă e mare?... îi întoarse vorba Delfinul. Ca să-ți faci o idee, am să-ți spun că e mai mare decât o clădire de cinci etaje și are o gură atît de mare și adîncă, încît ar putea foarte ușor să încapă și un tren în ea, cu locomotivă cu tot!

— Mămulică! strigă speriat prichindelul. Și îmbrăcîndu-se din nou tare zorit, se întoarse spre Delfin și-i spuse: La revedere, domnule Pește! Iartă-mă că te-am deranjat și-ți mulțumesc de mii de ori pentru bună-voința dumitale.

Astfel zicînd, o porni repede pe cărare și începu să meargă cu pas zorit; atît de zorit, încît părea că fuge chiar. La cel mai mic zgomot ce-l auzea, se întorcea repede să se uite îndărăt. Îi era tare frică să nu-l urmărească balena cea năprasnică, mare cît o casă cu cinci etaje și cu un tren de cale ferată în gură!!...

După o jumătate de ceas de drum, ajunse într-o țărișoară care se numea „Țara Albinelor Harnice“. Străzile forfoteau de oameni care alergau de colo pînă colo pe la treburile lor. Toți munceau, toți aveau de făcut cîte ceva. Nu găseai un trîntor sau un vagabond, să-l fi căutat cu lumînarea!

— Am înțeles — spuse atunci repede bicisnicul de Pinocchio — țara asta nu-i de mine! Eu nu-s făcut ca să muncesc!

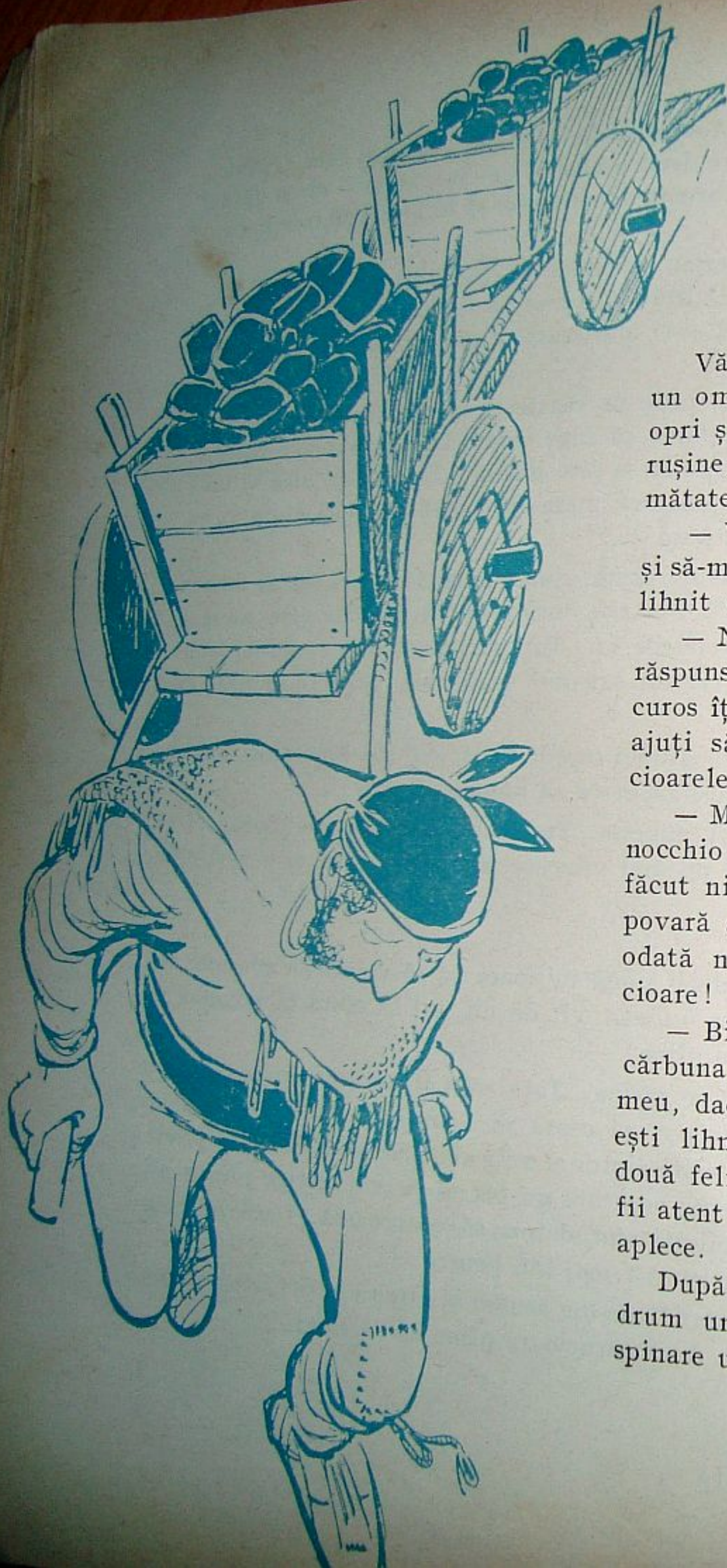
Între timp, foamea îl năucise. Trecuseră mai bine de douăzeci și patru de ceasuri de cînd nu mai mîncase nimic. Nici măcar o porție de mazăre!

Ce să facă?

Nu-i mai rămîneau decît două mijloace ca să capete de mîncare: ori să ceară să muncească pe undeva, cît de cît, ori să ceară de pomană un gologan sau un coltuc de pîine!

Să ceară de pomană, se rușina. Tatăl său îl povățuise mereu că nu-mai bătrînii și schilozii pot să ceară de pomană. Adevărați milogi, pe lumea asta, care să merite ajutor și milă sînt numai cei care din pricina vîrstei, sau a unui betșug oarecare nu pot să-și mai cîștige pîinea prin truda brațelor. Toți ceilalți sînt datori să muncească. Dacă nu muncesc și rabdă de foame, cu atît mai rău pentru ei!

Între timp trecu pe stradă un om asudat și ostenit care trăgea de unul singur, cu multă trudă, două cărucioare pline cu cărbuni.

Văzînd că are de-a face cu un om de ispravă, Pinocchio îl opri și, lăsînd ochii în jos, de rușine, îi spuse cu gura pe jumătate:

— Vreți să vă faceți pomană și să-mi dați un gologan? Că sînt lihnit de foame!

— Nu numai un gologan — răspunse cărbunarul — dar bucuros îți dau și patru, dacă mă ajuți să duc pînă acasă cărucioarele astea cu cărbuni.

— Mă uimești! răspunse Pinocchio puțin jignit — eu n-am făcut niciodată pe animalul de povară așa ca dumneata! Niciodată n-am mai tras la cărucioare!

— Bine de tine! răspunse cărbunarul. Atunci, băiețașul meu, dacă într-adevăr simți că ești lihnit de foame, înfulecă două felii din îngîmfarea ta și fii atent ca pe urmă să nu ți se aplece.

După cîteva minute trecu pe drum un zidar care ducea în spinare un hîrdău cu tencuială.

— Vrei să-ți faci pomană — om bun — și să dai un gologan unui biet băiat căruia-i trosnesc fălcile de foame?

— Bucuros, cum de nu? Vino numai cu mine să duci tencuiala asta — răspunse zidarul — și în loc de un gologan îți dau cinci.

— Dar tencuiala e prea grea — răspunse Pinocchio — și eu nu vreau să mă obosesc atîta.

— Atunci, băiatul meu, dacă nu vrei să te obosești, distrează-te trosnindu-ți fălcile, și să-ți fie de bine.

În mai puțin de o jumătate de ceas trecură încă douăzeci de persoane. Tuturora Pinocchio le ceru cîte ceva de pomană, dar toți îi răspunseră:

— Nu ți-e rușine? În loc să umbli hai-hui pe stradă, du-te mai bine să cauți ceva de lucru! Învață-te să-ți agonisești pîinea!

În cele din urmă trecu o femeie tînără și drăguță care ducea două urcioare cu apă.

— Vreți, bună doamnă, să mă lăsați să beau o gură de apă din urciorul dumneavoastră? spuse Pinocchio care se perpelea de sete.

— Bea cît poțestești, copilul meu! spuse tînăra lăsînd jos cele două urcioare.

După ce își stinse setea, Pinocchio mormăi cu jumătate glas, ștergându-se la gură:

— Setea mi-am potolit-o. Dacă mi-aș potoli și foamea!...

Auzind asemenea vorbe, buna femeie adăugă repede:

— Dacă mă ajuți să duc pînă acasă unul din urcioarele astea cu apă, îți dau o bucată mare de pîine!

Pinocchio se uită la urcior, dar nu răspunse nici da, nici ba.

— Și pe lîngă pîine am să-ți dau și o farfurie mare plină cu conopidă, cu sos de untdelemn și oțet — adăugă buna femeie.

Pinocchio se uită iar la urcior și nu răspunse nici da, nici ba.

— Și după conopidă am să-ți dau o prăjitură bună, umplută cu mac.

Atras de această nouă ispită, Pinocchio nu mai putu răbda și, luîndu-și inima-n dinți, spuse:

— N-am încotro! Am să vă duc urciorul pînă acasă!

Urciorul era tare greu. De aceea, Pinocchio, care nu avea destulă putere să-l ducă în mîini, se hotărî să-l ducă așezat pe cap.

Ajunși acasă, buna femeie îl pofti pe Pinocchio să mănînce la o măsuță frumos pregătită și-i întinse dinainte pîinea, conopida cu sos și prăjitura.

Pinocchio nu mîncea, ci, mai bine-zis, prăpădea totul. Burta lui parc-ar fi fost un sac fără fund!

Potolindu-și puțin cîte puțin foamea, își ridică privirile ca să-i mulțumească binefăcătoarei sale. Dar n-apucă s-o privească bine în față, că lăsă să-i scape un „ohhh!...” prelung de uimire și rămase așa, fermecat, cu ochii măriți, cu furculița în aer și cu gura plină de pîine și de conopidă.

— Ce te minunezi așa? spuse tînăra cea drăguță rîzînd.

— Sînteți... răspunse bîlbîindu-se Pinocchio — sînteți... sînteți... fiindcă semănați... îmi aduceți aminte... da, da, da, același glas... același ochi... același păr... da, da, da, și dumneavoastră aveți părul albăstrui... ca și ea!... O, Zînișoara mea! O, Zînișoara mea! Spuneți-mi că sînteți dumneavoastră, numai dumneavoastră!... Nu mă mai faceți să plîng! Dacă știam!... Am plîns atîta, mi s-au întîmplat atîtea!...

Și spunînd astfel, Pinocchio plîngea într-una și aruncîndu-se la picioarele tinerei și misterioasei femei, îi cuprinse genunchii.

CAPITOLUL XXV

Pinocchio îi făgăduiește Zinei să se facă băiat cuminte și să învețe, fiindcă s-a săturat să mai fie un prichindel de lemn, și ar vrea să devină un băiat de ispravă

La început, buna și tânăra femeie spuse că nu e ea Zîna cu părul negru-albăstrui. Pe urmă, văzîndu-se descoperită și nevrînd să mai întindă gluma, recunoscî și-i spuse lui Pinocchio:

— Prichindel strengar! Cum de-ai băgat de seamă că sînt chiar eu?

— Dragostea mare pe care ți-o port mi-a arătat că ești dumneata!

— Ți-amintești? M-ai lăsat o copiliță și acum mă regăsești femeie; aproape că aș putea să-ți fiu mamă.

— Ce drag mi-ar fi, Zîniță bună, fiindcă astfel, în loc de surioară, ți-aș putea spune mămică. De mult mă topesc de dor să am și eu o măicuță cum au toți copiii!... Dar cum ai făcut de-ai crescut atît de repede?

— E o taină.

— Dezvăluiește-mi-o și mie: tare aș vrea să mai cresc și eu un pic. Nu vezi? Am rămas tot atît de mare cît un boț de cașcaval!

— Dar tu nu poți să crești, îi răspunse Zîna.

— Dar de ce?

— Fiindcă, dragul meu, păpușile nu cresc niciodată. Se nasc păpuși, trăiesc păpuși și mor tot păpuși.

— Uf! M-am săturat să tot fiu un prichindel! strigă Pinocchio dîndu-și o palmă peste ceafă. Ar fi timpul să devin și eu un om ca toți ceilalți.

— Ai să devii dacă ai să meriți...

— Adevărat? Și ce trebuie să fac ca să merit?

— O treabă tare ușoară: să te silești să fii un băiețel de treabă.

— Și oare nu sînt?

— Da' de unde! Copiii cumiți sînt ascultători, pe cînd tu...

— Eu nu ascult niciodată.

— Copiii cumiți au dragoste de muncă și de învățătură, pe cînd tu...

— Sînt un pierde-vară și o haimana fără pereche!

— Copiii cumiți spun totdeauna numai adevărul.

— Iar eu, totdeauna, numai minciuni!

— Copiii cumiți merg bucuroși la școală...

— Iar mie, cînd mă duc la școală, mi se face rău. Dar de azi înainte vreau să-mi schimb felul de a fi!

— Îmi făgăduiești?

— Făgăduiesc. Vreau să mă fac și eu un băiețel cuminte, să fiu mîngîierea tătușului meu... Unde-o fi acum sărmanul meu tătuș?

— Nu știu.

— O să am oare norocul să-l mai văd și să-l mai îmbrățîșez vreodată?

— Cred că da; sînt chiar sigură.

La acest răspuns, atît de nemărginită fu bucuria lui Pinocchio, încît o apucă pe Zîna de amîndouă mîinile și începu să i le sărute cu atîta înfocare, de parcă-și ieșise din minți. După care înălță capul și, privind-o cu mult drag, o întrebă:

— Spune-mi, mămițico: prin urmare așa-i că n-ai murit?

— Se vede că nu, răsunse Zîna surîzînd.

— De-ai ști cîtă amărăciune și cîte noduri în gît am mai simțit cînd am citit „Aici zace...”

— Știu. Pentru asta te-am și iertat! Durerea ta sinceră mi-a arătat că ai o inimioară de aur. De la copiii buni la suflet, chiar dacă sînt puțintel cam strengari și cu năravuri proaste, tot te mai poți aștepta la ceva: te poți aștepta oricînd s-o apuce din nou pe calea cea bună. Iată de ce am venit tocmai pînă aici să te caut! Am să fiu măicuța ta...

— Oh, ce lucru minunat! strigă Pinocchio sărînd în sus de bucurie.

— Să mă ascuți însă și să faci mereu tot ce am să-ți spun eu.

— Bucuros, bucuros, bucuros!

— Uite, bunăoară, chiar de mîine, adăugă Zîna, ai să-ncepi

să te duci la școală. Lui Pinocchio îi pieri un picuț din veselie. Pe urmă ai să-ți alegi după placul inimii o artă sau un meșteșug... Acum Pinocchio se posomorî.

Ce tot mormăi printre dinți? întrebă Zîna nițeluș supărată.

— Spuneam... gemu Pinocchio cu gura pe jumătate, că mi se pare prea târziu să mai merg acum la școală...

— Nu, domnule. Ține minte bine că pentru învățătură și pentru educație, niciodată timpul nu-i trecut!

— Dar eu nu vreau să învăț nimic. Nici artă și nici vreun meșteșug...

— Și pentru ce, mă rog?

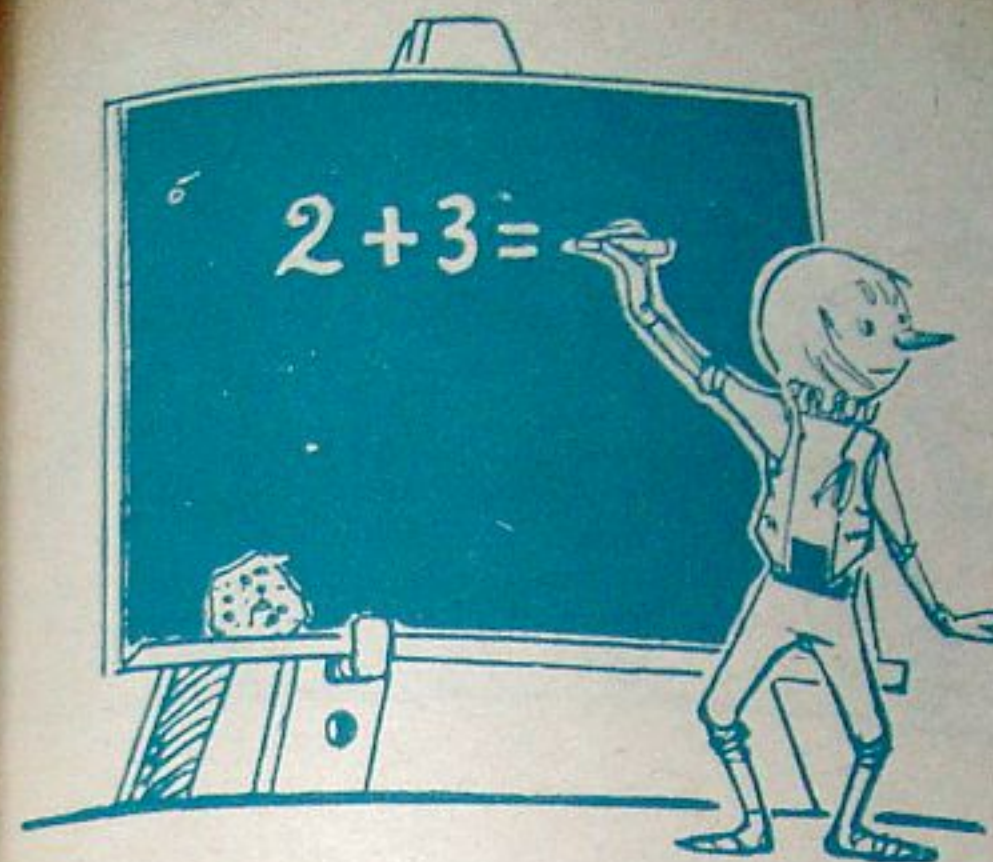
— Pentru că mi se pare tare greu să muncești!

— Copilul meu, spuse Zîna, cei ce vorbesc așa ca tine o sfîrșesc totdeauna rău. Ori în temniță, ori în spital. Omul, ca să știi și tu, fie că se naște bogat, fie că se naște sărac, trebuie să facă ceva pe lumea asta. Să nu stea degeaba, ci să muncească. Vai de tine dacă ai să te lași cuprins de trîndăvie! Trîndăvia este o boală și încă una tare urîță. Trebuie vindecată cît mai repede, de mic copil. Dacă nu, cînd ești mare, nu se mai vindecă niciodată!

Aceste cuvinte îi merșeră drept la inimă lui Pinocchio. Își ridică îndată ochii spre Zîna, o privi cu vioiciune și-i spuse plin de însuflețire:

— Am să învăț, am să muncesc, am să fac tot ce ai să-mi spui, fiindcă, în sfîrșit, mi s-a urît cu viața asta de prichindel și vreau să devin și eu un băiat ca toți ceilalți. Mi-ai făgăduit, nu-i așa?

— Ți-am făgăduit, cum să nu! Acum, totul depinde numai de tine.

CAPITOLUL XXVI

Pinocchio se duce cu colegii săi de școală la fărml mării ca să vadă o balenă îngrozitoare

A doua zi Pinocchio merse la școala comunală.

Închipuiți-vă glumele copiilor cînd văzură intrînd în școala lor un prichindel de lemn! Se stîrni un rîs nemaipomenit care nu mai conținea! Unul îl necăjea într-un fel, altul într-altfel: care îi trăgea tichiuța din mîină, care-l apuca de pulpana hăinuței! Și dacă unul se încumeta să-i facă două mustăți groase cu cerneală sub nas, altul nu se lăsa mai prejos și se apuca să-i lege sfori de mîini și de picioare, să-l facă să joace.

La început, Pinocchio se folosi de sprinteneala sa și o luă la sănătoasa. Totuși, în cele din urmă, simțind că-i pierd răbdarea, se întoarse spre cei care-l necăjeau și-și băteau joc de el și le-o spuse de la obraz:

— Băgați de seamă, băieți: eu n-am venit aici ca să fiu paița voastră. Respect pe ceilalți și prin urmare vreau să fiu și eu respectat!

— Bravo, paița. Ai vorbit ca din carte! urlară ștregarii, stricîndu-se de rîs. Ba unul dintre ei, mai obraznic decît toți, întinse o mîină cu gînd să-l apuce pe prichindel de vîrful nasului.

Dar n-avu timp, fiindcă Pinocchio întinse deodată piciorul pe sub bancă și-i arse una zdravănă peste țurloi.

— Aoleo, ce mai cotoanoage ai! urlă băiatul frecîndu-și vînația pe care i-o făcuse prichindelul.

— Și ce mai coate!... Mai tari decît picioarele! spuse un altul care pentru glumele sale nesărate, se alesese cu un cot strașnic în burtă.

Și ce să mai lungim vorba, după lovitura de picior și de cot, Pinocchio își câștigă repede stima și simpatia tuturor copiilor din școală. Acum îl mîngîiau și-l iubeau din toată inima!

Pînă și profesorul îl lăuda, fiindcă îl vedea tare atent, silitor, deștept, și fiindcă intra mereu cel dintîi în clasă și se ridica ultimul în picioare, la sfîrșitul lecțiilor.

Singurul său cusur era că se înhăita prea des cu tot soiul de copii. Printre aceștia erau mulți ștregari, cunoscuți ca niște cai breji pentru trîndăvia lor și pentru că nici nu se sinchiseau să devină și ei copii de ispravă!

Profesorul îi atrăgea mereu atenția și chiar Zîna cea bună nu scăpa niciodată prilejul să-i spună și să-i repete într-una:

— Bagă de seamă, Pinocchio! Colegii ăia ai tăi vor reuși să te facă, mai curînd sau mai tîrziu, să nu-ți mai placă învățătura. Cine știe, într-o zi poate or să-ți aducă și vreo mare neplăcere.

— Nu mi-e frică! răspunse prichindelul grozăvindu-se și ducîndu-și degetul arătător la frunte ca și cum ar fi spus: „E destulă minte aici, înăuntru!”

Întîmplarea făcu însă ca într-o zi, în timp ce mergea spre școală, să se întîlnească în drum cu o ceată de tovarăși de-ai lui care-i spuseră:

— Ai aflat ultima noutate?

— Nu.

— Aici, în marea din apropiere, a venit o balenă mare cît un munte.

— Adevărat?... Nu cumva o fi tot balena aia din ziua în care s-a înecat bietul taică-meu?

— Noi ne ducem pe țărm s-o vedem. Nu vii și tu?

— Nu; eu mă duc la școală.

— Ce-ți pasă ție de școală? La școală ne ducem mîine. Cu o lecție în sus sau în jos, tot nătărăi rămînem.

— Și ce-o să zică profesorul?

— Lasă-l încolo de profesor! De-aia e plătit, ca să bombăne toată ziua.

— Dar mama?

— Mamele nu știu niciodată nimic, răspunseră ticăloșii.

— Știți ceva? spuse Pinocchio. Vreau să văd și eu balena, fiindcă am o mulțime de motive... dar o s-o văd după lecții.

— Săracul găgăuță! îi întoarse vorba unul din ceată. Nu cumva crezi că un pește atît de mare are să vrea să stea pe loc, numai și numai ca să-ți facă ție pe plac? Cum se plictisește, o și apucă într-altă direcție și atunci, cine l-a văzut, bine, cine nu, atîta pagubă.

— Cît timp facem de aici și pînă la țărm? întrebă prichindelul.

— Într-o oră ne ducem și ne și întoarcem.

— Atunci, hai! Și cine fuge cel mai repede, ăla e cel mai deștept! strigă Pinocchio.

Odată dat semnalul de pornire, ceata de ştrengari, cu caietele şi cu cărţile sub braţ, o luă la fugă peste câmp. Pinocchio era mereu în fruntea tuturor. Parcă ar fi avut aripi la picioare!

Din când în când, întorcându-se îndărăt, dădea cu tifla colegilor rămaşi în urmă şi văzându-i gîfiind, osteniţi, plini de praf şi cu limba scoasă de un cot, rîdea din toată inima. Nenorocitul, habar n-avea în clipa aceea cîte spaime şi cîte neplăceri amarnice îl mai pîndeau!...

CAPITOLUL XXVII

Mare bătaie între Pinocchio şi colegii săi. Unul din ei e rănit, iar Pinocchio este arestat de către poliţai

Îndată ce ajunse pe plajă, Pinocchio îşi roti repede ochii pe toată întinderea mării. Nu văzu însă nici urmă de balenă. Marea era lucioasă ca o oglindă uriaşă.

— Unde vă e balena? întrebă el întorcându-se către colegi.

— S-o fi dus să mănînce, răspunse unul dintre ei rîzînd.

— Sau s-o fi trîntit în pat, să-i tragă un pui de somn, adăugă altul rîzînd mai tare.

Din răspunsurile acelea neisprăvite şi din hohotele acelea prosteşti, Pinocchio pricepu că tovarăşii săi îşi bătuseră joc de el, minţindu-l cu neruşinare. Se supără foc şi le spuse cu mînie în glas:

— Şi acum, ce mare scofală aţi făcut, născocind povestea cu balena?

— Ştim noi ce scofală!... răspunseră în cor ştrengarii.

— Şi anume?

— Să te facem să nu te duci la şcoală şi să vii cu noi. Nu ţi-e ruşine să fii mereu aşa de pregătit şi de silitor la lecţii? Nu ţi-e ruşine să înveţi atît de mult, aşa cum faci tu?

— Şi dacă învăţ, ce vă pasă vouă?

— Ne pasă şi încă foarte mult, fiindcă ne dăm de gol faţă de profesor...

— Pentru ce?

— Pentru că şcolarii care învaţă îi fac să iasă mai lesne la iveală pe cei care, ca şi noi, nu vor să înveţe. Şi noi nu vrem să fim socotiţi leneşi. Avem şi noi mîndria noastră!

— Şi atunci ce trebuie să fac ca să vă fiu pe plac?

— Trebuie să-ţi fie urîtă şi ţie şcoala, lecţiile şi profesorul, care sînt cei trei mari vrăjmaşi ai noştri.

— Şi dacă eu vreau să învăţ mai departe?

— Nici n-o să ne mai uităm la tine, iar cu prima ocazie o să ne-o plăteşti!...

— Într-adevăr, mă faceţi să rîd, zise prichindelul biţîind din cap.

— Hei, Pinocchio! strigă atunci cel mai mare dintre băieţi ieşindu-i înaintea. Ai venit aici să faci pe grozavul? Ai venit să faci pe isteţul?...